

הפסח נחשב ליום. או מ"ט ללכת. א"י בדור: (ז) עירב כחמון
 המלל. אם להט עירב בגליו לצי: (ח) ואם להט לערב כח.
 דרך לפרט נחשו פה עלמנו שמיני כו בראשון. שכבר קרא עליו שם
 עירוב. לשיק כשזר ומימי א"י אך ע"מ כחם:

אורח ב. ל"ט של עצרת

(א) ימים המעשים למסירת כעומר (לפי דרך קביעותו בגלות הוא
 לעולם שש בסיון) הוא חג שבועות. ואינו הל אלא בד"ה:
 (ב) חגגין לשבוע עשנים זכר למ"ט שנים בכר ירוק. כמ"ט אל ירמו
 אל מל כסר. כשחל יום א'. אך לשבוע כתיבם שנת: (ג) גם
 חגגין למעמיד ענבי ארמל. לפי שבו גזוין פירות כהנין. די
 שישללו עליהן ומכין גמיר פרחים כמריחים. לשמחה ב"ע כחם:
 (ד) י"א שמהלחין למסלל עד ששכח. וכח דקדוק קלות מחדש
 ובהחזרים. וזו במקרים להחלל כשיעור במחסיין מחול על סקודם
 (כמ"ט חלגין ד' דעבר האיוון. וק צדך לפנים ממלכתה ע"כ) כרי
 זה א"ח וכבר כתיב מ"ט. ומתקיים זה וזה ב"ד. כי מ"ט כבוד
 שמהללג כרי הוא ליל. ושקד קפידה למחן דהט לט. כ"ח הוא
 ח:ל קודם כילג: (פ) סדר פתגמיו כמו ב"ע בל פסח. אלא

סדר ליל חג השבועות

שכנים לכות יעורים כלל חג זה ולמסוק כחמון נכנסו ונעלם פה כחמון מהרש"ל אלקבץ ומ"י קאדי
 (כמ"ט גם סקון שבועות) וקודם לעמד תרי"ג מלות יפגל. הפלג: (ז) (בכנסת גם פועל צדק מכש"ל ז'):
 יאמר זה נכח מלא ונכונה:

היינו מקבל עלי מצות ואהבת לרעך כמוך. אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצונו
 בנו ורוכמתנו מכל הלשונות וקרבתנו לעבודתך וקדשנו מכל העמים במצותך
 קדשת הגוף בר"ח ס"ע שהם כנגד האברים שבארס ושס"ה מל"ח כנגד גידים שבארס כד
 שנהפך מדברים לרוחניים וגשמיים לרוחניים וכדי שנהיה כחוברים ומקשרים בך ונוכה לדוים
 ארוכים בעוה"ז ולחיים נצחיים לעוה"ב כמו שאמר משה לישראל ועתה ישראל שמע אל
 החוקים ואל המשפטים אשר אנכי מלכד אתכם לעשות למען תחיון ובאתם וירשם את הארץ
 אשר יי אלהי אבותיכם נתון לכם ואתם הרבקים ביי אלהיכם חיים כולכם היום ולפי שבזמן
 שביהמ"ק היה קיים היינו יכולים לקיים כל המצות במעשה ועכשיו בחורבנו אין אנו יכולים
 לקיים אפי' רוב מצות במעשה רק באמירה בלבד לכן באתי היום לפני כמא כבודך לומר
 לפניך מצותיך. ויהי' מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי (ויסין למט הו"ה סטוס שם על רחמים) שתהא
 אכירה זו שאני אומר היום מצותיך נחשב לפניך כאלו עשיתי במעשה וכונתי בכל הכונות
 תרי"ג התלויים בכל מצוה ומצוה אכן כלה:

ל"ט לכאנ נתן לוח מלמד המדבר ממנו זה וזעלהם (ממסכם שנת סק ר' עקיבא) וכן לעמד נתח סוס:

ד"ש הווא גלי"א"ה עליה דרב המדא ב"דך רחמנא דיהב אורין תליתאי לעם תליתאי על ידי
 תליתאי ביום תליתאי בירחא תליתאי כמאן: (ב) (שמות ט) ויתיצבו בתחתית הדר א"ר
 אכדימי בר חמא בר חסא מלמד שכמה הקב"ה עדיהם את הדר בניגית ואמר להם אם אתם
 כקבלים התורה כוסב ואם לאו שם תהא קבורתכם. א"ר אתא בר יעקב סכאן סודעא רבא
 לאוריותא. אכר רבא אע"פ כן הדור קבלוה בימי אחשוורוש דכתיב (לכמר ט) קיטו וקבלו
 היתודים קייטו טה שקבלו בבר. אמר חוקיה מאי דכתיב (מלטי טו) משמעת השמעת דין א"ר
 יראה ושקמה אם יראה למה שקמה ואם שקמה למה יראה אלא בתהלה יראה ולכסף שקמה
 ולמה יראה כדריש לקיש דאמר ר"ל מאי דכתיב (בראשית ח) והי ערב ויהי בקר. יום הששי ה
 יתירה למה לי כלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלים את
 התורה אתם מתקיימין ואם לאו אני מחייר אתכם לתרו וכתו:

ד"ש ר' סימאי בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנישבע באו ששים רבוא של מלאכי השרת
 לכל אחד ואחד מישראל וקשרו לו שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע וכיון
 עתמא ישראל ירדו כמה ועשרים רבוא מלאכי חבלה ופירקום שנא' (שמות לו) ויתנצלו בני
 ישראל את עדים סדר חורב אמר רב חמא בר הנינא בחורב טענו בחורב פירקו בחורב טענו
 בראשון בחורב פירקו דכתיב ויתנצלו בני ישראל וגו' א"ר יוהנן וכולן זכה משה ונמלן דכספך
 ל"ה ומשה יקח את האהל אמר ר"ל ועתיד הקב"ה להחיות לנו שנאמר (ישעיה לו) ופרו"ה ה'
 ישובון ובאי ציון ברנה ושחרת עולם על ראשם שמתה שמשולם על ראשם:

[קודם ללימוד אומר מאמר זה מהאורח (נכבדים ט)]

השמים מספרים כבוד אל. השמים הם חתן דגל לחופה. מספרים ומנהיגין חכמה דספיר דספיר דספיר חסד נכספי עלמא ועד כופי עלמא. כבוד אל. זה כבוד כלה דאקרי אל דמחזי אל זועם בכל יום. בכל יומי שהא אקרי אל. וכגהא דעאלת להסה אקרי כבוד ואקרי אל יקד על יקד. סדר על נהירו. ושלמא על שלמא. כדון בההיא שעהא דשמים עלה לחסה ואחי ונהיר לה. כל און חברים דאקרי לה. לכו אחכרשו בשמין חתן. דהא דכחז ומעשה ידיו מגיד דרקיע. מעשה ידיו אלין אעון מארי קימא דנריה בהדי כלה. ואחך מארי קימא אקרין. ונריה אקרין מעשה ידיו. כמה דהא אמר ומעשה ידיו סונגו. דא נריה ק.ג. דההא נכשרא דבר ט. חיבו יקרין חיבו. ומחד טיקון דלהא בהאי לילא. דכל מאן דאשהקף בההא לילא. יסא נסיר עולה ותהא כל ההוא שהא ויטיק שהא בשלם. עליהו כחיב עולה מלאך ה' כביב ליראיו ויהללם טעמו ורלו כ' טוב ה': אמר ר"ש לחברייא בני הלולא דא כל חד מכוני יקסם קסוסא חד לכלה אמר לר"א זריה אלעזר הב נכזבה חד לכלה דהא למחר אכחבל (בה) כד יעל לחופה באעין שירין ושבחין דיהבי לה בני היכלא לקיימא קמיה: פחה ר"א ואמר מי זאה עולה מן המדבר וגו' מי זאה. כלילא דהרין קדשין דהרין עלמין בחבורא חדא וקאורא חדא. עולה. ממש למיחי קדש קדשין. דהא קדש קדשין מ"ו. ואמהכרה בזאה בגין למאי עולה דלחי קדש קדשין. מן המדבר. דהא קן המדבר ירחא למאי כלס ולמעל לחופה:

דבי שמעון האי ימיב ועמי באורייתא בלילא דלהא אהכרנה נבעלה. דהתיקן. כל אעון חברייא דני היכלא דלה. אלכרטי בההא לילא דלה אדמנה למאי ליומא אחרא נו חופה נבעלה. למאי עמה כל ההוא לילא ולמחדי עמה דהקיעא דלחי אההקת. למלשי באורייתא. מהורה לגביהם. ומנביאים נכחובים. ובדרשות דקראי ובדרין דהומא. בגין דאלין און קוקין דלה ותכטיסא. ואחי ועלמהא עלתה וקיימא על רלשיאין ואההקת בהו וחדאה נה על ההוא לילא. וליומא אחרא לא עאלה לחסה אלא נהדיהו. ואלין אקרין בני השאה. וכיון דעלמה להפאה. קודשא בריך הוא שאל עליהו ושברך לון ומעטר לון בעשראה דלה. זאה חולקאן. והוא רבי שמעון וכלהא חברייא דרעין ברנה דאורייתא ומחדשין מלין דאורייתא כל חד ומד מייה. והו חדי רבי שמעון וכל שאר חברייא. אמר לן ר"ש. בני אהא חולקון. בגין דלמחר לא חעל כלה לחופה אלא בהדיהם. בגין דלהא דמהקין הקועא בהאי לילא וחדאן נה כלאן יסון רשומין וכחיבין נכשרא דדכריה וקודשא בריך הוא מברך לון בשבטין נכחאן ועשרין דעלמא עלאה. פחה רבי שמעון ואמר השמים מספרים כבוד אל וגו' קרא דא הא אוקימנא ליה. אכל בזמנא דא דלה אהערה למעל לחופה ביומא דמחר. אההקת והאכרית נקסוסא בהדי חברים חדאן עמה כל ההוא לילא ואחי חדאה עמאן. וכיומא דמחר כמה אובלוסין ומשירין מהכשין בהדי. ואחי וכלה מחאן לכל חד ומד. דהקיעא ליה בהאי לילא. כיון דמההגון למחר ואחי חמאה נבעלה מה כחיב.

תפלה קודם הלמוד

מראשי תיבות. וסופי תיבות. ותלפזי תיבות. ואמצעי תיבות ובבגלן ובפרקן ושתמן רנו רנה. קדשך בדי שגשגור ונקים את כל דברי תורתך: ונהנה מהעובדים באהבה בארץ בתים. ונהנה להיות משושבתיא דמטרוניתא: להי וחתמנו למחר בכפר בתוך לטובה ומשפע שמשפיע בשבינתך סחר משם משפע לנו לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעונינו: ולהפגם בהיכלא דמלכא ליעול ולא ליעזב ויקיים בנו מה שפיתוב ונתקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טומאותיכם ומפל גלגליכם אחר ארתכם אמן:

יהודא שמייה דקדשא בריך הוא ושכינתיה ברחימו ורחילו וברחילו ורחימו לתפרא שם ית ברה ביהודא שלים בשם כל ישראל לתמן בטר לעזיר אנשין ולעקבה בלמוד תה:

אפה בדרקנו מכל העמים אהבה אותנו. ורציתנו ונהבדלנו מן הטומאה טומאת מצרים מנו שערי טומאה והכנסתנו לחמשים שערי קדושה ביום הזה: ושתמן לנו יי אלהינו התורה הקדושה והנקים הישרים בטר סיני ביום הקדוש הזה. ונצונו יי אלהינו להגות באמרי התורה וימים ולילה פי הם חיינו ואורה ימינו להפר הרעים והרודים ליהד ארבע אומות של שמך הנדול וכל העולמות על ידי עסק התרתנו ובנו יחי רצון סלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא למדנו מה שגלמוד הלילה הזה גמת רוח לפניך שיהא בנו ספוק וכל למשירך בטר לרשא דועיר ולעשות ארבעה ועשרים קשומין לשבינה על ידי עשרים וארבע ספירי שהם כנגד עשרים וארבע צירופי שמך הנדול בגזות התיבות ובגזות האומות ובגזות השמות היוצאים

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ היתה ריקה ופנויה והשד ערפני תהום ורחם אלהים סתת על פני המים ויאמר אלהים יהי אור והיה אור וברא אלהים את האור ביום טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך ויקרא אלהים ליום ולחשך קרא ליום והיה ערב והיה בקר יום אחד פ ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי סביל בין מים למים ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע והיה בין אלהים לרקיע שמים והיה ערב והיה בקר יום שני פ ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה תבטשה והיה בין ויקרא אלהים לרקיע ארץ ולמקוה המים קרא ימים וברא אלהים ביום טוב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב פורע ורע עץ פרי עשה פרי למינו אשר ורעו בו על הארץ והיה בין ויהיא הארץ דשא עשב פורע ורע למינו ויען עשה פרי אשר ורעו בו למינהו וברא אלהים ביום טוב ויהי ערב והיה בקר יום שלישי פ ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתל ולמעדים ולמים ושנים והיו מארת ברקיע השמים קהאר על הארץ והיה בין ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדול למשלל היום ואת המאור הקטן למשלל הלילה ואת הכוכבים והיו אתם אלהים ברקיע השמים להאר על הארץ ולמשלל ביום ובלילה והבדיל בין האור ובין החשך וברא אלהים ביום טוב והיה ערב והיה בקר יום רביעי פ ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני הקע השמים וברא אלהים את המינים הגדלים ואת כל נפש חיה ואת כל הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף פנה למינהו וברא אלהים ביום טוב ויהי

אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בנפים ודגו ורבו בארץ והיה ערב והיה בקר יום המישי פ ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש ותחיה ארץ למינה והיה בין ויעש אלהים את חיות הארץ למינה ואת בהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינה וברא אלהים ביום טוב ויאמר אלהים ועשה אדם בצלמנו כדמותנו ויחדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ וברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וברששו ורדו בדגת הים ובעוף השמים וכל חית הארץ והרמש על הארץ ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב ורע ורע אשר על פני כל הארץ ואת כל חיה עין אשר רבו פרו עין ורע ורע לכם ויהי לאכלה וכל חית הארץ וכל בעוף השמים וכל רמש על הארץ אשר רבו נפש חיה את כל חיה ק עשב לאכלה והיה בין וברא אלהים את כל אשר עשה והגיד טוב מאד ויהי ערב והיה בקר יום השישי פ ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וברא אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות פ וברא יתה כי רבה בעת האדם בארץ וכל צר מחשבות לבו רק רע כל היום ויגמם יתה ברעשה את האדם בארץ ונתעצב אל לבו ויאמר יתה אמתה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש עד עוף השמים כי נתמתי בראשיתם ונת מצא הן בעיני יתה :

פ פ פ

אלה תולדות נח איש צדיק תמים היה בדתו

בְּרִיתוֹ וְאֶת־הָאֱלֹהִים הַתְּהַלְלֵנָם : וְיִוֹלַד
 עִם שְׁלֹשָׁה בָּנִים אֶת־שֵׁם אֶת־חַם וְאֶת־יִפֶּת :
 וְהַשְׁתַּת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וְהַמַּלְאָךְ הָאָרֶץ
 חָסָם : וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה גִשְׁתֵּהָ
 כִּי־הִשְׁתִּית כָּרִיבֶשֶׁר אֶת־דָּרְכּוֹ עַל־הָאָרֶץ :
 ס וַיִּקַּח אֲבֹרָם וַנְּחֹר לָהֶם נָשִׁים שֵׁם אִשְׁתֵּי־
 אֲבֹרָם שְׂרִי וְשֵׁם אִשְׁתֵּי־נְחֹר מִלֶּכְהוּ בַת־רֵרֹן
 אֲבִי־מִלְכָה וְאֲבִי יִפֶּת : וְהִנֵּה שְׂרִי עֲקָרָה אֵין
 לָהּ וָלֶד : וַיִּקַּח מִרְחַ אֶת־אֲבֹרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט
 בְּרֵדְרֹן בְּרֵי־בְנוֹ וְאֵת שְׂרִי בְלִחוֹ אִשְׁתֵּי אֲבֹרָם
 בְּנוֹ וַיֵּצְאוּ אִתָּם מֵאוּר כַּשְׁדִּים לְלֶבֶת אַרְצָה
 כְּנָעַן וַיִּכְאוּ עַד־חָרָן וַיִּשְׁבוּ שָׁם : וַיְהִי יְמֵי־תְרַח
 חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאָתָּים שָׁנָה וַיָּמָת תְּרַח בְּחָרָן :
 פ פ פ

וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָם לֵד־לָךְ מֵאַרְצְךָ
 וּמְכוֹלְדָנֶיךָ וּמְבִית אֲבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲרָאךָ : וְאָעִשֶׂה לְגֹוִי גָדוֹל וְאֲבָרְכֶךָ
 וְאֶנְלֶכֶה שָׁמָּה וְהִנֵּה בְרָכָה : וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ
 וּמְקַלְלֶיךָ אַחַר וְנִגְדְּכּוֹ כִּי כָל מִשְׁפָּחַת
 הָאָדָמָה : וְאֲבָרְכֶם בְּרֵי־הַשָּׁמַיִם וְהַשָּׁע שָׁנָה
 כְּהַמְלוֹ כֶּשֶׁר עָרְלָתוֹ : וַיִּשְׁמַעֲמָל בְּנוֹ בְּרֵי־שֵׁשׁ
 עֶשְׂרֵה שָׁנָה כְּהַמְלוֹ אֶת כֶּשֶׁר עָרְלָתוֹ : בְּעָצֶם
 הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֲבָרָהִם וְשֵׁם עָאֵל בְּנוֹ : וְכָל־
 אֲנָשִׁי בֵיתוֹ וָלֶיד בֵּית וּמְקַנְתֵּי־כֶסֶף מֵאֵת בְּרֵי־
 נֶכֶד וְכֹלוֹ אֹהוּ : פ פ פ

וַיִּרְא אֱלֹהֵי יְהוָה בְּמִרְאָה וְהוּא יֹשֵׁב פְּתַח־
 הָאֵדָן פְּתֵם הַיּוֹם : וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה
 שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עִמּוֹ וַיִּרְא וַיֵּרָץ
 לְקִרְאתָם מִפֶּתַח הָאֵדָן וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה :
 וַיֵּאמֶר אֲדֹנָי אֲסִינָא מִצָּאֵתִי הֵן כַּעֲשֵׂיךָ אֵלֵינָא
 תַּעֲבֹר מֵעַל עֲבָדֶיךָ : וְקָהֵנָא מַעֲטִימִים וְהַחַי
 תְּלִיבִים וְהַשָּׁעֵנוּ תַּמַּת הָעֵין : וְאַקְרַחַת פְּתִילָהִם
 וַיַּעֲזוּ לְבָבָם אַחַר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־בֶּן עֲבָרָהִם
 עַל־עַדְכֶם וַיֵּאמְרוּ בֶן תַּעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ :
 וַיְהִי אַחֲרַי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיַּעַן לְאֲבָרָהִם
 לֵאמֹר הִנֵּה יֹלְדָה מִלֶּכְהָ גַם־תִּהְיֶה בָנִים לְנְחֹר
 אַחֲרֶיךָ : אֶת־עֹוִץ בְּכֹוֹ וְאֶת־בְּנוֹ אֲחִיו וְאֶת־
 קַסְמָאֵל אֲבִי אֲרָם : וְאֶת־כֶּשֶׁד וְאֶת־חָוִי וְאֶת־

פִּגְלֵי כָּל־אֲחָיו נָפַל : פ פ פ
 וְאֵלֶּה הַיּוֹלְדֹת יִצְחָק בְּרֵי־אֲבָרָהִם אֲבָרָהִם
 חִילִיד אֶת־יִצְחָק : וַיְהִי יִצְחָק בֶּן־אַרְבָּעִים
 שָׁנָה בַּקְּהֵלוֹ אֶת־דִּרְבָּקָה בַּת־בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי
 מִפְּדַן אֲרָם אֲחֹת לְבֵן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה :
 וַיַּעֲמֵר יִצְחָק לִיהוָה לְנֶכֶח אִשְׁתּוֹ כִּי עֲקָרָה
 הִיא וַיַּעֲתֵר לוֹ יְהוָה וַיַּתֵּר רַבָּקָה אִשְׁתּוֹ :
 וַיִּשְׁמַע וַעֲלָב אֶל־אֲבִיו וְאֶל־אִמּוֹ וַיִּלְד בְּרֵי־הָ
 אֲרָם : וַיֵּרָא עֵשׂוּ בִּירְעוּת בְּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינָיו
 יִצְחָק אֲבִיו וַיִּגְדֵּל עֵשׂוּ אֶל־יִשְׁמַעֲמָאֵל וַיִּקַּח אֶת־
 מַחְלָתוֹ בְּתִי־יִשְׁמַעֲמָאֵל בְּרֵי־אֲבָרָהִם אֲחֹת גְּבִיּוֹת
 עַל־נִשְׂוֵי לוֹ לְאִשָּׁה : ס ס ס
 וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיִּלְד חָרָנָה : וַיִּפְלַע
 בְּמִקּוֹם וַיִּלֵּן שֵׁם כִּי־בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח
 מֵאֲבָנֵי הַמִּקּוֹם וַיִּשֵּׂם מִרְאשְׁתּוֹ וַיִּשְׁפַּב
 בְּמִקּוֹם הַהוּא : וַיְהִלֵם וְהִנֵּה כָּלֵם כִּסְבָּ אַרְצָה
 וַרְאִשׁוֹ מִנְעַ הַשָּׁמַיִמָה וְהִנֵּה מִלְאכֵי אֱלֹהִים
 עֹלִים וְיֹרְדִים כּוֹ : וַיִּשְׁכֵם לְבֹן בְּפִקֵּר וַיַּשְׁק
 לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיִּבְרַךְ אֹתָהֶם וַיִּגְדֵּל וַיִּשְׁכַּח לְבֹן
 לְמִקְבוֹ : וַיַּעֲקֹב בְּלֵד לְרֹכְוֹ וַיִּפְנֵעַרְבוּ מִלְאכֵי
 אֱלֹהִים : וַיֵּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאִם מַתְּנֵה אֵלֵיהֶם
 זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמִּקּוֹם הַהוּא מַתְּנִים : פ פ פ
 וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאכִים לְפָנָיו אֶל־עֵשׂוֹ אֲחִיו
 אֲרָנָה

וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָם לֵד־לָךְ מֵאַרְצְךָ
 וּמְכוֹלְדָנֶיךָ וּמְבִית אֲבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲרָאךָ : וְאָעִשֶׂה לְגֹוִי גָדוֹל וְאֲבָרְכֶךָ
 וְאֶנְלֶכֶה שָׁמָּה וְהִנֵּה בְרָכָה : וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ
 וּמְקַלְלֶיךָ אַחַר וְנִגְדְּכּוֹ כִּי כָל מִשְׁפָּחַת
 הָאָדָמָה : וְאֲבָרְכֶם בְּרֵי־הַשָּׁמַיִם וְהַשָּׁע שָׁנָה
 כְּהַמְלוֹ כֶּשֶׁר עָרְלָתוֹ : וַיִּשְׁמַעֲמָל בְּנוֹ בְּרֵי־שֵׁשׁ
 עֶשְׂרֵה שָׁנָה כְּהַמְלוֹ אֶת כֶּשֶׁר עָרְלָתוֹ : בְּעָצֶם
 הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֲבָרָהִם וְשֵׁם עָאֵל בְּנוֹ : וְכָל־
 אֲנָשִׁי בֵיתוֹ וָלֶיד בֵּית וּמְקַנְתֵּי־כֶסֶף מֵאֵת בְּרֵי־
 נֶכֶד וְכֹלוֹ אֹהוּ : פ פ פ

וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָם לֵד־לָךְ מֵאַרְצְךָ
 וּמְכוֹלְדָנֶיךָ וּמְבִית אֲבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲרָאךָ : וְאָעִשֶׂה לְגֹוִי גָדוֹל וְאֲבָרְכֶךָ
 וְאֶנְלֶכֶה שָׁמָּה וְהִנֵּה בְרָכָה : וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ
 וּמְקַלְלֶיךָ אַחַר וְנִגְדְּכּוֹ כִּי כָל מִשְׁפָּחַת
 הָאָדָמָה : וְאֲבָרְכֶם בְּרֵי־הַשָּׁמַיִם וְהַשָּׁע שָׁנָה
 כְּהַמְלוֹ כֶּשֶׁר עָרְלָתוֹ : וַיִּשְׁמַעֲמָל בְּנוֹ בְּרֵי־שֵׁשׁ
 עֶשְׂרֵה שָׁנָה כְּהַמְלוֹ אֶת כֶּשֶׁר עָרְלָתוֹ : בְּעָצֶם
 הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֲבָרָהִם וְשֵׁם עָאֵל בְּנוֹ : וְכָל־
 אֲנָשִׁי בֵיתוֹ וָלֶיד בֵּית וּמְקַנְתֵּי־כֶסֶף מֵאֵת בְּרֵי־
 נֶכֶד וְכֹלוֹ אֹהוּ : פ פ פ

וַיִּרְא אֱלֹהֵי יְהוָה בְּמִרְאָה וְהוּא יֹשֵׁב פְּתַח־
 הָאֵדָן פְּתֵם הַיּוֹם : וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה
 שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עִמּוֹ וַיִּרְא וַיֵּרָץ
 לְקִרְאתָם מִפֶּתַח הָאֵדָן וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה :
 וַיֵּאמֶר אֲדֹנָי אֲסִינָא מִצָּאֵתִי הֵן כַּעֲשֵׂיךָ אֵלֵינָא
 תַּעֲבֹר מֵעַל עֲבָדֶיךָ : וְקָהֵנָא מַעֲטִימִים וְהַחַי
 תְּלִיבִים וְהַשָּׁעֵנוּ תַּמַּת הָעֵין : וְאַקְרַחַת פְּתִילָהִם
 וַיַּעֲזוּ לְבָבָם אַחַר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־בֶּן עֲבָרָהִם
 עַל־עַדְכֶם וַיֵּאמְרוּ בֶן תַּעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ :
 וַיְהִי אַחֲרַי הַדְּבָרִים הָאֵלֵּה וַיַּעַן לְאֲבָרָהִם
 לֵאמֹר הִנֵּה יֹלְדָה מִלֶּכְהָ גַם־תִּהְיֶה בָנִים לְנְחֹר
 אַחֲרֶיךָ : אֶת־עֹוִץ בְּכֹוֹ וְאֶת־בְּנוֹ אֲחִיו וְאֶת־
 קַסְמָאֵל אֲבִי אֲרָם : וְאֶת־כֶּשֶׁד וְאֶת־חָוִי וְאֶת־
 פִּגְלֵי כָּל־אֲחָיו נָפַל : פ פ פ

מהנדבך ומהנצמדך האלילים מצא אתעון
 ע. דוד הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם
 אשר נמצא הנבוע בידו : ויאמר הלכה לי
 מצעות זאת האיש אשר נמצא הנבוע בידו
 הוא יהיה לי עבד ואהם עלו לשלום אל—
 אביהם : ס ס ס

ונגש אליו והודה ויאמר בני אדני ודבר נא
 עבדך דבר באוזני אדני ואל ידבר אפיך
 בעבדך כי כבודו כפרעה : אזני שאל את
 עבדו לאמר הושיעכם אב או אה : ונאמר אל
 אדני ישלנו אב וקן ונלד וקניקטן ואתיו מת
 בונתר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו : ויאמרו
 החיננו ונמצא חן בעיני אדני והנינו עבדים
 לפרעה : וישם אתה יוסף לחק ערסיוס הנה
 עלי אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת
 הכנענים לבדם לא היתה לפרעה : וישב
 ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ונאחזו בה
 ויפרו וירבו מאד :

ותי ועקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה
 ויהי יסיר עקב שני חזי שבע שנים
 וארבעים וסאת שנה : ויקרבו יסיר ישראל למות
 ויקראו דבנו ליוסף ויאמר לו אסניא מצאתי
 חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית
 עמדי חסד ואמת אל יבא תקברני במצרים :
 ושכבתי עמי אבותי וישאלתני סמנלים
 וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה
 כדברך : ויאמר השבעה לי וישבע לו
 וישתחו ישראל על ראש המטה : ויבא יוסף
 לאפנים בני שלשים גם בני סביר בן מנשה
 ילדו על ברגי יוסף : ויאמר יוסף אל אחיו אנכי
 מת ואלהים פקד ופקד אתכם ותעלה אתכם
 מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע
 לא רהם ליצחק וליעקב : וישבע יוסף את
 בני ישראל לאמר פקד ופקד אלהים אתכם
 והעלתם את עצמתי מזה : וימת יוסף ויפך בך
 מאה ועשר שנים ויהננו אותו וינישם בארץ רפת
 במצרים : חוק פ פ חוק . יסין יוד ארני

(יסין מהיקוול קדמאס דלריך מ' אל כמון לנעלמא דעקבא)

ארצה לעיר שרה אדום : ויצא אתם
 לאמר כה תאמרין לאדני לעשו כה אמר
 ע. דך ועקב עם ל בן זרתי ואחר עד עתה :
 ויהי לי שור ותמור צאן ועבד ושפחה
 ואשלחה להניד לאדני למצואתהו בעיניך :
 ואלה שמות אדוני עשו למשפחתם למקמתם
 בשמתם אלוף ומנע אלוף עלוה אלוף יתת :
 אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף פיגן : אלוף
 קבו אלוף תימן אלוף סבצר : אלוף מגדואל
 אלוף עירם אלה ו אלוף אדום למשבתם
 בארץ אחרתם הוא עשו אבי אדום : פ פ פ
 וישב ועקב בארץ מגדו אביו בארץ פנעו :
 אלה תולדת ועקב יוסף בן שבע עשרה
 שנה הלה רעה את אחיו בצאן והוא גער את
 בני בלחה ואת בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף
 את ידפתם רעה אל אביהם : וישאל אהב
 את יוסף מפלפניו בן בן זקנים הוא לו ועשה
 לו כתנת פסים : ויהי ו ביום השלישי יום
 הלה את פרעה ויגעו ש משתה לכל עבדיו
 וישא את ראשו שר המשקים ואת ראש שר
 האפים בתוך עבדיו : וישב את שר המשקים
 על משקו ויהיו חכום על לב פרעה : ואת
 שר האפים הלה באשר פתר להם יוסף :
 ולא זכר שר המשקים את יוסף וישפחהו :
 פ פ פ

ותי מרין שנתים ימים ופרעה חלם והנה
 עמד על הניאר : והנה מן הניאר עלת
 שבע פרות יפות מראה ובריות בעור
 ותבעניה באדו : והנה שבע פרות אחרות
 עלות אחרתן מן הניאר רעות מראה ודקות
 בעור ותעמדנה אצל הפרות על שפת הניאר :
 והאכלנה הפרות רעות המראה ודקות
 הבעור את שבע הפרות יפות המראה
 ותבריות ויגין פרעה : ויבא יהודה ואחיו
 ביתה יוסף והוא ערנו שם ויפלג לפניו ארצה :
 ויאמר להם יוסף מה המעשה הנה אשר
 עשיתם הלא ידעתם כי יגתש יגתש איש
 אצור כמני : ויאמר יהודה מה נאמר לאדני

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם אֵת
 יַעֲקֹב אִישׁ וְבֵיתוֹ כֹּאֲשֶׁר רָאוּבֵן שִׁמְעוֹן
 לֵוִי וַיהוּדָה : יִשְׁשַׁכָּר וְזָבֻלֹן וְבִנְיָמִן : דָּן וְנַפְתָּלִי
 גָּד וְאָשֶׁר : וְיְהִי בְלִגְנָשׁ וַיָּצֵא יְהוָה יַעֲקֹב
 שְׁבָעִים גֹּפֶשׁ וַיֹּסֶף הוּא בְּמִצְרַיִם : וַיָּמָת יוֹסֵף
 וְכָל-אָחִיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא : וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ
 וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ בְּמֵאד מְאֹד וַתִּמְלֵא
 הָאָרֶץ אֹתָם : וַיֵּשֶׁב מִשָּׁה אֶל-יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי
 לְמָה תַרְעִמְתָּה לְעַם הַזֶּה לְמָה זֶה שַׁלַּחְתָּנִי :
 וּמֵאֵל בָּאתִי אֶל-פְּרַעֲה לְדַבֵּר בְּשִׁפְטֵי הַרְע
 לְעַם הַזֶּה וְתַצֵּל לֹא-תִצְלַח אֶת-עַמּוּד :
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עֲתָה תֵרְאֶה אֲשֶׁר
 אֶעֱשֶׂה לְפְרַעֲה כִּי בְיַד הַתּוֹקֵה יִשְׁלַח וַיִּכַּד
 הַתּוֹקֵה יִגְרַשׁ מִמֶּנּוּ : ס ס ס

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אֲנִי יְהוָה :
 וְאֵלֶּה אֱלֹהֵיכֶם אֶל-יִצְחָק וְיַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל
 בְּאֵל שְׂדֵי וְשְׂמֵי יְהוָה לֹא נִודַעְתִּי לָהֶם : וְגַם
 הִקְסַמְתִּי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּם לָתֵת לָהֶם אֶת-אָרֶץ
 כְּנָעַן אֶת אָרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר-עָבְדוּ בָּהּ : וְגַם אֲנִי
 שִׁמְעֵתִי אֶת-בְּרִיתִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 מִצְרַיִם מֵעַבְדִּים אִתְּם וַאֲפֹר אֶת-בְּרִיתִי : וַיֵּצֵא
 מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעֲה אֶת-יְהוֹשֻׁעַ וַיַּפְרֵשׁ בְּפִיו אֶל-
 יְהוָה וַיַּחְדְּלוּ הַקְּלוֹת וַתִּכְבַּד וַיִּסָּר לֹא-גִמְרוּ
 אֶרְצָה : וַיֵּרָא פְּרַעֲה כִּי-חָדַל הַמָּטֵר וַתִּכְבַּד
 וַתִּקְלַת וַיֹּסֶף לַחֲמַא וַיִּכְבַּד רָבוּ הוּא וַעֲבָדָיו :
 וַיַּחְזֹק רַב פְּרַעֲה וְלֹא שָׁלַח אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּדַם-מֹשֶׁה : פ פ פ
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בֹּא אֶל-פְּרַעֲה כִּי-אֲנִי
 הִכְבַּדְתִּי אֶת-לְבֹו וְאֶת-לֵב עַבְדֵי
 לִמְעַן שְׂתִי אֶתְנִי אֵלֶיךָ בְּקִרְבּוֹ : וְלִמְעַן תִּסְפָּר
 בְּאָזְנֵי בְנֵי וְיִדְבַּר בְּנֵי אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלֵתִי
 בְּמִצְרַיִם וְאֶת-אֶתְנִי אֲשֶׁר-שִׁמְתִי בָּם
 וְיִדְעוּתְּם כִּי-אֲנִי יְהוָה : וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַאֲחֵרָן אֶל-
 פְּרַעֲה וַיֹּאמְרוּ אֲדֹנָי מִה-אָמַר יְהוָה אֲלֵינוּ
 הַעֲבָדִים עַד-כִּתִּי מֵאֲנָתְךָ לַעֲנֹת מִכָּנִי שְׁלַח
 עִמִּי וַעֲבָדְנִי : וְהָיָה כִּי-יִבְרַח יְהוָה אֶל-אָרֶץ
 הַכְּנַעֲנִי בְּאֲשֶׁר גִּשְׁבַּע לָךְ וְלֹא-תִבְרַח וְהָיָה
 לָךְ : וְהִעֲבַרְתָּ כָּל-פֶּטֶר רַחֵם לַיהוָה וְכָל-

בְּסֹר ו שְׁנֵי בְחֵמָה אֲשֶׁר יִתְּנֶה לָךְ הַחֹכְרִים
 לַיהוָה : וְכָל-פֶּטֶר חֹכֵר תִּפְרָח בְּשָׂה וְאֵלֶּה
 חִפְרָה וְעַרְפָּתוֹ וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבִגְדוֹ
 תִּפְרָח : וְהָיָה כִּי-יִשְׁאֲלֶנּוּ בְּנֵיךָ לֵאמֹר מַה
 זֹאת וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם בְּחֹק יְד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה
 מִמִּצְרַיִם מִבְּיַת עַבְדִּים : וַיְהִי כִּי-תִקְשֶׁה פְּרַעֲה
 לְשַׁלְּחֵנוּ וַיִּהְרַג יְהוָה כָּל-בְּכוֹר בְּאָרֶץ מִצְרַיִם
 מִבְּכֹר אָדָם עַד-בְּכוֹר בְּחֵמָה עַל-כֵּן אֲנִי יוֹסֵף
 לַיהוָה כָּל-פֶּטֶר רַחֵם הַחֹכְרִים וְכָל-בְּכוֹר בְּנֵי
 אִפְרַיִם : וְהָיָה לְאוֹת עַל-יְדֵיכֶם וְלִמְטוֹפֵת בֵּין
 עֵינֶיךָ כִּי בְחֹק יְד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם :
 ס ס ס

וַיְהִי כִשְׁלַח פְּרַעֲה אֶת-הָעָם וְלֹא-יָתַם אֱלֹהִים
 דְרָךְ אָרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹ-הוּא כִּי ו
 אָמַר אֱלֹהִים כְּדֹנְתֶם הָעַם בְּרִאתֶם מִלְחָמָה
 וְשָׂבוּ מִצְרַיִם : וַיִּסַּכ אֱלֹהִים אֶת-הָעַם וַיִּרְדּוּ
 הַמִּדְבָּר יַם-סוּף וַחֲמִשִּׁים עֶלְוֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל
 מֵאָרֶץ מִצְרַיִם : וַיִּבְרַח מֹשֶׁה אֶת-עַצְמוֹת יוֹסֵף
 עִמּוֹ כִּי הִשְׁבַּע הִשְׁבַּע אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
 פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אִתְּכֶם וְהָעֹלֹת אֶת-
 עַצְמוֹתֵי מֹשֶׁה אִתְּכֶם : וַיִּסְעוּ מִסִּפְתַּי וַיִּתְּנוּ בְּאֵתָם
 בְּקִצְהַ הַמִּדְבָּר : וַיְהוָה הִלָּךְ לִפְנֵיהֶם וַיֹּסֶם
 בְּעַסְמוֹ עֵנִי לִנְחֹתֶם הַתָּרָד וְלִילָח בְּעַסְמוֹ אֲשֶׁר
 לְהֵאִיר לָהֶם לְלֶכֶת יוֹמָם וְלַיְלָה : לֹא-יָמִישׁ
 עַמּוּד הָעֵנִי וְיֹסֶם וְעַמּוּד הָאֵשׁ לַיְלָה לִפְנֵי
 הָעַם : פ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר : וַיְבָרַךְ
 אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבְּנוּ וַיִּתְּנוּ לִפְנֵי פִי הַחַיִּית בֵּין
 מִדְּבַר וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַעַל עֵפְרָיִם וַיְהוּ תִתְּנוּ עַל-
 הַיָּם : וַאֲמַר פְּרַעֲה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבָבָיִם הֵם
 בְּאָרֶץ סִנֵּן עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר : וַתִּקְרָא אֶת-לִבְיָ
 פְּרַעֲה וַיִּרְדַּף אֶת-רֵיהֶם וַאֲכַבְדָּה בְּפְרַעֲה
 וּכְבַל-חֵילוֹ וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי-אֲנִי יְהוָה וַיַּעֲשֵׂה
 כֵּן : וַיַּגִּד לְכָל מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעַם וַיִּתְּפֹד
 לִבְבַּ פְּרַעֲה וַעֲבָדָיו אֶל-הָעַם וַיֹּאמְרוּ מִה-זֹּאת
 עֲשִׂינוּ כִּי-שַׁלַּחְנוּ אֶת-יִשְׂרָאֵל מִעֲבָדֵינוּ : וַיֹּאמֶר
 אֶת-יְדֵיכֶם וְאֶת-עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ : וַיִּקַּח שֵׁשׁ
 מֵאוֹת רֶבֶב בְּחֹדֶר וְכָל רֶבֶב מִצְרַיִם וְשִׁלְשִׁים
 עַל-בָּלוֹ : וַיַּחְזֹק יְהוָה אֶת-רַב פְּרַעֲה וְכָל-

מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים בגד רמה: וירדפו מצרים אחריהם וישנו אותם תנים על-הים בלמים רכב פרעה ופרשיו וחילו על-פי ההירות לפני בעל צפן: ופרעה תקרב וישאו בגני-ישראל את עיניהם והנה מצרים | נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בגני-ישראל אליהוה: ויאמר אל-משה המבלי אויב-קברים במצרים לקחמנו למות במדבר מהיזאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: הלאיזה הרבר אשר רברנו אלך במצרים לאמר בכל ממנו ונעבדה את-מצרים כי טוב לנו עבד את-מצרים ממתנו במדבר: ויאמר משה אל-העם אל-היראו התיצבו וראו את-ישועת יהוה אשר-יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את-מצרים היום לא תסיפו לראתם עוד עד-עולם: יהוה ילחם לכם ואתם פרושו: פ ויאמר יהוה אל-משה מהתצעק אלי דבר אל-בני-ישראל ויסעו: ואתם תרם את-מסד ומה את-ידך על-תים ודק עתו ויבאו בגני-ישראל בתוך תים בבישה: ואני הנני מחוק את-לב מצרים ויבאו אחריהם ואקבדה בפרעה ובכרי-חילו ברכבו ובפרשיו: וידעו מצרים כי-אני יהוה בהפגדי בפרעה ברכבו ובפרשיו: ויסע מלאך האלהים בתוך מחנה ישראל וגלד מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ועמד מאחריהם: ויבא בן-מחנה מצרים ובן-מחנה ישראל ויהי העני ויחשד ויאר את-הל-ילה ולא-קרב זה אליה כיד-לילה: ונט משה את-ידו על-תים ויגלד יהוה | את-תים ברות קדים עזה כל-הלילה וישם את-תים לחרבה חקעו תים: ויבאו בגני-ישראל בתוך תים בבישה ותים להם חוסה מימינם ומשמאלם: וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סם פרעה ורכבו ופרשיו אליהוד תים: ויהי באשמת הפקר וישקף יהוה אל-מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים: ויכר את אפן מרכבתיו וינהגו

בכבדת ויאמר מצרים אליה טיגני ישראל כי יהוה נלחם להם במצרים: פ ויאמר יהוה אל-משה נמה את-ידך על-תים וישבו תים על-מצרים על-רכבו ועל-פרשיו: ונט משה את-ידו על-תים וישב תים לפניו ויאמר ויבאו תים לקראתו ויגער יהוה את-מצרים בתוך תים: וישבו תים ויבאו את-הרכב ואת-הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם תים לא-ישאר בהם עד-אחד: ובני ישראל הלכו בבישה בתוך תים ותים להם חסה מימינם ומשמאלם: וישע יהוה ביום ההוא את-ישראל סד מצרים ורא ישראל את-מצרים מת על-שפת תים: ורא ישראל את-הנד לה אשר עשה יהוה במצרים ויראו תים את-יהוה ויאמנו ביהוה ובמשה עבדו: פ אז ישיר-משה ובני ישראל את-השידה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשרה ליהוה כד-נאה נאה סוס ורכבו רמה תים: עזי וזמרת יה-יהוה לי וישועה זה אלי ואניוהו אלהי אבי וארמנותו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו: מרכבת פרעה וחילו ודה תים ומבטן שלישי: טבעו תים-סוף: והלחית יבסמו ירדו במצולת כמד-אבן: ימינה יהוה נאדרי בלח ימינה יהוה תרעין אויב: ויכרב ואונה תהרם כמד השלח תרנד ויאכלמו בקש: וברות אפיק ג ערמו תים וצבו כמו-נד גולים קפאו תהמת בלב-ים: אמר אויב ארדף אשיג אשתק שלל המלאמד נפשי אריק חרבי תורישמו נדי: נשפת ברותך כסמו ים צללו בעפרת כפום אדוקים: סד כמכה כאלים יהוה כי כמכה נאדך בקדש נרא תהלת עשה-פא: נמיית ימינה תבלעמו ארץ: נחית כהכדך עסיו נאלת תהלת בעזך אל-נוה קדשך: ששמעו עמים ויגזו חיל אהז ישבי פלשת: אז ג הלז אלופי אדם אלו סואב יאחזמו רעד נסמו כל ישבו כעז: הפל עליהם אימתה ופחד בגלל ולעז ידמו באבן עד-י-עבר עמד יהוה עד-י-עבר עסיו נחית: תבאמו ותפאעמו כתר תהלתך מכון לשבתך

פעלת

פ'עלה יהוה סג'ש ארני כוננו ידוד: יהוה ו
 יסרו לעלם ועד: כי א סוס פרעה ברבבו
 וברישיו בים וישב יהוה עליהם אתמי בים
 ויבני ישראל הקכו בנפשם בתוך בים: פ ותתק
 סרלם הנביאה אחות אהרן אתהתק בידה
 ותצאו כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת:
 ותען להם סרים שירו ליהוה כיצאה נאה סוס
 ורכבו רמה בים: ס ויסע משה את ישראל
 מס סוף ויצאו אל סדבר שור ורכבו שלשת
 ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה
 ולא יכלו לשמת מים סמרה כי סרים הם על
 בן קרא שמה מרה: וילנו העם על משה
 לאמר מה נישמה: ונצעק אל יהוה ויהו יהוה
 עץ ושלגד אל ספנים וימתקו סמים שם עם לו
 חק ומשפט ושם נסרו: ויאמר אם שמוע
 תשמע לקול יהוה אלוד ותדבר בעיני
 תעשה ותאונת למצותיו ושמרת כל חקיו
 כל סמלתה אשר שמי במצרים לא אשים
 עליך כי אני יהוה רפאך: ויאמר יהוה אל
 משה כתב זאת זכרון בספר ושם באוני
 יהושע כרמחה אמה את ידך עמלק
 סמרת השמים: ויבן משה מזבח ויקרא שמו
 יהוה ונסי: ויאמר בידך על סם יה סלרמה
 ליהוה בעמלק מחר יד: פ פ פ
 ושמעו יתרו כהן מדון חתן משה את כל
 אשר עשה אלהים למשה ול ישראל
 עמו כידוע יתו יהוה את ישראל סמצרים:
 וחק יתרו חתן משה את צפרה אשת משה
 אחר שלוחיה: ואת שני בניה אשר שם
 האחד גרשם כי אפר גר הייתי בארץ גרתי:
 בתדש השלישי לצאת בגר ישראל מארץ
 מצרים ביום הזה באו סדבר סיני: ויסעו
 סרפידים ויבאו סדבר סיני ויחנו במדבר
 בנין שם ישראל גנד הדור: ומשה עלה אל
 האלהים ויקרא אליו יהוה מדבר לאמר מה
 תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם
 ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם
 על פני נשרים ואבא אתכם אל: ועמה אם

שמעו תשמעו בקלי ושמרתם את צויתי
 והייתם לי סגלה מקד העמים כילו כל
 הארץ: ואתם יהיו לי סמלכת פדנים ונוי
 קדוש אלה הדברים אשר מדבר אל בני ישראל:
 ויבא משה ויקרא לוקנו העם וישם לפניהם
 את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה: ויענו
 כל העם יהו ויאמרו כל אשר דבר יהוה
 נעשה ונשמע משה את דברי העם אליהוה:
 ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב
 הענן בעזר ושמע העם בדברי עמך ונס
 כד יאמינו לעולם ונגד משה את דברי העם
 אל יהוה: ויאמר יהוה אל משה לך אל העם
 וקבשלת מיום וסחר וקבסו שמלתם: והיו
 נכנים ליום השלישי כי ו ביום השלישי יד
 יהוה לעיני כל העם על דר סיני: והגבלת
 את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות
 בדר ונגע בקצחו כל הנגע בדר סות יספת:
 לא תגע בו יד כי סקל וסקל או ירה יהוה אם
 בהמה אם איש לא יחיה במשך היכל המה
 עלו בדר: ויבד משה מן הדור אל העם וקדש
 את העם ויכבסו שמלתם: ויאמר אל העם
 היו נכנים לשלש ימים אל הנשו אל אשה:
 ויהי ביום השלישי כהית סכר ויהי קלת
 וברקים וענו כבד על הדור וקל שפר חוק
 סאד ויחבד כל העם אשר במתנה: ויוצא
 משה את העם לקבאת האלהים סדמתנה
 ויתצבו כמתחית סדר: ויה סינו עשן כלו
 ספני אשר יבד עליו יהוה באש ויעל עשנו
 כעשן סכבצו ויחבד כל הדור סאד: ויהי
 קול השפר הולך וחוק סאד משה ידבר
 והאלהים יענו בקול: ויבד יהוה על דר סיני
 אל ראש הדור ויקרא יהוה למשה אל ראש
 הדור ויער משה: ויאמר יהוה אל משה הך
 תעד בעם סויהרסו אל יהוה לראות ונפל
 סמונו רב: ונגם סכבנים הנשנים אל יהוה
 יתקדשו סויהרץ בהם יהוה: ויאמר משה אל
 יהוה לא יוכל העם לעת אל דר סיני כראמה
 העתת בנו לאמר הנגל את הדור וקבשתי:
 ויאמר

ויאמר אליו יהוה לדבר ועליה אמה ואמרן
 עמד ותבדלים והעם אליהם לעלת אל-
 יהוה פדונו פס: ונגד משה אליהם ויאמר
 אליהם: ס וידבר אליהם את כל הדברים
 האלה לאמר: אנכי יהוה אלהי אשר
 הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא
 יהוה לה אלהים אחרים על פני: לא תעשה
 לה פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל
 ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת
 לארץ: לא תשתחוה להם ולא תעבדם פי
 אנכי יהוה אלהיך אל כנא פקד עון אבת
 על בנים על שלשים ועל דבעים לשנאי:
 ועשה חסד לאלפים לאחבי ולשכרי מצותי:
 ס לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא פי לא
 יבקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא: פ
 זכור את יום השבת לקדשו: ששת ימים
 מעבד ועשית כל מלאכתך: יום השביעי
 שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה
 אהיה ויבנה ויבנה עבדך ואמתך ובהמתך
 וגרה אשר בשערך: פי ששת ימים עשה
 יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת
 כל אשר בהם וינח ביום השביעי על פני ברד
 יהוה את יום השבת ויקדשוהו: ס בפך את
 אבדך ואת אמוך למען יארבך ימך על
 הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך: ס לא
 תרצה ס לא תנאף ס לא תנבס ס לא תענה
 ברעה עד שקר: ס לא תחמד בית געד ס
 לא תחמד אשת געד ועבדו ואמתו ושורו
 וחמרו וכל אשר לגעד: פ וכל עמראים אתי
 הקולל ואת המפידים ואת קול השפך ואת
 חתר עשן וברא העם וילעו ויעמדו מרחק:
 ויאמרו אל משה ובר אהיה עמנו ונשמעה
 ואל תדבר עמנו אלהים פד נמות: ויאמר משה
 אל העם אל תיראו פי לבעבור נסות אתכם
 בא האלהים ובעבור תהיה יראתי על פניכם
 לבלתי תהטאו: ויעמד העם מרחק ומשה
 נגש אל הערפל אשר שם האלהים: ס ויאמר
 יהוה אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם

ראיתם פי מן השמים דברתי עמכם: לא
 מעשן אתי אלהי כסא ואלהי זרב לא מעשן
 לכם: מזבח אדמה מעשה לי וזבחת עליו
 את עליהיך ואת שלמיד את צאנה ואת
 בקרד בכל המקום אשר אזכיר את שמי
 אבוא אליך וזבחתך: ואם מזבח אבנים
 מעשה לי לא תבנה אתהן גוית פי מרפס
 הנפת עליה ותתלה: ולא תעלה במעלת
 על מזבחי אשר לא תעלה ערותך עליו:

פ פ פ

ואלה המצוות אשר תשים לפניכם: פי
 תקנה עבד עבדי שש שנים ועבד
 ובשבעת יצא לחפשי תם: אם כנפו יבא
 כנפו יצא אם ג על אשה הוא וראיה אשתו
 עמו: אם אדניו יקר לו אשה ויזדה לו בנים
 או בנות האשה וילדיה תהיה לאדני והוא
 יצא כנפו: ואם אמר יאמר העבד אהבתי
 את אדני את אשתו ואת בני לא אצא חפשי:
 והנישו אדניו את האלהים והנישו את הבלת
 או אל המזונה ורצע אדניו את אונו במרצע
 ועבדו לעלם: ס ואל משה אמר עלה אל יהוה
 אמה ואמרן נדב ואביהוא ושבעים מזבחי
 ישראל והשתחויתם מרחק: ונגש משה לבדו
 אל יהוה והם לא נגשו והעם לא יעלו עמו:
 ויבא משה ויספר לעם את כל דברי יהוה
 ואת כל המצוות ויען כל העם קול אחד
 ויאמרו כל הדברים אשר דבר יהוה נעשה:
 ויכתב משה את כל דברי יהוה וישכם בפקד
 ויבן מזבח תחת הקר ושתיים עשרה מצבה
 לשנים עשר שבט ישראל: וישלח את יעזר
 בני ישראל ויעלו עלה וזבחו זבחים שלמים
 ליהוה פרים: ונקח משה חצי הקם וישם באגנת
 ו חצי הקם זרק על הכזבם: ונקח ספר הכרית
 ונקרא באונן העם ויאמרו כל אשר דבר יהוה
 נעשה ונשמע: ונקח משה את הקם וזרק על
 העם ויאמר הנה הם הכרית אשר פרת יהוה
 עמכם על כל הדברים האלה: ויעל משה
 וימרן נדב ואביהוא ושבעים מזבחי ישראל:

מראו את אלהי ישראל ותחת בנליו כפוששה
 לבנת הספיר ובעצם השמים קטמר: ואר
 אציל בגני ישראל לא שלח ידו ויחזו את
 האלהים ויאכלו וישתו: ס ויאמר יהוה אל משה
 ענה אלן הנה יהוה ישם ואמנה לה את לוחת
 האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי
 לתורתם: ויגם משה ויהושע משרתו ועל
 משה אל דר האלקים: ואל יהוה קמים אמר שבו
 לנו בזה עד אשר ישוב אליכם והנה אתן
 וחור עמכם מבעל דברים וגם אלהם: ועל
 משה אל דבר ויגם הענין את דברו: וישכן
 כבוד יהוה על הר סיני ויכסהו הענן ששת
 ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך
 הענן: ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש
 ההר לעיני בני ישראל: ויבא משה מתוך הענן
 ועל אלהי הוה משה בדר ארבעים יום
 וארבעים לילה: פ פ פ

ומנהגה וגסר לא תסכו עליו: ובגד אהרן על
 בקרבו אתה בשנה מדם המאת הכפרים
 אתה בשנה ובגד עליו לדורתיכם קדש
 קדשים הוא ליהוה: פ פ פ
 ועבר יהוה אל משה לאמר: כי תשא את
 ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו
 איש כפר בפשו ליהוה בפקד אתם ולא יחיה
 בהם וגם בפקד אתם: ויהו יתנו פרי העבר
 ער הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש
 עשרים: גרה השקל מחצית השקל תרומה
 ליהוה: כל העור על הפקדים מן עשרים
 שנה ומעלה והן תרומת יהוה: העשיר לא
 ירצה והרל לא ומעט ממחצית השקל
 לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם:
 ולקחת את כסף הכפרים מאת בני ישראל
 ונתת אתו על עבודת אהל מועד ויהוה
 לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על
 נפשתיכם: ויאמר יהוה אל משה כתב
 לה את מדברים האלה פי עלי: והדברים
 האלה כתבתי אתך ברית ואת ישראל: ויהי
 שם עם יהוה ארבעים יום וארבעים לילה
 לחם לא אכל ומים לא שתה וכתב על
 הלוח את דברי הברית אשר כתבתי לך:
 ויהי ברית משה מר סיני ושני לתת העדות
 בידי משה בדרתו מן ההר ומשה לא ידע
 כי קבן עור פניו בדרתו אתו: וירא אתן וכל
 בני ישראל את משה והנה קבן עור פניו ויראו
 מנשת אליו ויקרא אלהם משה וישבו אליו אתן
 וכל הנשאים בעדה ועבר משה אלהם:
 ואחריו נגשו כל בני ישראל ויצו את כל
 אשר דבר יהוה אתו בדר סיני: וכל משה
 מדבר אתם ונתן על פניו מסכה: ויבא משה
 לפני יהוה לבד אתו ויסר את המסכה עד
 צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר
 יצוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קבן
 עור פני משה והשיב משה את המסכה על
 פניו עד באו לדבר אתו: פ פ פ
 ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר
 אלהם

ועבר יהוה אל משה לאמר: כי תשא את
 ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו
 איש כפר בפשו ליהוה בפקד אתם ולא יחיה
 בהם וגם בפקד אתם: ויהו יתנו פרי העבר
 ער הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש
 עשרים: גרה השקל מחצית השקל תרומה
 ליהוה: כל העור על הפקדים מן עשרים
 שנה ומעלה והן תרומת יהוה: העשיר לא
 ירצה והרל לא ומעט ממחצית השקל
 לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם:
 ולקחת את כסף הכפרים מאת בני ישראל
 ונתת אתו על עבודת אהל מועד ויהוה
 לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על
 נפשתיכם: ויאמר יהוה אל משה כתב
 לה את מדברים האלה פי עלי: והדברים
 האלה כתבתי אתך ברית ואת ישראל: ויהי
 שם עם יהוה ארבעים יום וארבעים לילה
 לחם לא אכל ומים לא שתה וכתב על
 הלוח את דברי הברית אשר כתבתי לך:
 ויהי ברית משה מר סיני ושני לתת העדות
 בידי משה בדרתו מן ההר ומשה לא ידע
 כי קבן עור פניו בדרתו אתו: וירא אתן וכל
 בני ישראל את משה והנה קבן עור פניו ויראו
 מנשת אליו ויקרא אלהם משה וישבו אליו אתן
 וכל הנשאים בעדה ועבר משה אלהם:
 ואחריו נגשו כל בני ישראל ויצו את כל
 אשר דבר יהוה אתו בדר סיני: וכל משה
 מדבר אתם ונתן על פניו מסכה: ויבא משה
 לפני יהוה לבד אתו ויסר את המסכה עד
 צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר
 יצוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קבן
 עור פני משה והשיב משה את המסכה על
 פניו עד באו לדבר אתו: פ פ פ
 ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר
 אלהם

אֵלֵיהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוְּתָה יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶת
 וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לְכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שְׁבִתוֹן
 לַיהוָה כִּי־תַעֲשֶׂה כֹּז מְלֶאכֶת יוֹמָת: לֹא־
 תִּבְעֲרוּ אִשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת:
 וּמִסֹּד שֶׁעַר הַחֲצַר מַעֲשֶׂה הַקָּם הַבְּלֹת
 וְאַתְּמֵן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁוֹר וְעִשְׂרִים
 אִמָּה אֲרָךְ וְקוֹמָה בְּרֹחַב חֲמֵשׁ אַמּוֹת לַעֲמַת
 קַלְעֵי הַחֲצַר: וְעַמּוּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנִיתֶיהֶם
 אַרְבָּעָה נְחֹשֶׁת וְגוֹיֵהֶם כֶּסֶף וְצִפּוֹי רְאִשֵׁיהֶם
 וְחֲשֻׁקֵיהֶם כֶּסֶף: וְכָל־הַיְתוֹת לַמִּשְׁבֵּן וְלַחֲצַר
 כִּכְבֹּד נְחֹשֶׁת: ס ס ס

אֱלֹהֵי פְקוּדֵי הַמִּשְׁבֵּן מִשְׁבֵּן הַעֲדוֹת אֲשֶׁר פָּקַד
 עַל־פִּי מֹשֶׁה עֲבֹדַת הַלְלוֹת בְּיַד אִיחָד
 בְּיַד־הַמִּשְׁבֵּן: וְכִצְלָאֵל בְּיַד־אוֹרֵי הַיְתוֹת

לְכַמֹּת יְהוָה עֲשֶׂה אֶת כָּל־אֲשֶׁר־צִוְּתָה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה: וְאַתָּה אֲתֵּלֵךְ בְּיַד־אֲחִים יָד לַמַּטֵּה־
 דָּן הַרְשׁ וְהַשֵּׁב וְהַקָּם בְּהַבְּלֹת וּבְאַרְבָּעֵן
 וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְשֵׁשׁ: פּוֹנֵכֶם הַעֲנֵן אֶת־אֲהֵל
 מוֹעֵד וּכְבוֹד יְהוָה מְלֵא אֶת־הַמִּשְׁבֵּן: וְלֹא־
 יִכַּל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל־אֲהֵל מוֹעֵד כִּי־יִשָּׁבֵן עָלָיו
 הַעֲנָן וּכְבוֹד יְהוָה מְלֵא אֶת־הַמִּשְׁבֵּן:
 וּבְהַעֲלוֹת הַעֲנָן מַעַל הַמִּשְׁבֵּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כָּל־מַסְעֵיהֶם: וְאִם־לֹא יֵעָלֶה הַעֲנָן וְלֹא יִסְעוּ
 עֲדֵי־יּוֹם הַעֲלָתוֹ: כִּי־עֲנֵן עָנָן יְהוָה עַל־הַמִּשְׁבֵּן
 יוֹמָם וְלַיְלָה מְלֵא כֹּז לַעֲנֵן כָּל־בַּיִת־
 יִשְׂרָאֵל כְּבָל־יִכַּל מַסְעֵיהֶם: חוֹק

יטוין חי ארין (ויטוין ממיקונס המינל דלחך טשא טון .
 למלא דנדולחח מוחל דמקבל):

ספר ויקרא

וַיְקַרְא אֱלֹהֵי־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֲהֵל מוֹעֵד
 לֵאמֹר: וְדַבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵיהֶם אֲדֹם כִּי־יִקְרִיב כֶּסֶם קָרְבָּן לַיהוָה מִן־
 הַכֹּהֲנִים מִן־הַכֹּהֲנִים וּמִן־הַצִּיּוֹן מִקְרִיבֵי אֶת־
 קָרְבָּנֵכֶם: אִם־עֹלָה קָרְבָּנו מִן־הַבָּקָר זָכָר
 תָּמִים יִקְרִיבֵנו אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְקָרִיב
 אֹתוֹ לְרֹצְנוֹ לִפְנֵי יְהוָה: אוֹ מִכָּל אֲשֶׁר־יִשְׁבַּע
 עָלָיו לְשָׂקֶךָ וְשֹׁלֵם אֹתוֹ בְּרִאשׁוֹ וְחֲמִשְׁתֵּי יֶסֶף
 עָלָיו לְאִשֶׁר הוּא כִּי יִתְּנֵנוּ בַּיּוֹם אֲשֶׁמְתוֹ: וְאֵת־
 אֲשָׁמוֹ יָבִיא לַיהוָה אֵיל תָּמִים מִן־הַצִּיּוֹן
 בַּעֲרֹכָתָה לְאֲשָׁם אֶל־הַבֵּתָּן: וּכְפָר עָלָיו הַבֵּתָּן
 לִפְנֵי יְהוָה וְנִסְכְּתָה לוֹ עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־
 יַעֲשֶׂה לְאֲשָׁמָה בָּהּ: פ פ פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוֹ אֶת־אֲהֵלֶיךָ
 וְאֶת־בְּנֵיךָ לְאֹמֶר וְאֵת תּוֹרַת הָעֹלָה
 הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־
 הַלֵּלָה עַד־הַבָּקָר וְאִשׁ הַמִּזְבֵּחַ מוֹקֵד בּוֹ:
 וְלִבְשׁ הַבַּיִת מִדָּן וּמִבְּגָדֵי־בֵד וְלִבְשׁ
 עַל־בְּצָלוֹ וְהַגִּים אֶת־הַדָּשֵׁן אֲשֶׁר הָאֵבֶל
 הָאִשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֵצֶל
 הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשְׂטוּ אֶת־בְּגָדֵי וְלִבְשׁ כְּנָדִים
 אֲתָרִים וְחֻצִּיא אֶת־הַדָּשֵׁן אֶל־הַיְתוֹן לְמַחְנֶה

אֶל־מָקוֹם מְהוֹר: וְהָאִשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מוֹקֵד בּוֹ
 לֵאמֹר תִּכְבֶּה וּבַעַר עָלֶיהָ הַבֵּתָּן עֲצִים בַּבָּקָר
 בַּבָּקָר וְעֵבֶד עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהַקְטִיר עָלֶיהָ
 הַלְבֵנו הַשְּׁלָמִים: אִשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל־הַמִּזְבֵּחַ
 לֹא תִכְבֶּה: כֹּאֲשֶׁר עֲשֶׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוְּתָה יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: וּפֶתַח אֲהֵל מוֹעֵד
 תִּשְׁבּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבַעַת יָמִים וּשְׁמַרְתֶּם
 אֶת־מִשְׁמַרְתֵּי יְהוָה וְלֹא תִמּוֹתוּ בִּיבֹן צִוְּתָה:
 וַעֲשֵׂת אֲהֵלֶיךָ וּבְנֵנוּ אֶת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוְּתָה
 יְהוָה כִּי־דִמְשָׁה: ס ס ס

וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
 וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן בְּחֵלֶד
 עָגַל בְּדִבְרֵךְ לְחַטָּאת וְאִיךְ לַעֲלֹה תְּמִימָם
 וְהִקְרַב לִפְנֵי יְהוָה: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר
 לֵאמֹר קָחוּ שְׂעִיר־עִזִּים לְחַטָּאת וְעֵלִי וּבְבֹשֶׁת
 בְּנֵי־שֵׁנָה תְּמִימָם לַעֲלֹה: כִּי אֲנִי יְהוָה הַמַּעֲלֶה
 אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהֵרִית לְכֶם לְאֵלֹהִים
 וְהָיִיתֶם קְדָשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי: וְאֵת תּוֹרַת
 הַכֹּהֲנִים וְהַעֹלָה וְכָל גִּפְשׁ הַחֲמִיץ הַרְמַשְׁתִּי
 בְּמָיִם וְכָל־גִּפְשׁ הַשְּׂרָצָה עַל־הָאָרֶץ:
 לְחַבְדֵּל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיִּי
 הַנֶּאֱלֵת וּבֵין הַחַיִּי אֲשֶׁר לֹא תֵאָבֵל: פ פ פ

נדבר יהוה אל משה לאמר : דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תולד וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי צרת דותהה טמאה : וכיום השמיני ימל בשער ערלתו : ואם תראה עוד בבגד או בשתי או בערב או בכל בלי עור פרכת הוא באש תשרפנו את אשר יבו הנגע : והבגד או השתי או הערב או כל בלי עור אשר תבגס ופר מהם הנגע וכבס שנית וטהר : זאת תורת הנגע צרעת בגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל בלי עור לטהרו או לטמאו : פ פ פ

נדבר יהוה אל משה לאמר : זאת תהיה תורת הטענע כיום טהרתו והבא אל חכמו : ויצא חכמו אל מחוץ למחנה וראה חכמו והנה גרפא ונגע הצרעת מן הצרוע : והורתם את בגדו ושראו מטה אתם ולא יטהו בטמאים בטמאים את משיבני אשר בתוכם : ואת תורת חוב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לטמאה רבה : ותורה בגדתה והוב את זרעו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה : פ פ פ

נדבר יהוה אל משה אחרני מות שני בני אהרן בקרבן אתם לפני יהוה וימתו : ויאמר יהוה אל משה דבר אל אהרן אחיך ואליבא בכל עת אל יבדוק שפית לפרכת אל פני הכפרת אשר על הכהן ולא ימות פי בעון ארואה על הכפרת : כזאת זכא אהרן אל הקדש בפר בדיק לטמאת ואיל לעלה : ולא תקרא הארץ אתכם בטמאים אתה באשר קאת את דמוני אשר לפניכם : כי כל אשר יעשה מכל התועבת האלה ונקרתו בתפשות העשות מקרב עמם : ושמרתם את משמרתו לבלתי עשות מחקות התועבת אשר געשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני יהוה אלהיכם : פ פ פ

נדבר יהוה אל משה לאמר : דבר אל בני ישראל ויאמרת אלהם קדשים

יהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם : איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יהוה אלהיכם : והבדלתם בין מקדמה מקדמת לטמאה ובין העוף הטמא לטהר ולא תשקצו את גופשתיכם בבגמקה ובעוף ובכל אשר תרמט האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא : והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה ואבדל אתכם מן העמים להיות לי ואיש אר אשה כי יתנה בהם אוב או ידעני מות ימטו באבן ויגמו אתם ומיחם כם : פ פ פ

ויאמר יהוה אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם לנפש לא יטמא בעמיו : כי אם לשארו מקרב אליו לאמו ולאביו ולבגו ולבגתו ולאחיו : ולאחותו הבתולה הקרובה אליו אשר לא היתה לאיש לה יטמא : ומכה בהמה ישלמה ומכה אדם יומת : משפט אחד יהוה לכם בגר באורת יהוה כי אני יהוה אלהיכם : ונדבר משה אל בני ישראל ויצאיו את המקל אל מחוץ למחנה וירגמו אהו אבן ובגד ישראל עשו באשר צוה יהוה את משה : פ פ פ

נדבר יהוה אל משה בחר סיני לאמר : דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וישתה הארץ שבת ליהוה : שש שנים תזרע שתד ושש שנים תזמר ברמך ואספת את תבואתה : כי לי בגד ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם : לא תעשו לכם אילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משפית לא תתנו בארצכם להשמתות עליה כי אני יהוה אלהיכם : את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה : פ פ פ

אם בחקתי הלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם : ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ויעין השדה יתן פרוי : והשיג לכם דוש את בציר ובציר ושג את זרע ואבלתם לתמכם לשבע וישבתם

יתנו על ציצת הנחש פתיל הכלת: והיה
 לכם לציצת וראיתם אתו חסרתם את כל
 הצות יהוה ועשיתם אתם ולא תהווו אהרי
 לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם וגם
 אחריהם: למען תזכו ועשיתם את כל מצותי
 והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם
 אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות
 לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם: פ פ פ
 ונקח קרח בן יצחק בן יצחק בן יצחק ונדמו
 ואבירם בגן אלצה ואון בן פלח בגן
 ראובן: ויקמו לפני משה ואנשים מבני
 ישראל הששים וסאתים נשיאן עדה קראי
 מועד אנשי ישים: ויקהלו על משה ועל אהרן
 ויאמרו אלהם רב לכם פי כל העדה כלם
 קדשים ובתוכם יהוה ומדנע תתנשאו עלי
 קהל יהוה: ואמרת אלהם בהרימכם אתי
 תלבו מפני ונתשב ללוים כתבואת נהן
 וכתבואת יקב: ואכלתם אתו בכל מקום
 אתם וביתכם כד ישיבך הוא לכם חלק
 עבדתיכם באהל מועד: ולא תשאו עקיו
 המא בהרימכם את תלבו מפני ואת קדשו
 בני ישראל לא תחלו ולא תמותו: פ פ פ
 ונדבר יהוה אל משה ואלי אהרן לאמר: זאת
 תקת התורה אשר צוה יהוה לאמר
 ודבר אל בני ישראל ויקחו אליה פרה אדמה
 המיטה אשר אייבה מום אשר לא עלה
 עליה על: ונתתם אתה אל אלעזר הכהן
 והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה
 לפניו: ויאמר יהוה אל משה אל תירא אתו
 כי בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו
 ועשית לו כאשר עשית לסיון מלך האמרי
 אשר יושב בהשבון: ונכו אתו ואת בניו ואת
 כל עמו עד בלתי השאירו לו שריד ויירשו
 את ארצו: ויסעו בני ישראל ויהנו בערבות
 מואב פ עבר ליהן יהוה: פ פ פ
 וירא בלה בן צפור את כל אשר עשה
 ישראל לאמרי: ויער מואב מפני העם
 מאד כי רב הוא ויקן מואב מפני בני ישראל:

ויאמר מואב אל צפורה מלך עמון ילכו תהלו
 את כל סביבותינו בלחוד השור את יקב
 השדה ובלק בן צפור מלך למואב בעת
 ההוא: וירא פינתם בן אלעזר בן אהרן הכהן
 ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו: ויבא את
 אישיו ראל אל הקרבה ונדקר את שניהם את
 איש ישראל ואת האשה אל קרבתה ותעצר
 הכנפיה מעל בגני ישראל: ויהיו המתים במגפה
 ארבעה ועשרים אלה: פ פ פ
 ונדבר יהוה אל משה לאמר: פינתם בן אלעזר
 בן אהרן הכהן השוב את חמתי מעל
 בני ישראל כמנאו את הנאמי בתוכם ולא
 כליתי את בני ישראל בהנאמי: לכן אמר
 הני נתן לו את בריתי שלום: ס וכוים
 הכפולים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה
 בשבעתיכם מקרא קדש יהוה לכם כל
 מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם עליה
 לרים ניהם ליהוה פרים בגר בקר שנים איל
 אחד שבעה כבשים בגי שנה: ומנחתם
 סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר
 האחד שני עשרנים לאיל האחד: עשרון
 עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים:
 שעיר עזים אחד לכפר עליכם: מלבד עלת
 המסיד ומנחתו תעשו המיסם יהוה לכם
 ונספיהם: ס פיום השמיני עצרת יהיה לכם פד
 מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם עליה
 אשה לרים ניהם ליהוה פד אחד איל אחד
 כבשים בגי שנה שבעה המיסם: מנחתם
 ונספיהם לפר לאיל ולכבשים כמספרם
 כמשפט: ושעיר חטאת אחד מלבד עלו
 המסיד ומנחתו ונספיה: אלה תעשו ליהוה
 כשנעדיכם לבד מנדוכם ונדבתים לעלתיכם
 ולמנתיכם ולנספיהם ולשלמיכם: ויאמר
 משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה
 את משה: פ פ פ

ונדבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל
 לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה: איש
 ברידו נדר ליהוה אודת שבע שבעה לאמר

יום לחדש הראשון ממתרת הפסח יצאו בנגד
 ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים: ויהי יתה
 מתלה תרצה ותהלה ומלכה ונעה בנות
 צדקה לבני דתהון לנשים: מסשפתת בנגד
 מנשה בדיוסף היו לנשים ותהי גתלהן על
 מטה מסשפתת אביהן: אלה המצות קהת
 והמספמים אשר צוה יהוה ביד משה אל
 בני ישראל בערבית מואב על יתהון ויהי יתהו:

חוק פ פ פ

תיקון ה. אנדר (ימין מהיקועל ד' דה"ל לכלרים וחלמי .
 לעמר נקי דנוקה):

אמר על גפשו לא יחל דברו בכל הוצא מסיו
 יעשה: ואשה ברתה גדר ליהוה ואסרה
 אחר בבית אביה בנעיה: ונתן משה את
 הגלעד למקור בן-בשטה ונאשכ בה: ויאיר
 בן-בשטה הלך וילמד את-חמיהם ויקרא
 אתהן חות ואיר: ונבח הלך וילמד את-
 קנה ואת-בנותיה ויקרא קת נבח בשמו: פ פ פ
 אלה מסעי בני-ישראל אשר יצאו מארץ
 מצרים לצדאתם ביד-משה ואהרן:
 ונחלב משה את-מוצאיהם למסעיהם על-פי
 יהוה ואלה מסעיהם למצואיהם: ונסעו
 מרעמסס בתחילת הראשון בחמשה עשר

ספר דברים

ואלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-
 ישראל בעבר יתהון במדבר בערבה
 מול סוף בן-פארן ובין-מפל ולבן-והצרת ורי
 זרב: אחד עשר יום מחרב דבר הרשעיר
 עד קדש ברנע: ויהי בארבעים שנה בעשתי-
 עשר חמש באתה לחדש דבר משה אל-בני
 ישראל ככל אשר צוה יהוה אתו אלהם: עד
 אשר-גיה יהוה ואלהיכם בכם וירשו גסיהם
 את-הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן להם
 בעבר יתהון ושבתם איש לירשתו אשר
 גתהי לכם: ואת-יהושוע צויתי בעת ההוא
 לאמר עיניך תראת את כל אשר עשה יהוה
 אלהיכם לשני במלכים האלה בן-עשה יהוה
 לכל-הממלכות אשר אמה עבר שמה: לא
 תיראום כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם:
 ואת-נתן אלהי-יהוה בעת ההוא לאמר:
 אדני יהוה אמה תחלות לתראות
 את-עבדי את-גלדי ואת-יהוה התקח אשר
 מיראל בשמים ובארץ אשר-עשה כמעשה
 ובכבודתו: אעברה-נא ואראה את-הארץ
 הטובה אשר בעבר יתהון החר הטוב הזה
 ותלבנו: פ ויקרא משה אל-כל-ישראל
 נאמר אלהם למע ישראל את-התקום ואת-
 המספמים אשר אנכי דבר באזניכם היום

ולמדתם אתם ושמתם לעשתם: יהוה
 אלהינו ברת עמנו ברת בחוב: לא את-
 אבותינו ברת יהוה את-הברית הזאת כי אהנו
 אהנו אלה פה היום בלנו מיום: פנים ו בפנים
 דבר יהוה עמכם בחר סתוד האש: אנכי
 עמד ביד-יהוה ובעיניכם בעת ההוא להניד
 לכם את-ידבר יהוה כי יראתם מפני האש
 ולא-עליתם בחר לאמר: ס אנכי יתה
 אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית
 עבדים: לא-יהיה לך אלהים אחרים על-
 פני: לא-תעשה לך פסל כל-המזנה אשר
 בשמים ממעל ואשר בארץ סתמת ואשר
 במים סתמת לארץ: לא-תשמתה להם ולא
 תע-תסבי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד
 עון אבות על-בנים ועל-שלישים ועל-רבעים
 לשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמת
 מצותי מצוהו כ': ס לא תשא את-שם יהוה
 אלהיך לשוא כי לא יקח יהוה את אשר-ישא
 את-שמו לשוא: ס סמור את-יום השבת
 לקדשו כאשר צוה יהוה אלהיך: ששת ימים
 מעד ועשית כל-מלאכתך: ויום השביעי
 שבת ליהוה אלהיך לא-תעשה כל-מלאכת
 אתה ובעד-ובתך ועוד-ואחתיך ושורך
 ותמרד וכל-בהמתך ונרד אשר בשעריך למען
 ינות עבדך ואמתך פמוד: וזכרתי כי עבד

היות

היה בארץ מצרים ויצאך יהוה אליך משם
 ביד חזקה וכורע נמיצה על-פני צוה יהוה
 אליך לעשות את-יום השבת : ס כבד את-
 אביך ואת-אמך כאשר צוה יהוה אליך למען
 יאריך ימך ולמען ייטב לך על האדמה אשר-
 יהוה אליך נתן לך : ס לא תרצח : ס ולא תגאף
 : ס ולא תגנב : ס ולא תענה ברעך עד
 שא : ס ולא תחמד אשת רעה : ס ולא תחאוה
 בית רעה שדהו ועבדו ואמתו שורו וחסרו
 וכל אשר להעך : ס את-הדברים האלה
 דבר יהוה אל-בני-ישראל בחר מתוך האיש
 העו ויהעל קול גדול ולא יסוף עבתכם על-
 שני לחר אבנים ונתנם אלי : ויהי כשמעכם
 את-הקול מתוך החשך והתר בער באיש
 ותקרבון אלי כל-ראשי שבטיכם וקנניכם :
 ותאמרו הו תראנו יהוה אלהינו את-קברו
 ואת-קולו ואת-קולו שמענו מתוך האש היום
 הנה ראינו כירידת אלהים את-האדם וחי :
 ועמה לפה גמות כי האכלנו האש הגולה
 הזאת אסדיספים ואתנו לשמע את-קול יהוה
 אלהינו עוד ומתנו : כי מי כל-בשר אשר
 שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך-האש
 כסנו וחי : קרב אהיה ושמע את-בשר אשר
 יאמר יהוה אלהינו ואתו תדבר אלנו את
 כל-אשר דבר יהוה אלהינו אליך ושמענו
 ועשינו : וישמע יהוה את-קול דבריכם
 כדברכם אלי ויאמר יהוה אלי שמעתי את-
 קול דברי העם הנה אשר דברו אליך היטבו
 כל-אשר דברו : מיימתו ויהי לכם זה להם
 לראיה אתי ולשמד את-כל-מצותי כל-
 הימים למען ייטב להם ולבניהם לעלם : לד
 אמר להם שובו לכם לאחוזיכם : ואתה פה
 עמד עמדי ואדברה אליך את-כל-המצוה
 ונתקים ומשפטים אשר תלמדם ועשו
 בארץ אשר אנכי נתן להם לרשתה :
 ושמרתם לעשות כאשר צוה יהוה אלהיכם
 אתכם לא תסרו ימין ושאל : ככל-התורה
 אשר צוה יהוה אלהיכם אתכם תלכו למען

התיון וטוב לכם ותאבדכם ימים בארץ אשר
 תירשון : ונאת המצוה התקים ומשפטים
 אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם לעשות
 בארץ אשר אתם עבדים שמה לרשתה :
 למען תירא את-יהוה אלהיך לשמר את-
 כל-חקתיו ומצותיו אשר אנכי מצוה אתה
 ובנה ובן-בנה כל ימי מנוח ולמען יארכו
 ימך : ושמעת ישראל ושמרת לעשות אשר
 ייטב לך ואשר תרכון מאד כאשר דבר
 יהוה אלהי אבותיך לך אמר ובת חלב ודבש :
 שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד : ואתה
 את יהוה אלהיך ככל לבבך וככל נפשך וככל-
 מאורך : והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה
 היום על-לבבך : ושננתם לבניך ודברת בם
 כשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבתך
 ובקומך : וקשרתם לאות על-ידך ויהיו לטפת
 בין עיניך : וכתבתם על מצות ביתך ובשעריך :
 ובעת כירידת אלהיך הוא האלהים האל
 הנאמן שמך הגרית והחסד לאהבך וישמר
 מצותו כל מצותיו לאהבך דור : ומשלם לשנאיו אל-
 פניו ולהאבדו לא יאמר לשנאו אל-פניו ישלם
 לו : ושמרת את-המצוה ואת-התקים ואת-
 המשפטים אשר אנכי מצוה היום לעשותם :

פ פ פ

והיה עקב השמעון את המשפטים האלה
 ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יהוה
 אלהיך לך את-הברית ואת-החסד אשר
 נשבע באבותיך : ואתה כהן וכהן ודברך
 וברך פני-בנות ופני-אדמתך ודברך
 ותירשך ויצהרך שגור-אלפיה ועשתלת
 צאנך על האדמה אשר-נשבע לאבותיך
 לתת לך : ברוך היתה סבל-העמים לא-
 יהיה כה ער וערבה ובהמתך : והסור יהוה
 ממך כל-חלי וכל-מדין מצרים הרעים אשר
 יבעת לא ישימם בך ונתנם ככל-שנאיך :
 ואבלת את-כל-העמים אשר יהוה אלהיך
 נתן לך לא-תחוס עינה עליהם ולא תעבד
 את אלהיהם כי-מנוקש הוא לך : ועמה ישראל

מה יהיה אלוהיך שאני בעמך כי אם ליהוה
את יהוה אלוקיך לזכור וליהבה
אלו ולעבד את יהוה אלוקיך בכל לבבך
ובכל נפשך : לשמו את מצות יהוה ואת
חקתיו אשר אנכי מצוה היום לטוב לך :
הן ליהוה אלוקיך השמים ושמי השמים הארץ
וכל אשר בה : רק באבדוק השק יהוה ליהבה
אותם ויבחר בך עם אחיהם בכם בכל
העמים ביום הזה : ומלתם את ערלת לבבכם
וערלתם לא יקשו עוד : כי יהוה אלהיכם הוא
אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבוה
והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד :
עשה משפט יתום ודלמה ואהב גר לתת לו
לחם ושמלה : ואחבתם את חברי גרים הייתם
בארץ מצרים : את יהוה אלוקי מירא אלו
מעבד ובו תדבק ובשמו תשבוע : הוא תהלתך
והוא אלוקיך אשר עשה אתך את הגדלות
ואת הנוראת האלה אשר ראוי עיניך :
בשבועים נפש ירדו אבותיך מצרימה ועמה
שמוך יהוה אלוקיך כבודכם השמים לרב :
ואחבת את יהוה אלוקיך ושמרתי משמרתו
והקתו ומשפטו ומצותיו כל הימים : וידעתם
היום כי לא את בניכם אשר לא ידעו ואשר
לא ראו את מן יהוה אלהיכם את גדלו את
ידו החזקה וירעו הנטויה : ואת אתתיו ואת
מעשיו אשר עשה בתוך מצרים לפרעה מלך
מצרים ולכל ארצו : ואשר עשה לחיל מצרים
לסמיו ולרכבו אשר הציף את מי ים סוף על
פניהם בדרך אחריכם ויאבדם יהוה עד היום
הזה : ואשר עשה לכם במדבר עד באכם עד
בסקום הזה : ואשר עשה לדתו ולאבותיו בני
אליצב בן ראובן אשר פצתה הארץ את פיה
ותבל עם ואת כתייהם ואת אהליהם ואת כל
תיקים אשר בתליהם בקרב פל ישראל : כי
עיניכם הראת את כל מעשיו יהוה הגדל אשר
עשה : ושמרתי את פרי המצוה אשר אנכי
מצוה היום למען תחזקו ובאתם וירשתם את
הארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה : ויפוע

מארכו ימים על האדמה אשר נשבע יהוה
לאבותיכם לתת להם ולזרעם ארץ זבת חלב
ודבש : ס והיה אם שפגע תשמעו אל מצותי
אשר אנכי מצוה אתכם היום ליהבה את יהוה
אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם :
ונתתי סמך ארצכם בעתו יונה ומלקיש
ואספת דגליו ותירשד ויזנהה : וגמתי עשב
בשדה ובחממה ואבלת ושבעת : השמרו לכם
פרי יפתה לבבכם ופחתם לעבודתם אלהים
אחרים והשתחיתם להם : והרה אף יהוה
בכם ועצר את השמים ולא יהיה סמך
והאדמה לא תמן את יבונה ואבדתם סהרה
מעל הארץ סמכה אשר יהוה נתן לכם :
ושמרתם את דברני אלה על לבבכם ועל
נפשכם וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו
למופת בין יעיניכם : ולמדתם אתם את
בניכם לדבר בם בשבתה בביתך ובכל מקום
בהרד ובשבתך ובקומך : וכתבתם על מצותות
ביתך ובשעריך : למען ירכו ימיכם וימי
בניכם על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם
לתת להם כימי השמים על הארץ : כי
אם שמור תשמרון את כל המצוה הזאת
אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה ליהבה
את יהוה אלהיכם לזכור בכל דרכיך ולדבקה
בו : והיריש יהוה את כל דגנים האלה
מיפניכם וירשתם נזים ודלים ועוזרים סגים :
כל המקום אשר תדוך כהרנלכם בו לכם
יהוה מן המדבר והלכנון מן המדבר גבר פרת
ועד תום הארון יהיה גבלכם : לא יתמצב
איש בפניכם פחדכם ומוראכם ותמו יהנת
אלהיכם על פני כל הארץ אשר תדרכו בה
באשר דבר לכם : ס ס ס
ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה :
את הברכה אשר תשמעו אל מצות
יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום
ותקללה אם לא תשמעו אל מצות יהוה
אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה
אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים

לפניך הברכה ותקללה ובחרת במים
 למען תתנה אותה ותרעה: לא תכה את יתה
 אלוקיך לשמע בקלו ולדברתו כי הוא
 חיליך וארץ יפוד לשבת על האדמה אשר
 נשבע יתה לאבותיך לאבדכם לזאתק
 ויניעקב לתת דהם: פ פ פ
 ונגד משה ונדבר את הדברים האלה אל-
 כלי ישראל ויאמר אליהם בראי וועשרים
 שנה אנכי היום לא-אובל עוד לצאת וקבוא
 ויתנה אמר אלי לא תעכו את-מתן מנה:
 יהיה אלוקיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את-
 בניכם האלה מלפניך וירשתם הושע הוא עבר
 לפניך כאשר דבר יתה: ועשה יתה דהם
 כאשר עשה לסיתון ולעונ מלכי האמרי
 ולאדעם אשר השמיד אתם: ונתנם יתה
 לפניכם ועשיתם להם ככל-המצוה אשר
 צויתי אתכם: תזכו ואמצו אל-מיראו ואל-
 מערצו מפניהם כי יהיה אלוקיך הוא הנהיך
 עמו לא ירפך ולא יעזבך: תקהילו אל את-
 כלי-יזכג שבתיכם וישמרוכם ואדברה
 באזניהם את הדברים האלה ואעידה כם
 את-השמים ואת-הארץ: כי ידעתי אתני מותי
 ברישתת משחיתון ופרתם מן-הדרך אשר
 צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית
 הימים ברתעשו את-דבע בעיני יתה להדעוכו
 במעשה ידיכם: ונדבר משה באוגי כל-קבל
 ישראל את-דברג השניה מואת עד המס:
 באזינו הים ואדברה ותישמע הארץ אמרי
 פי-יערף בקשר לקחי תג בטר אמרתי

בשערים עמי-דשא וכרביבים עלי-עשב: כי
 שם יהיה אקרא תבו גדל לאלינו: פ ונדבר
 יתה אל-משה בעצם היום הזה לאמר: עלה אל-
 הר העברים מזה הר-נבו אשר בארץ מואב
 אשר על-פני ירחו וראה את-ארץ כנען אשר אני
 נתן לבני ישראל לזאתה: ואת דבר אשר אמרה
 עליה שמה והאסף אל-עמד כאשר-פת אתה
 אחיך דבר הדר ויאסף אל-עמיו: על אשר
 מעותהם כי כהוף כגו ישראל במסריבת קדש
 מדבר-צו על אשר לא קדשתם אותי בתוך כגו
 ישראל: כי סנגד הראה את-הארץ ושמה לא
 תבוא אל-הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:
 ואת הברכה אשר בך משה איש האלהים
 את-כגו ישראל לפני מותו: ויאמר
 יהיה מסיני בא ורחה משעיר למו הופיע סתר
 פאך ואתה מדקבת קדש מימינו אש דת
 למו: אף תבכ עמים כל-קדשי בידך והם
 תבו לתלך וישא מדברתיך: הורה צוה כגו
 משה מורשה קהלת יעקב: ויהי בישחן
 מלך בהתאסף ראשי עם-יחד שקבגו ישראל:
 יתי ראובן ואל-ימת ויהי-מתיו ככפר: ולא קם
 גביא עוד בישראל במשה אשר ידעו יתה
 פנים אל-פנים: לכר-האתת והסופתים אשר
 שררו יתה לעשות בארץ מצרים לפרעה
 ולכל-עבדיו ולכל-ארצו: ולכל תג יתה
 ההוקה ולכל המורא תגדו אשר עשה משה
 לעיני כל-ישראל:

חוק אידן קי

קודם הנניאום אומרים זה) ודברתי על הנביאים ואנכי חוון הרביתי וכיד הנביאים אדמה . כי לא
 יעשה אדני יהוה דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים : ארית
 שאג מי לא יורא אדני יהוה דבר מי לא ינבא : ואשים דברי בפיך ובצל ירי כסיתך
 לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה :

נביאים

יחשע ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר
 יהוה אל יהושע בן נון משרת משה
 לאמר: משה עבדי מת ועתה קום עבד את
 הנהו הנה אתה וכל העם הזה אל הארץ
 אשר אנכי נתן דהם לבני ישראל: כל מיום

אשר העלו בני ישראל מצרים קברו השכם
 בהלקת השנה אשר בנה יעקב מאת בני
 חמור אבי שכם במאה קשיטה ויהיו לבני
 יוסף לחלה : ואלעזר בן (בן) אהרן מת
 ויקברו אתו בגבעת פינים בנו אשר נמן לו
 דבר (בן) אפרים : אינד

שופטים ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני
 ישראל ביהודה לאמר מי יעלה לנו אל
 דבנעני בתחלה להלחם בו : ויאמר יהודה יהודה
 יעלה הנה נחמי את הארץ בידו : ויאמר
 יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגלילי ונלחמה
 בבנעני ונלחמתי גם אני אתך בגורלך ויגיד אתו
 שמעון : ויעשו בן בני בנימן וישאו נשים
 למספרם מן המחילות אשר גזלו וילכו וישבו
 אך נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם :
 ונתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש
 לשבטו ולמספחתו ויצאו משם איש לנחלתו :
 בנימין ההם (הם) אין מלך בישראל איש
 תושב בעיניו (בן) ועשה : ויו דאני

(יסין מחקונא ז' דל"ח טוב יחמט . למחא דעקבל) :
 שמואל ויהי איש אחד מן הרפתים צופים מחר
 אפרים ושמו אלקנה בן ירחם בן אליהוא
 בן לחו בן צופה אפרתי : ולו שתי נשים שם
 אחת תנה ושם השנית פגנה ויהי לפגנה
 יקדים ולתנה אין ילדים : ועלה האיש ההוא
 מעירו ממים ימיה קהשפתות וילזבם ליהודה
 צבאות בשלה ושם שני בני עלי חפני ופנתם
 כהנים ליהודה : הפל נמן ארונה המלך למלך
 ויאמר ארונה אל המלך יהודה אליהו ירצה :
 ויאמר המלך אל ארונה לא כי קנה אקנה
 מאותך במחיר ולא אעלה ליהודה אלחי עלות
 דגם ויקן דוד את העין ואת הבקר בכסף
 שקלים חמשים : ויבן שם (שם) דוד קזבם
 ליהודה ועל עלות ושלמים ועתה יהיה לארץ
 ומעצר המנפה מעל (מל) ישראל :

יסין הי דנאי (יסין מחקונא ח' דל"ח יכנא עומחט .
 לטינא ימינא דמוקבלא דעקבל) :

ולא יחס לו : ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני
 המלך גערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהי
 לו סגנת ושקבה בתקוף ומס לאדני המלך :
 ויבקשו גערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו
 את אבישג השונמית ויבאו אתה למלך :
 וידבר אתו טבות וימן את קסאו מעל קסא
 המלכים אשר אתו בבבל : ושנא את בנדי
 בלאו ואכל לחם תמיד לפניו כל ימי חייו
 ואררתו ארמת תמיד נהנה לו מאת המלך
 דבר יום ביומו כל ימי חייו :

יסין יוד דנאי (יסין מחקונא ט' דל"ח ומלך במטלת
 יס כל חסאס . לעינא שמאלא דמוקבל) :

ישעיה חזון ישעיהו בן אמוץ אשר חזה על
 יהודה וירושלים בימי עזריהו יותם אחו
 יהזקיהו מלכי יהודה : שמעו שמים והאזינו
 ארץ כי יהנה דבר בנים גדלתי ורוממתי ותם
 פשעו בי : ידע שור קברו נחמור אבום
 בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן : כי
 כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר
 אני עשה עמדים לפני נאם יהנה בן עצמא
 זרעכם ושמכם : ותהי מדי חדש בחדשו ומדי
 שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני
 אמר יהנה : ויצאו וראו בפני האנשים
 הפשעים כי פי תולעתם לא תמות ואשם
 לא תכבה והיו הראון לכל בשר :

והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו
 יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר י :

יסין הי דנאי (יסין מחקונא י"ז דל"ח מתן אמט .
 למקבלא ימינא דמוקבלא דעקבל) :

ירמיה דברי ירמיהו בן חלקיהו מן הכהנים
 אשר בענתות בארץ בנימן : אשר היה
 דבר יהנה אליו בימי יאשיהו בן אמון מלך
 יהודה בשלש עשרה שנה למלכו : ויהי בימי
 יהזקים בן יאשיהו מלך יהודה עד תם עשתי
 עשרה שנה לצדקיהו בן יאשיהו מלך יהודה
 עד גלות ירושלים בחדש החמישי : וידבר
 אתו טבות וימן את קסאו כמעל לכסא המלכים
 מלכים כ אשר אתו בבבל : ושנה את בנדי
 בלאו

בָּרְאוּ וְאָבַל לֶחֶם לִפְנֵי תַמִּיד כֹּל יְמֵי חַיָּו
 הוּ כ' : וְאַרְתּוּ אֲרַמְת תַּמִּיד וְהִנֵּה לֹו מֵאֵת
 מִדָּה כִּבֵּל דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ עַד יוֹם מוֹתוֹ כֹּל
 יְמֵי חַיָּו :

יְכוּן וְיוֹ דִּיאַן (יְכוּן מִמְקוּלָה חַד סַר דִּל"א חַד
 לַחֲרֵסָה לְעֻבְדָה שְׁמַלְלָה דְחוּמַחַל דְעֻקְבָה)

יְחַקֵּאל וְיִהְיֶה בְשָׁלְשִׁים שָׁנָה בְּרַבִּיעֵי בְחַמְשָׁה
 לַחֲדָשׁ וְאֵנִי בְחוּדָה הַגּוֹלָה עַל גְּהֵר
 בְּכַר נִפְתְּחוּ הַשְּׂמִים וְאַרְאֶה מֵרֵאוֹת אֱלֹהִים :
 בְּחַמְשָׁה לַחֲדָשׁ הַיָּהּ הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגִלּוֹת
 הַמֶּלֶךְ יִנְבֹּךְ : הַיָּהּ הַיָּהּ דְּבַר יְהוָה אֵל יְחַקֵּאל
 בֵּן כּוּזִי הַכְּהֵן בְּאֶרֶץ בְּשָׁלִים עַל גְּהֵר בְּכַר
 וְהָיָה עֲבִיו שֵׁם יָד יְהוָה : וְאַרְאֶה וְהִנֵּה רוּחַ
 סְעָרָה בָּאָה בֶן חֲצִפּוֹן עֲנָן נְחֹל וְאֵשׁ מִתְּלַבְּמַת
 וְנִגְהָ לֹו סָבִיב וְהַתּוֹכָה בְּעֵינַי הַחֲשֵׁמֶל מֵהוּדָה
 הָאֵשׁ : וְהַתּוֹכָה דְמוֹת אֲרַבְעֵ חַיּוֹת וְהָהּ מֵרֵאוֹתָן
 דְמוֹת אָדָם לַחֲנָה : וְאַרְבַּעַ פְּיִים לְאַחַת
 וְאַרְבַּעַ בְּנַפְשִׁים לְאַחַת דָּהֶם : וְהַגְּלוּתָם הַגֵּל
 יִשְׁרָה וְכַף וְהַגְּלוּתָם כִּכְפָה הַגֵּל עַל וְהַגְּלוּתָם בְּעֵינַי
 גְּהֵשֶׁת קָלָל : וְיִהְיֶה יוֹ כ' אָדָם מִמֵּת בְּנַפְשֵׁיהֶם
 עַל אֲרַבְעַת רַבְעֵיהֶם וּבְנַפְשֵׁיהֶם וּבְנַפְשֵׁיהֶם
 לְאַרְבַּעֶתָם : תְּחַלֵּת אִשָּׁה אֵל אַחֻוּתָהּ בְּנַפְשֵׁיהֶם
 לֹא יִסְבּוּ בְּלִבָּתָן אִישׁ אֵל עֵבֶר פְּגִיּוֹ וְלִבּוֹ :
 וְדַמּוֹת פְּגִיּוֹתָם פְּגִי אָדָם וּפְגִי אֲרֻנָה אֵל תְּמִיּוֹן
 לְאַרְבַּעֶתָם וּפְגִי טוֹר מִהַשְּׂמַמָּל לְאַרְבַּעֶתָן וּפְגִי
 גִּישָׁר לְאַרְבַּעֶתָן : וּפְגִיָּה וּבְנַפְשֵׁיהֶם פְּרֻדוֹת
 מִדְּמֻעָלָה לְאִישׁ שְׁתֵּים חוֹבְרוֹת אִישׁ וּשְׁתֵּים
 סְבֻסוֹת אֵת גְּוִיתֵיהֶנָּה : וְאִישׁ אֵל עֵבֶר פְּגִיּוֹ
 וְלִבּוֹ אֵל אִשָּׁר יְהוָה שְׂמָה הָרוּחַ לְלִבָּתָהּ וְלִבּוֹ לֹא
 יִסְבּוּ בְּלִבָּתָן : וְדַמּוֹת הַחַיּוֹת מֵרֵאוֹתָם בְּנַחְלֵי
 אִשׁ בְּעֵרַת בְּמֵרָאָה הַלְפִירִים הוּא מִתְּחַלְּבַת
 בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגְהָ לְאֵשׁ וּבֵין הָאֵשׁ יוֹצֵא בְּרַק :
 וְהַחַיּוֹת רַצּוּא וְשׁוֹב בְּמֵרָאָה הַבְּרַק : וְאַרְאֶה
 וְהַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאֶרֶץ אֵצֶל הַחַיּוֹת
 לְאַרְבַּעַת פְּגִיּוֹ : מֵרָאָה הָאוֹפֵנִים וּפְעֻשֵׁיהֶם
 בְּעֵינַי הַרְשִׁישׁ דְמוֹת אֶחָד לְאַרְבַּעֶתָן וּמֵרֵאוֹתָם
 וּפְעֻשֵׁיהֶם כַּאֲשֶׁר יְהוָה הָאוֹפֵן בְּחוּדָה הָאוֹפֵן :
 עַל אֲרַבְעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִבָּתָם וְלִבּוֹ לֹא יִסְבּוּ

בְּלִבָּתָן : וְגִבְיָתָן וְגִבְיָתָן לָהֶם וְיִרְאֶה לָהֶם וּגְבֻתָם
 מֵלֵאֵת עֵינֵים סָבִיב לְאַרְבַּעֶתָן : וּבְלִבָּתָהּ הַחַיּוֹת
 וְלִבּוֹ הָאוֹפֵנִים אֵצֶל וּבְהַנְשֵׂא הַחַיּוֹת מֵעַל
 הָאֶרֶץ וְיִשְׂאוּ הָאוֹפֵנִים : עַל אִשָּׁר יְהוָה שֵׁם
 הָרוּחַ לְלִבָּתָהּ וְלִבּוֹ שְׂמָה הָרוּחַ לְלִבָּתָהּ וְהָאוֹפֵנִים
 וְיִשְׂאוּ לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיּוֹת בְּאוֹפֵנִים :
 בְּלִבָּתָם וְלִבּוֹ וּבְעַמְדָם יַעֲמִדוּ וּבְהַנְשֵׂאָם מֵעַל
 הָאֶרֶץ וְיִשְׂאוּ הָאוֹפֵנִים לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיּוֹת
 בְּאוֹפֵנִים : וְדַמּוֹת עַל כְּאִשֵּׁי הַחַיּוֹת דְּקִינָה בְּעֵינַי
 הַקָּבֶה הַעוֹרָא גָּמִי עַל כְּאִשֵּׁיהֶם מִלְּמַעְלָה :
 וּמִמֵּת הַקָּבֶעַ בְּנַפְשֵׁיהֶם יִשְׁרוּת אִשָּׁה אֵל אַחֻוּתָהּ
 לְאִישׁ שְׁתֵּים סְבֻסוֹת לַחֲנָה וְלְאִישׁ שְׁתֵּים
 סְבֻסוֹת לַחֲנָה אֵת גְּוִיתֵיהֶם : וְאִשְׁמַע אֵת קוֹד
 בְּנַפְשֵׁיהֶם בְּקוֹל מִים בְּפִים בְּקוֹל שְׂדֵי בְּלִבָּתָם
 קוֹל הַמִּדָּה בְּקוֹל מֵהִנֵּה בְּעַמְדָם תִּרְפִּיעַת בְּנַפְשֵׁיהֶן :
 וְהָיָה קוֹל מֵעַל לְרַקִּיעַ אִשָּׁר עַד רֵאשִׁים בְּעַמְדָם
 תִּרְפִּיעַת בְּנַפְשֵׁיהֶן : וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אִשָּׁר עַל רֵאשִׁים
 בְּמֵרָאָה אֶבֶן סְפִיר דְמוֹת דְמוֹת גִּבְסָא וְעַל דְמוֹת
 גִּבְסָא דְמוֹת בְּמֵרָאָה אָדָם עֲלוּ מִלְּמַעְלָה :
 וְאַרְאֶה בְּעֵינַי חֲשֵׁמֶל בְּמֵרָאָה אִשׁ גִּיּוֹת לָהּ סָבִיב
 מֵמֵרָאָה מֵתְּנִיּוֹ וְלְמַעְלָה וּמֵמֵרָאָה מֵתְּנִיּוֹ וְלְמַעְלָה
 רֵאשִׁיתָה בְּמֵרָאָה אִשׁ וְנִגְהָ לֹו סָבִיב : בְּמֵרָאָה
 הַקָּשֶׁת אִשָּׁר יְהוָה בְּעֵינַי בְּיוֹם הַשִּׁשִּׁים בֵּן מֵרָאָה
 הַיָּהּ סָבִיב הוּא מֵרָאָה דְמוֹת כְּבוֹד יְהוָה
 וְאַרְאֶה וְאֵפֶל עַי פְּגִי וְאִשְׁמַע קוֹל מִדְּבַר :
 וְהַשְּׂאֵנִי רוּחַ וְאִשְׁמַע אֲתֵבִי קוֹל בַּעַשׁ נְחֹל
 בְּחוּדָה כְּבוֹד יְהוָה מִמְקוּמוֹ : וְפִאֵת גְּנֻבָה תִּמְשַׁח
 מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת אֱלֹפִים מִדָּה וּשְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה
 שַׁעַר שְׁמַעוֹן אֶחָד שַׁעַר יִשְׂשַׁבֵּר אֶחָד שַׁעַר
 זְבוּלֵן אֶחָד : פִּאֵת יִמָּה תִּמְשַׁח מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת
 אֱלֹפִים שַׁעֲרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שַׁעַר נָד אֶחָד שַׁעַר
 אִשָּׁר אֶחָד שַׁעַר נִפְתְּלוֹ אֶחָד : סָבִיב שְׁמוּנָה
 (שְׁתָּה) עֲשׂוֹר אֵלֶּה וְשֵׁם הַעִיר מִיּוֹם יְהוָה (יְהוָה)
 שְׂמָה : דִּיאַן

יְכוּן הוּ דִּיאַן (יְכוּן מִמְקוּלָה חַרְסַר חַד סַר דִּל"א חַד
 לַחֲרֵסָה לְעֻבְדָה שְׁמַלְלָה דְחוּמַחַל דְעֻקְבָה) :
 הוּשַׁע דְּבַר יְהוָה אִשָּׁר הָיָה אֵל הוּשַׁע בֵּן בְּאֲרִי
 בְּיָמֵי עֲזַרְיָהוּ יוֹתָם אַחֻוּתֵיהֶן מִלְּבַר
 יְהוָה

יהודה וימי ירבעם בן יואש מלך ישראל :
 תהלת דבר יהודה בהושע נאמר יהודה אל הושע
 לד ברך לך אשת זנוגים בלדי זנוגים כי זנה
 היתה הארץ מאתרי יהודה : מלך וברך את נמר
 בת דבלים ומרר ומלך לו בן :

הביק ויהודה כהיבל קראו הם ספגיו כל הארץ :
 תפלה לתבוקוק הנביא על שגינות : יהודה
 שמעתי שמעך נאמתי יהודה פעלך בקרב שנים
 ניהו בקרב שנים הודיע בתינו בהם תזכר :
 אלוהי מתימן יבוא וקדוש מחר פארן סלה
 בטה שמים הודו ותהלתו מלאה הארץ : ונה
 כאור תהיה ברננים מידו לו ושמ חביון עזו
 עז כ' : לפגיו גלה דבר ונצא ראש לרגליו :
 עמד נומד ארץ ראה ונתר ננים ויתפצצו
 ברחי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם
 לו : ממת און ראיתי אהלי כושן ורגון יריעות
 ארץ סדון : הנגהרים ברה יהודה אם בנתרים
 אפק אם בים עברתך כי תרבי על סוסיד
 ברכבתיך ישנעה : ערית תעור קשמה שבעות
 כמות אמר סדה נהרות תבקע ארץ : ראוד
 יחילו הרים וגם פים עבר גמן תהום קולו
 רום יבדו גשא : שמש יתת עמד ובלה לאוד
 חציו יתלכו לנה גרק בניתך : גועם תצעד

ארץ כאף מדוש ננים : יצאת לישע עמד
 לישע את משיחך מחצת ראש סבית רשע
 ערות יסוד עד צנאר סדה : וקבת במסוד
 ראש פתיו סיו כ' יסערו להפיצני עליצתם
 כמו לאכל עני בסמנר : ורכת בים סוסיד
 חמר פים רבים : שמעתי ותרנו בטני לקול
 צלנו שפתי יבוא רבב בעצמי ומחמי ארנו
 אשר אנות ליום צרה לעלות רעם ינדנו : כי
 תאנה לא תפרח ואין יכול בנפנים פחש
 מעשה עת ושהמות לא עשה אכל גור מסבקה
 צאן ואין בקר ברפתים : ואני ביהודה אעלוה
 אנלה באלתי ישעי : ירנה ארני תילי וישם
 הנני פאלות ועל פמותי ידריכני למנצח
 בנניתי : זכרו הורת משה עבדי אשר צויתי
 אתו ברחב על כל ישראל חקים ומשפטים :
 הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני
 בוא יום יהודה הגדול ותנורא : והשיב לב (לך)
 אבות על בנים ולב בנים על אבותם פן אבוא
 והביתי את הארץ (תיק) תרם :

הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני
 בוא יום יהודה הגדול והנורא : נאוד קדוש
 יכוין א נאודי יסין מחקונא קדמלא ד'א לא . לפקא
 קדמלא ד'חוטא ד'טכנא : קדוש

כתובים

אשר היתה שמה ושתי בלתייה עמה נתלכנה
 בדרך לשוב אל ארץ יהודה : ותאמר
 געמי לשתי בלתייה רכנה שבנה אשה רבית
 אמה געש יעשה כ' יהודה עמכם תסד באשר
 עשיתם עם המתים ועמדי : ותן יהודה לכם
 ומצאן מנוחה אשה בית אישה ותשק לכן
 ותשאנה קולן ותבכינה : ותאמרנה לה כי
 אמה נשוב לעמך : ותאמר געמי שנה בנמי
 למה תלכנה עמי מעור לי בנים גמעי ותה
 לכם לאנשים : שבה בנמי לכן כי וקמתי
 מהיות לאיש כי אמרתי יש לי תכנה גם חיתי
 הלילה לאיש וגם ילדתי בנים : תלחן
 תיברנה עד אשר יגדו הלחן תענה
 לבלתי

יה ויהי בימי שפוט השופטים ויהי רעב בארץ
 וילך איש סבית לחם יהודה לגור
 בשדו מואב הוא ואשתו ושני בניו : ושם
 האיש ארומך ושם אשתו געמי ושם שני בניו
 סחלון וכליון אפרתים סבית לחם יהודה
 גבאו שרי מואב ונהיו שם : ונמת אלימלך
 איש געמי ותשאר היא ושני בניה : וישאו להם
 נשים מאבות שם האמת ערפה ושם השנית
 רות וישבו שם כעשור שנים : וימתו גם שניהם
 סחלון וכליון ותשאר האשה ששני ילדיה
 ומאשה : ותקם היא וברתייה ותשב משדו
 מואב כי שמעה בשדה מואב כי פקד יהוה
 את עמו לתת להם לחם : ותצא סן הסקום

לבלתי יהות לאיש אל בנתי בי מר לי מאד
 סבם כי יצאה בי יד יהוה: ותשנת הסר א קוצן
 ותבקינה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות
 דבקה בה: ותאמר הנה שבה יבמתך אל
 עמה ואך אליהם שובי אחרי יבמתך: ותאמר
 רחל אל תפגעני בי לעזבך לשוב מאחריך כי
 אך אשר תלכי אלך ובאשר הליני אלן עמך
 עמי ואלתוך אלתי: באשר המותי אמות ושם
 אקבר בה בעשה יהוה לי ובה יסוף בי המות
 יפריד בני ובניך: ותרא פי סתאמצת היא
 ללכת אמה ומחבל לדבר אליה: ותלכנה
 שמתיהם עד בואנה בית לחם נהי כבאנה
 בית לחם ותהום כל העיר עליהן ותאמרנה
 הוואת נעמי: ותאמר אליהן אל תקראנה לי
 נעמי קראן לי פרא כי הסר שבי לי מאד: אני
 בלאה תלכתי והקם תשובני יהוה לקח
 תקראנה לי נעמי ויהוה ענה בי ושבי הרע
 לי: ותשב נעמי ורות המואביה בלטה עמה
 השבה משדי מואב והמה באו בית לחם
 בתחלת קציר שערים: ולנעמי מודע מידע כתיב
 לאישה איש גבור תיל כמשפחת אלימלך
 ושמו בעז: ותאמר רות המואביה אל נעמי
 אלקה גא השדה ואלקטת בשבלים אחר
 אשר אמצא חן בעיניו ותאמר לה לבי כתי:
 ותלך ומבוא ותקטב בשדה אחרי הקצרים
 ויגר מקרה חלקת השדה לבעז אשר
 מסלשפתת אלמלך: ותנה בעז בא מבית לחם
 ויאמר לקוצרים יהוה עמכם ויאמרו לו וברוך
 יהוה: ויאמר בעז לנעמו הנצב על הקוצרים
 לסי הנערה הוואת: ויען הנער הנצב על
 הקוצרים ויאמר נערה מואביה היא השבה
 עם נעמי משדי מואב: ותאמר אלקמה
 גא ואספתי בעצרים אחרי הקוצרים ומבוא
 ומעמוד מאו בכרך ועדעתה זה שבתה
 הבית מעט: ויאמר בעז אל רות הווא שמעת
 בתי אל תלכי ללקוט בשדה אחר וגם לא
 תעבורי מזה ובה תדבקין עם גערת: עניך
 בשדה אשר יקצוה ותלכת אחריהן הלא

צויתי את הנערים לבלתי נגעך וצמת
 והלכת אל הכלים ושתיך מאשר ישאכך
 הנערים: ותפל על פניה ותשתחו ארצת
 ותאמר אליו מודע מצאתי חן בעיניך
 להביאני ואנכי נכריה: ויען בעז ויאמר לה
 הנך הנך לי כל אשר עשית את המסוד אחרי
 סות אישך ומעוני אביר ואמר וארין
 סולדתך ותלכי אך עם אשר לא ידעת
 המול שלם: ישלם יהוה פעלך ותהי
 משבתך שלמה מעם יהוה אלוי ישראל אשר
 באת לחסות תחת כנפיו: ותאמר אמצא חן
 בעיניך אדני כי נתחמני וכי דברת על לב
 שפתך ואנכי לא אהיה כאחת שפתך:
 ויאמר לה בעז לעת האכל נשי הלם ואבנת
 סן תלם וסבלת פתך כחמין ותשב מצד
 הקצרים וצבט לה קלי ותאכל ותשבוע
 ותחר: ותקם ללקט ויצו בעז את נעמי לאמר
 גם בין העפרים תלקט ולא תגליסות: וגם
 של תשלו לה סן תצבתים ועובתם ולקטתה
 ולא תנערו בה: ותלקט בשדה עד תערב
 ומחבט את אשר תקטה ויהי כאיפה שערים:
 ותשא ומבוא העיר ותרא חמותה את אשר
 לקטה ותוצא ותתן לה את אשר חותרת
 סשבועה: ותאמר לה חמותה איפה לקטת
 היום ואנה עשית יהי פדינה ברוך ומנך
 לחמותה את אשר עשתה עמו ותאמר
 שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעז:
 ותאמר נעמי לבלתה ברוך הוא ליהנות
 אשר לא עוב הסרו את המים ואת המרים
 ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מנאלגו
 הוא: ותאמר רות המואביה גם כי אפר אלי
 עם הנערים אשר לי תדבקין עד אם בל
 את כל הקציר אשר לי: ותאמר נעמי אל
 רות בלטה טוב בתי כי תצאי עם גערותי
 ולא יפגעו בך בשדה אחר: ותדבק בגערות
 בעז ללקט עד כמות קציר השעורים וקציר
 החמים ותשב את חמותה: ותאמר לה נעמי
 חמותה בתי הלא אבקש לך סנות אשר

ייב לך : ועתה הלא בעו מדעתנו אשר
 היית את געחותי הנה הוא זכה את עין
 השערים הקיחה : ורחמי וסבת ושבת
 ושמתי כ' שמלמד עליך וירדת ויהי כ' הגרן
 אל הירדעי לאיש עד בלתו כ'כל ולשתות :
 ויהי קשקבו וידעת את הסקום אשר ישבב
 עם ובאת ונלית מרגלתיו ושכבת ושכבתי כ'
 והוא גידך את אשר פעשין : ותאמר אליה
 כל אשר תאמרי אלי קי ולא כ' אעשה :
 ותרד הגרן ומעש בכל אשר צוהה המורה :
 ויאכל בעו וישת וישב לבו ויבא לשבב בקצה
 הערמה וקבא בלם ותגל מרגלתיו ותשכב :
 ויהי פחצי הלילה ויחבר האיש וקפת והנה
 אשה שכבת מרגלתיו : ויאמר מי את ותאמר
 אנכי רות אמרת ופרשת בנפך על אמרתך
 כי נאך אמה : ויאמר ברוכה את ליהנה בתי
 הישבת בסדר האחרון מן הראשון לבלתי
 לכת אחרי בחורים אם בל ואם עשיר :
 ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי
 אעשה לך כי יודע כל עשר עמי כי אשת הול
 את : ועתה כי אסנם כי אם כתיב ולא קרי גאל
 אנכי וגם יש גאל קרוב סמני : ליני הלילה
 והיה בפקר אם יגאלך טוב ינאך ואם לא
 יחפץ לגאלך ונאלתיך אנכי מי יהיה שכבי עד
 הפקר : ותשכב מרגלתיו מרגלתו כ' עד הפקר
 ותקם בטרם כסום כ' יביר איש את בעהו
 ויאמר אל יודע כי באה האשה הגרן : ויאמר
 קבי במטפחת אשר עליך ואתי בה ותאמרו
 בה וקד שש שערים וישת עניה ויגאל
 העיר : ותבא אל המורה ותאמר מי את
 בתי ותגד לה את כל אשר עשה לה האיש :
 ותאמר שש השערים האלה נתן לי כי אמר אלי
 אלי קי ולא כ' אל תבואי ריקם אל המורה :
 ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפול
 דבר כי לא ישקט האיש כי אם בלה הדבר
 היום : ובעו עליה השער וישב שם והנה הגאל
 עבר אשר וקד בעו ויאמר מורה עכה פה
 פלני אכני ויבר וישב : וכת עשרה אנשים

כזקני העיר ויאמר שבו פה וישבו : ויאמר
 לגאל חלבת השדה אשר לאחינו לאלימלך
 ככבה געמי השכה משדה מואב : ואני אמרתי
 אלה אונך לאמר קנה נגד השבים ונגד זקני
 עמי אם הגאל גאל ואם לא יגאל תגדח לי
 ואדעה וידע כ' כי אין זולתך לגאל ונאכי
 אחריו ויאמר אנכי אגאל : ויאמר בעו ביום
 קנותך השדה מיד געמי ומאת רות המואביה
 אשת המת קנית קייתי כ' להקים שם המת על
 גחלתו : ויאמר הגאל לא אוכל לגאל לגאל כ'
 לי פן אשחית את גחלתי גאל לך אתח את
 גאלתי כי לא אוכל לגאל : וזאת לפנים
 בישראל על הגאה ועל המורה לקום כל
 דבר שלף איש געלו ונתן לבעהו וזאת
 בהעודה בישראל : ויאמר הגאל לבעו קנה
 לך וישלף געלו : ויאמר בעו לזקנים וכל העם
 עדים אהם היום כי קניתי את כל אשר
 גאלימלך ואת כל אשר לכליון ומחלו מיד
 געמי : וגם את רות המואביה אשת מחלו
 קניתי לי לאשה להקים שם המת על גחלתו
 ולא יכרת שם המת מעם אחיו ומשער סקומו
 עדים אהם היום : ויאמרו כל העם אשר
 בשער ותזקנים עדים יתן יהוה את האשה
 הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו
 שתיהם את בית ישראל ועשה חיל באפרתה
 וקרא שם כבית לחם : ויהי ביתך כבית פרץ
 אשר ילדה תמר ליהודה מן הורע אשר יתן
 יהוה לך מן הענה הזאת : ויקח בעו את רות
 ותהי לו לאשה ויבא אליה ונתן יהוה לה הריון
 ותלד בן : ותאמרנה הנשים אל געמי ברוך
 יהוה אשר לא השבית לך גאל היום וקרא
 שמו בישראל : והיה לך למשיב נפש תלפזר
 את שיבתך כי בלמד אשר אהבתך ילדהו
 אשר היא טובה לך משבעה בנים : ותקח
 געמי את הילד ותשתהו בהעקה ותהי לו
 לאמנת : ותקראנה לו השכנות שם לאמר
 ילד בן לגעמי ותקראנה שמו עובד והא
 אבי ישי אבי דוד : ואלה תולדות פרץ פרץ

הוליד את מצרון : וּמַצְרֹן הוֹלִיד אֶת כֶּסֶם וְנָדָם
 הוֹלִיד אֶת עֲמִינָדָב : וְעֲמִינָדָב הוֹלִיד אֶת
 גַּחְשֹׁן וְגַחְשֹׁן הוֹלִיד אֶת שְׁלֹמֹה : וְשְׁלֹמֹן
 הוֹלִיד אֶת בָּעַז וּבָעַז הוֹלִיד אֶת עֹבֵד : וְעֹבֵד
 הוֹלִיד קֵדָר אֶת יִשִׁי וְיִשִׁי הוֹלִיד אֶת אֶרֶם
 קָדָר : נֹאדִיר

זכור ד נאיר (יטין מהקולא מיינא ח"ל רחום .
 לפרכא קדמאח דדוועט טמאלל דמקבל) :

מהלים * אַשְׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בְּעֵצַת
 רָשָׁעִים וּבְדַרְכֵי הַטָּאִר לֹא
 עָמַד וּבְמוֹשָׁב רָצִים לֹא יָשָׁב : כִּי אִם בְּתוֹרַת
 יְהוָה הִפְעִיז וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹסֵם וְלִילָה : וְהָיָה
 כַּעֲנַן שְׁתוּל עַל פְּרִיזֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ יִהְיֶה
 בְּעֵתוֹ וְעֵלְהוֹ לֹא יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ :
 לֹא בֶן הַרְשָׁעִים כִּי אִם בְּמוֹץ אֲשֶׁר הִדְפִּינוּ
 רוּחַ : עַל כֵּן לֹא יִקְוֶמוּ רָשָׁעִים בְּמִשְׁפַּט וּבְמִטָּאִים
 בְּעֵרַת צְדִיקִים : כִּי יוֹדַע יְהוָה דְּרֹךְ צְדִיקִים
 וְהִרְדֵּי רָשָׁעִים הַאֲבָד :

י לַכְּנַעַנִים כְּזִמְרוֹ קָדָר : הַשְּׂמִימִים מְסַפְּרִים כְּבוֹד
 אֶרֶם וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הַרְקִיעַ : יוֹם
 לַיּוֹם יִבְנֶע אֶבֶר וְלַיְלָה לַלַּיְלָה יִתְנוּ הַעַת : אֵין
 אוֹמֵר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁכָּע קוֹלָם : בְּכֹל
 הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם וּבִקְצֵה תֵּבֵל מְלִיחָם לַעֲמִישׁ
 שֵׁם אֱהֵל בְּרָם : וְהוּא בְּחָתָן יוֹצֵא מִחֲפָתוֹ :
 יִשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּחַ אֹנֶחַ : מְקַצֵּה הַשְּׂמִימִים מוֹצֵאוֹ
 וּמְקַנְפָתוֹ עַל קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר בְּרַחְמֵהוּ :
 הוֹכֵחַ יְהוָה הַמִּיבִיחַ מְשִׁיבַת נְפֹשׁ עֲדוֹת יְהוָה
 גְּאֻמָּה מְחַכֵּמַת פְּתֵי : פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׂרָיִם
 מְשַׁמְחֵי רַב מַצּוֹת יְהוָה בְּרַחַם מְאִידֵת עֵינָיִם :
 וְרֵאת יְהוָה מְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לַעַד מְשַׁפְּטֵי יְהוָה
 אֲמַת צְדִיק וְיַחְדוֹ : הַנְּהַפְּדִים מִזֶּהָב וּמִכֶּסֶף רַב
 וּמִהַוְקִים מִדְּבַשׁ וְנוֹפֶת צִוְּפִים : גַּם עֲבָדָךְ
 גִּזְרֵי בָרָם בְּשִׁמְרָם עֲקָב רַב : שְׂגִיאוֹת מִי
 יָבִין בְּמִתְהַרְוֹת לְגַנְיָה גַם מוֹדִים הַשׁוֹד עֲבָדָךְ אֵל
 יִמְשְׁלוּ כִּי אֲזֵי אֵימָת וְנִקְיֵתִי כִּפְשָׁע רַב : יְהִי
 לְרִצּוֹן אֶבְרֵי כִּי וְהַחֲיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה
 צוּרֵי וְנוֹאֲלֵי :

סח לכנענים קדור זכור שיר : יקום אלהים יפוצו

אוֹיְבָיו וְיִגְוִכֵי מַשְׁנְאָיו סִפְּנוּ בְּרִנְדוֹף לְשׁוֹן
 הַקְּדוֹף כְּרִבֵּט דוֹגַם מִפְּנֵי אֵשׁ יֹאבֵדוּ רָשָׁעִים מִפְּנֵי
 אֱלֹהִים : וְצְדִיקִים יִשְׂכְּחוּ וְעֲלֵצוֹ לְפָנֵי אֱלֹהִים
 וְיִשְׁיִשׁוּ בְּתַמְחָה : שִׁירוֹ לְאֱלֹהִים וְקִרוּ שְׁמוֹ סוּלוֹ
 לְרוֹכֵב בְּעֲרָבוֹת בְּנֵה שְׁמוֹ וְעֲלוּוֹ לְפָנָיו : אֲבֵי
 יְהוּמִים וְדָבַר אֲקַמְנָה אֱלֹהִים בְּמַעַן קִדְשׁוֹ :
 אֱלֹהִים מוֹשִׁיב יְהוּדִים בְּיָמָה מוֹצֵיא אֶבְרִיִם
 בְּפוֹצְרוֹת אֶךְ סוֹרְרִים שְׂקֵנוּ צְהִיחָה : אֱלֹהִים
 בְּצִאתְךָ לְפָנֵי עַבְדְּךָ בְּצִעֲדֶךָ בִּישִׁימוֹן סֶלָה : אֶרֶץ
 רַעֲשָׂה אַף עַמּוֹם נִטְמוֹם מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינֵי סִפְּנֵי
 אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל : גִּשְׁם נְדָבוֹת תְּהַיֵּף אֱלֹהִים
 נַחֲלֶתְךָ וְנִלְאָה אֶתְּחַם כֹּנְנָתָה : תַּחֲתֶיךָ יִשְׁכּוּ בְּהַ
 תֵּבִין בְּמִטְוֵבָתְךָ לְעֵנֵי אֱלֹהִים : אֲדַנִּי יִהְיֶה אֲמֵד
 הַמְבַשְּׂרוֹת צָבָא רַב : מַלְכֵי צְבָאוֹת יְדוּדוֹן יְדוּדוֹן
 וְנֹת בֵּית תְּהַלֵּךְ שְׁלָל : אִם הַשְּׂבִיבוֹן בֵּין שְׂפֵתַיִם
 בְּנִפְיֵי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכַפְּתֵי וְאֶבְרוֹתֵי : בֵּין בְּרַבֵּךְ תְּרוּצֵי
 בְּפִרְשׁ שְׂדֵי מַלְכִים בְּהַ תְּשַׁלֵּג בְּצִלְכוֹן : כִּר
 אֱלֹהִים כִּר בְּשׁוֹן תֵּר גְּכֻנְגִים כִּר בְּשׁוֹן : לְמַחַ
 הַכְּצִדוֹן תֵּרִים נְכַנְגִים תֵּרֵךְ כִּרֵּךְ אֱלֹהִים לְשִׁבְתֵּהוּ
 אַף יְהוָה יִשְׁבּוֹן לְנִצְחָה : רַבֵּב אֱלֹהִים רַבּוֹתִים אֲרֵמִי
 שִׁנְאָן אֲדַנִּי כִּם סִינֵי בְּקוֹדֵשׁ עֲלִיַת לְמָרוֹם שְׂבִיבַת
 שְׂבִי לְקִרְתָּה מְהַנּוֹת בְּאֶדְם וְאַף סוֹרְרִים לְשִׁבּוֹן
 יְהֵ אֱלֹהִים : בְּרוּךְ אֲדַנִּי יוֹם יוֹם וְעַמּוֹם לְנוּ הָאֵל
 יִשׁוּעָהֵנוּ סֶלָה : הָאֵל לְנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת וְלִילָחָה
 אֲדַנִּי מְנוֹת הַנּוֹצְאוֹת : אֶךְ אֱלֹהִים יִכְמֵן רֵאשׁ
 אֵיבֵיו קְדוֹד אֲשֶׁר מִתְהַלֵּךְ בְּאֲעִיבֵי : אֲבֵר אֲדַנִּי
 מִכְּשׁוֹן אֲשִׁיב אֲשִׁיב מִכְּנֻלוֹתַיִם : לְמַעַן הַמְּחִין
 בְּנִיךָ בְּרָם לְשׁוֹן כְּרִיבֵי מְאִיקִים מְנַהוּ : רֵאשׁ
 הַלִּיכוֹתֶיךָ אֱלֹהִים הַלִּיכוֹת אֱלֵי מַלְכֵי בְּקוֹדֵשׁ :
 קְדָמוֹ שָׂרִים אֲבֵר נִנְגִים בְּתוֹךְ עֲלֻמוֹת הַמְּפֹסֹת :
 בְּמִתְהַלּוֹת כְּרָכוֹ אֱלֹהִים אֲדַנִּי מְסַכֵּר וְיִשְׂרָאֵל :
 שֵׁם בְּנִימָן צְעִיר רוֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה וְנִסְתָּם שָׂרֵי
 וְכֹלֹן שָׂרֵי וּפְתָלֵי : צִנְהָ אֱלֹהֵיךָ עֲנֵךְ עֲנֵה
 אֱלֹהִים זוּ פְּעִימָה לְנוּ : מִהַכְּלָף עַל יְרוּשָׁלַיִם לְךָ
 יִבְיֹלוּ מַלְכִים שִׁי : גַּעַר תַּחַת כְּנֵה עֲבַת צְבִירִים
 בְּעֲגֵלֵי עַמִּים מְהַרְפֵּס מְרַצֵּי כֶּסֶף כְּזֹר עַמִּים
 קְרָבוֹת יַחְפְּצוּ : יִאֲתֵנוּ הַשְּׂמִימִים כִּנֵּי כְּאֶרֶץ מוֹשׁ
 תְּרוּצֵי יָדָיו לְאֱלֹהִים : מְמַלְכוֹת הָאָרֶץ שִׁיר
 לְאֱלֹהִים

אלהים וקרו ארתי סלה: לרוב בשמי שמי קדם
 על וכן בקלו סל עוז: תנו עוז לאלהים על
 יאמר לאנתו ועוז בשחקים: נזריא אלהים
 ספקדיה אל ישראל הוא נתן עוז ומעצמות
 לעם ברזה אלהים:

כי אשרי מימי דרה בתולכים בתורת יהוה:
 אשרי נוצרי עדותיו בקל לב
 ידשחה: אף לא פעלו עולת ברכיו תלכו:
 אסה צויתה פקדיה לשמור סאר: אחלי יבונג
 דרבי לשמור תקיף: אז לא אבוש בהביטי
 אל כל מצותיה: אורה בישר לבב בלפדי
 משפטי צדקה: את תקיף אשמור אל מעובדי
 עד סאר: פסה יתק גער את ארדו לשמור
 דבריה: בקל לפי דבשתיה אל משגגי
 אמצותיה: ברבי צפנתי אמתיה למען לא
 אחטא לה: ברזה אמה יהוה למדני תקיף:
 בשפתי ספרתי כל משפטי יד: בדרה
 עדותיה שפתי פעל כל תן: בפקדיה אשיחה
 ואביטה ארחותיה: בפקדיה אשתמשע לא
 אשבח דברה: נמול על עברה אמה ואשברה
 דברה: גל עיני ואביטה נפלאות סתורתיה:
 גר אנכי בארץ אל סתור ספני מצותיה:
 נרסח נפשי למאבה אל משפטיה בקל עת:
 בערת ידים ארוזים השנים סמצותיה: גל בעלי
 תרסח נכח בי עדותיה נציתי: גם ישבו שרים
 בי נדרו עברה ישח בתקיף: גם עדותיה
 שעשעי אנשי עצתי: דברה לעפר נפשי חייני
 דברה: דרבי ספרתי ומענני למדני תקיף:
 דרה פקדיה הביני ואשיחה בנפלאותיה:
 דלפה נפשי סתונה בנפני דברה: דרה אשר
 דסר ספני ותורתיה חגי: דרה אמונה בתרתי
 משפטיה שויתי: דברתי בעדותיה יהוה אל
 הדישני: דרה סצותיה ארוץ בי תרחיב לבי:
 חבני ידע דרה תקיף ואצנעה עקב: הביני
 ואצנח תורתיה ואשמרנה בקל לב: סדרנינו
 בנתיב סצותיה כי בו חפצתי: חט לפי אל
 עדותיה ואל אל פצע: מעבר עיני מראות
 שוא בדרבי חייני: נקם לעברה אמתיה אשר

ליראתה: העבר תרפתי אשר יתתי בי
 משפטיה טובים: הגה מאבתי לפקדיה
 בצדקתה חייגי: ויבאני ספרה יהוה משועתה
 באמתיה: ואענה תרפי דבר כי במתתי
 דברה: ואל מצל ספני דבר אסת עד סאר כי
 למשפטיה יחלתי: ואשמרה תורתיה מסיד
 לעולם ועד: ואתהלכה ברחבה בי פקדיה
 דרשתי: ואדברה בעדותיה נגד סלכים ולא
 אבוש: ואשתמשע בסצותיה אשר אהבתי:
 ואשא כפי אל סצותיה אשר אהבתי ואשיחה
 בתקיף: וקר דבר לעברה על אשר יחלתי:
 זאת נחמתי בעיני כי אמתיה חייני: וידם
 תריצוני עד סאר סתורתיה לא נסיתי: וברתי
 משפטיה מעולם יהוה ואתנתם: וזעפה אחותני
 בישעים עובדי תורתיה: וסדת תי לי תקיף
 בבית סגני: וברתי בלילה שסד יהוה ואשמרה
 תורתיה: זאת היתה לי פי פקדיה נציתי:
 תלקי יהוה אמתיה לשמור דבריה: חליתי סניד
 בקל לב חגי באמתיה: חשבתי דרבי
 ואשיבה בגלי אל עדותיה: חשתי ולא
 התסדסתי לשמור סצותיה: חבלי רשעים
 ערוני תורתיה לא שפתי: חצות לילה אקום
 להודות לה על משפטי צדקה: חגר אני לקר
 אשר נראוה ולשונתי פקדיה: חסדה יהוה סלה
 הארץ תקיף למדני: טוב עשית עם עברה יהוה
 בדרה: טוב פשם נדעת למדני כי במצותיה
 האמתיה: מרם אענה אני שונג ועמה אמתיה
 שפתי: טוב אמה ומטיב למדני תקיף: ספל
 עלי שגר ידים אני בקל לב אצר פקדיה:
 כפש פחלב לבם אני תורתיה שעשעתי: טוב
 לי כי עניתי למען אלמד תקיף: טוב לי תורת
 סיד סאלפי ורה נכסם: ידע עשוני ויכוננני
 הביני ואלמדה סצותיה: יראיה יראוני וישפתי
 כי לדברה יחלתי: יבעתי יהוה כי צדק משפטיה
 ואאמנה עיני: יתי נא ססדה לעממי באמתיה
 לעברה: ויבאני בתמיד ואמה כי תורתיה
 שעשעתי: נבשו ידים כי שגר עותוני אני אשתי
 בפקדיה: ישוב לי יראיה ויודעי עדותיה: ית

לבי תמים בקרקוד למען לא אבוש: בלתי
 לתשועתך גפשי לדברך יחלתי: פלו עיני
 לאמרתך לאמר מתי תתמני: כי הויתי פנאד
 בקיטור חקוד לא שכתתי: במה ימי עבדך מתי
 תעשה כדופי משפט: פרו לי ידים שיתות
 אשר לא בתורתך: כל מצותיך אמונה שקר
 רדפתי עורני: כמעט פלוגי בארין ואני לא
 עובתי פקודיך: כחסדך חניני ואשמרה עדות
 סודי: לעולם יהיה דברך נצב בפמים: לדור ודור
 אמונתך פוננת ארץ ותעמוד: למשפטך עמדו
 היום כי הכל עבדך: לולי תורתך שעשעי אז
 אבדתי בעיני: לעולם לא אשבח פקודיך כי גם
 חייגני: לך אני הושיעני כי פקודיך דרשתי:
 לי קח רשעים לאבדני עדותיך אמתבון: לכל
 תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד: מה
 אהבתי תורתך כל היום היא שיתתי: מאוניבי
 תתכמני מצותיך בי לעולם היא לי: מכל מלמדי
 השבילתי בי עדותיך שיתח לי: מזקנים אמתבון
 כי פקודיך נצרתתי: מכל ארח רע פלאתי רגלי
 למען אשמור דברך: משפטך לא סרתי כי
 אמת הורתיני: מה נמצו לחכי אמרתך מדבש
 קפי: מסקודיך אמתבון על בן שנאתי כל ארח
 שקר: נר לרגלי דברך ואור לנתיבתי: גשבעתי
 ואקפחה לשמור משפטי צדקך: נעניתי עד מאד
 יהיה חניני בדברך: גדבות פי רצה נא יהיה
 ומשפטך למדני: גפשי בבפי תמיד ותורתך
 לא שכתתי: נהגו רשעים פח לי ומסקודיך לא
 תעיתי: נחלתי עדותיך לעולם כי ששון לבי
 תמה: נטיתי לבי לעשות חקוד לעולם עקב:
 סעפים שנאתי ותורתך אהבתי: סתרי ומני
 אמתה לדברך יחלתי: סורו ממני סרעים ואצרה
 מצות אלתי: סמגני באמרתך ואתיה ואל
 תבישני משברי: סערגי ואנשעה ואנשעה
 בחקוד תמיד: סלית כל שונים מתקוד כי
 שקר פרמיתם: סנים השבת כל רשעי ארץ
 לבן אהבתי עדותיך: סמר מפתך בשרי
 ומשפטך ואתי: עשיתי משפט וצדק כל
 מניהני רעשני: ערוב עבדך קטוב אל יעשקוני

ידיים: עיני פלו לישועתך ולאמרת צדקך:
 עשה עם עבדך כחסדך וחקוד כמדני: עבדך
 אני וביני ואדעה עדותיך: עת לעשות יהיה
 תפרו תורתך: על בן אהבתי מצותיך סודב
 ומפו: על בן כל פקודי כל ישרתי כל ארח
 שקר שנאתי: פלאות עדותיך על בן נצרתם
 גפשי: פתח דברך יאיר מבין פתיים: פי
 פערתי ואשאפה בי למצותיך יאבתי: פנה אבי
 ותגני במשפט לאהבי שמו: פגעמי תבן באמרתך
 ואל השלט בי כל און: פדני מעשק אדם
 ואשמרה פקודיך: פגיד קאר בעבדך ולמדני
 את חקוד: פלגי מים קרו עיני על לא שמר
 תורתך: צדיק אמת יהיה וישר משפטיך: צוית
 צדק עדותיך ואמונה מאה: צמתני קנאתי
 כי שכתו דברך צרי: צדופה אמרתך מאה
 ועבדך אהבה: צעיר אנכי ונגנה פקודיך לא
 שכתתי: צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת:
 צר ומצוק מצאוני מצותיך שעשעי: צדק
 עדותיך לעולם תביגני ואמתה: קבאתי ככל לב
 עיני יהיה חקוד אצלה: קראתיך הושיעני
 ואשמרה עדותיך: קנסתי בגשף ואשועה לדברך
 יחלתי: קדמו עיני אשמרות לשית באמרתך:
 קולי שמעה כחסדך יהיה כמשפטך חניני:
 קרכו רדפי ומה סתורתך רחמי: קרוב אמתה
 יהיה וכל מצותיך אמת: קדם יבעמי מעדתיך
 כי לעולם יכרתם: ראה עני ותכאני כי תורתך
 לא שכתתי: ריבה ריבי ונאלני לאמרתך חניני:
 רחוק פרשעים ישנעה כי חקוד לא דכשו:
 רחמי רבים יהיה כמשפטך חניני: רבים
 רדפי וצרי מעדותיך לא נטיתי: ראיתי כנדים
 ואתקוסטה אשר אמרתך לא שמרו: ראח פי
 פקודיך אהבתי יהיה כחסדך חניני: ראש
 דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך: שדים
 רדפתי תנס ומדברך פחד לבי: שש אנכי על
 אמרתך במצא שגל רב: שקר שנאתי ואתעבה
 תורתך אהבתי: שבע ביום הללתיך על משפטי
 צדקך: שלום רב לאהבי תורתך ואין למו
 סבשול: שברתי לישועתך יהיה ומצותיך

עשיתי

עשיתי : שמרה נפשי עדותיך ואתהם מאד :
 ופניתי פקודיך ועדותיך בי ככל דרכיך נגוד :
 וקרב רגלי לפניך יהוה כדברך הכינני : תבוא
 ותעתי לפניך פאמדתך הצינני : מפענה שפתי
 תהלה בי תמנהני חקיד : מפען לשוני אמרתך
 כי כל מצותיך צדק : תהי ידך לעונתי כי
 פקודיך בחרתי : תאבתי לישועתך יהוה
 ותורתך שעשעתי : תחי נפשי ותהללך ומשפמיך
 לעורני : תעיתי בשה אבד בקש עבדך בי
 מצותיך לא שבתתי :

כי תהללני תללו אל בפקדו תללוהו ברקיע עזו :
 תללוהו בנבורתי תללוהו ברב גדלו :
 תללוהו בתקיע שופר תללוהו בגבול ונגור :
 תללוהו בתוף ומחול תללוהו במנים וענב :
 תללוהו בצלצלי שמע תללוהו בצלצלי תרועה :
 כל הנשמה (ה) תהלל יי (יה) תללוהו : נדאי
 יכוין י נדאי (כוין מריקנה תלמאה ד'ל ומון .
 לפרקא דרועטא ימינא דטקבל) :

איוב איש היה בארץ עוז איוב שמו והיה
 האיש ההוא הם ונשר וירא אלהים וקר
 ברע : ויולדו לו שבעה בנים ושלוש בנות :
 והיה מקנהו שבעת אלפי צאן ושלושת אלפי
 גמלים וחמש מאות אמה בקר וחמש מאות
 אתונות ועבדה רבה מאד ויהי האיש ההוא
 גדול מכל בני קדם : ולא גמץא נשים יפות
 כבנות איוב בכל הארץ ויהו להם אביהם
 נחלת בתוך אחיהם : ויהי איוב אחרי זאת מאה
 וארבעים שנה ויראה וירא כתיב את בניו ואת
 בני בניו ארבעה דורות : וימת איוב (אב) וכן
 וישבע (וע) ימים : נדיא

יכוין ה נדיא (כוין מהקונא רעעאה ד'ל חרך .
 לפרקא חנינא דרועטא שמאלא דטקבל) : י'ל שמוב
 לומר כל הכפר :

משלי משלי שלמה בן דוד מלך ישראל :
 לבעת חכמה וטובך להבין אמרי בינה :
 לקחת סופר השכל צדק ומשפט ומישרים :
 אשת חיל מי ימצא ורחק מפנינים חכמה : בטה
 בה לב בעלה ושכל לא יחסר : נמלתהו טוב

ולא רע כל ימי חייך : דרשה אמר ופשתים
 ומעש בהפין ופיה : היתה באניות סוחר ממרחק
 תביא לחמה : ותקם בעוד לילה ותתן מנחה
 לביתה וחק לנערתיה : ומטה שדה ותכתהו
 כפרי בפייה גטעה ברם : תנהה בעזו סנהייה
 ותאמץ ורועתיה : מעמה כי טוב סתרה לא
 יבכה בלילה נרה : ידיה שלחה בבישור ובפייה
 תמכו פלך : בפנה פרשה לאכיון : לא תירא
 לביתה משלך כי כל ביתה לבש שנים : מרבדים
 עשתה לה שש וארנמן לבושה : גודע בשערים
 בעצה בשבתו עם וקני ארץ : סדן עשתה
 ותמכור וחנור נתנה לפניו : עזו והדר לבושה
 ותשחק ליום אחרון : פיה פתחה בתקפה ותורת
 חסד על לשונה : צופיה הליכות ביתה ולחם
 עצלות לא תאכר : קמו בניה ויאשרוה בעלה
 ויתללה : רבות בנות עשו חיל ואת ערית על
 כננה : שגך החן והכל היפי אשה וראת יהוה
 היא תתהלל : הגו לה (לה) מפרי ידך ויתללוה
 בשערים (בפ) פעשיה : נדיא

יכוין א ניאר (כוין מהקונא חמטאה ד'ל חסיס .
 לפרקא תלמאה דרועטא ימינא דטקבל) ;

קהלת דברי קהלת בן דוד מלך ביהושלים :
 הכל הכלים אשר קהלת הכל הקלים
 הכל הקל : מה יתרון לאדם בכל עמלו
 ישועמך מחת השמש : ויותר מהמה בני הוחר
 עשות ספרים הרבה אין קץ ולחגי הרבת
 ובעת בשר : סוף דבר תכל נשמע את האלהים
 ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם : כי
 את כל מעשה האלהים יבא כמשפט על כל
 נעלם אם טוב ואם רע :

סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור
 כי זה כל האדם :

יכוין ה נדיא (כוין מהקונא חמטאה ד'ל ורז חסד
 לפרקא תלמאה דרועטא שמאלא דטקבל) : י'ל שמוב
 לומר כל הכפר :

שיר השירים שיר השירים אשר לשלמה : ישקני
 כנשיקות פיהו כי טובים דדיך
 מיון : דרים שמנייה טובים שמן תורב שמך
 על גן עקמות אהבוד : פרמי שני לפני האלה

לך שלמה ומאתים למחרים את פרוי: הוי' שבת
 בגנים חברים מקשיבים לקולך השמעיני:
 ברח דודי דמה לך לזכי או לעפר האילים
 על הרי בשמים:

יכוין ו ידאג (יכוין מחיקוולא שביעה ד"ל ולמס.
 לפרקא קדמאה דירכא דימינא דנוקבא):

זה קוראים בלחש

איכה איכה ושבה בדרך העיר רפתי עם היתה
 פאלמנה רפתי בנוים שרתי בפרדינות
 היתה למס: פכו תבכה בלילה ודמעתה על
 לחיה אין לה מנחם מפל אהביה כל העיה
 בגדו בה היו לה לאיכים: גלתה יהודה מעוני
 צמרב עבדה היא ושבה בנוים לא מצאה
 מנוח כל רדפיה השיגות בין המצרים: למה
 לצח השפחנו ועזבנו לארץ ימים: השיבנו
 יהודה אליך ונשובה ונשוב כ' חדש גמינו בקדם:
 כי אם מאס מאסתנו קצפת עלינו עד כאר:
 השיבנו יהוה אליך ונשובה הרש ימינו בקדם:

יכוין ה יאגד (יכוין מחיקוולא המינאה ד"ל טור הסד.
 לפרקא קדמאה דירכא שמאלא דנוקבא):

דינאל בשנת שלש למלכות יהונקים מלך
 יהודה בא גבוכרנאצר מלך בבל
 ירושלים ויצר עליה: ונתן אדני גירו את
 יהונקים מלך יהודה ומקצת פלי בית האלהים
 ונביאם ארץ שנער בית אדחיו ואת הגלים
 הביא בית אוצר אלתיו: ויאמר המלך לאשפגו
 בכ פריסיו להביא מבני ישראל ומזבוע המלוכה
 זמן הפרתמים: וזמעת הוסר הממיד ולתת
 שקיץ שמם ימים אלף מאתים ותשעים:
 אשרי המסכה וניגע ימים אלף שלש מאות
 שלשים וחמשה: ואפה לך לקץ ותנוח
 ותעמד לערלך לקין היסין:

יכוין א יארנ (יכוין מחיקוולא השיעה ד"ל לאלים.
 לפרקא המינא דירכא דימינא דנוקבא: י"ל לומר להכר
 קודם דינאל

אמרי ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש
 המלך סהוד ועד כוש שבע ועשרים
 זמאה מדונה: בלמים ההם בשבת הגלך

אחשורוש על כהא מלכותו אשר בשושן
 הבירה: בשנת שדוש למלכו עשה משחה
 לכל שריו ועבדיו היל פרס ומדי הפרתמים
 ושירי המדינות לפניו: וישם המלך אחשורוש
 אהרש כתיב פס על הארץ ואי הים: וכל
 מעשה תקפו וזכרתו ופרשת נדבת מדרכי
 אשר נדלו תמנה הלא הם כהובים על ספר
 דברי הימים למלכי סדי ופרס: כי כדרכי
 היהודי משנה למלך אחשורוש ונדול ליהודים
 ורצו לרוב אחיו דורש טוב לעמו ודבר שקום
 לך זרעו:

יכוין ה ידנא (יכוין מחיקוולא שביעה ד"ל נושא שון.
 לפרקא המינא דירכא שמאלא דנוקבא):

יה אדם שנת אגוש: קינן מהלאל ורד:
 חנוך מתושלח למך: למלאת דבר יהודה
 פפי ורמיהו עד רצחה הארץ את שבתותיה
 כל ימי השמה שבתה למלאת שבעים שנה:
 ובשנת אחת לכורש מלך פרס לקלות דבר
 יהודה פפי ורמיהו העיר יהוה את רוח כורש
 מלך פרס ועבר קול בכל מלכותו ונס במקבת
 לאמר: בה אמר כורש מלך פרס כל ממלכות
 הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא פקד
 עלי לבנות לו בית בירושלים אשר ביהודה מי
 בכם מפל עמו יהוה אלהיו עמו ויעל:

יכוין ה ינדא (יכוין מחיקוולא הריכר ד"ל ומכאה.
 לפרקא המינאה דירכא שמאלא דנוקבא):

עזרא ובשנת אחת לכורש מלך פרס לקלות
 דבר יהודה פפי ורמיהו העיר יהוה את רוח
 כורש מלך פרס ועבר קול בכל מלכותו ונס
 במקבת לאמר: בה אמר כורש מלך פרס כל
 ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים
 והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלים אשר
 ביהודה: מי בכם מפל עמו יהי אלהיו עמו.
 ויעל לירושלים אשר ביהודה ויבן את בית
 יהוה אלהי ישראל הוא האלהים אשר
 בירושלים: וכרה להם אלהי על נאמי הכהונה
 וכרית הכהונה והקוים: וטבתים ספל גכו
 נאעמידה כשפחות לכהנים וללויים איש
 במלאכתו

במלאכתו : ולקרבן העצים בעתים מסמנות | ולכפורים זכרה לי אלהי למזבח : חוק קדש

סדר זרעים

סכנת ברכות מאימתי קורין את שמע בערבית .
 משענה שהבדלים נכנסים לאכול
 בהרומתן עד סוף האשמורה הראשונה
 דברי רבי אליעזר . נחמדים אומרים עד
 חצות . רבן במלואל אומר עד שיעלה עמוד
 השחר . מעשה שבאו פגיו מבית המשכה
 אמרו לו לא קרינו את שמע . אמר להם אם
 לא עלה עמוד השחר תביין אתם לקרות .
 ולא זו בקבר . אלא קל מה שאמרו חכמים
 עד חצות מצותן עד שיעלה עמוד השחר .
 הקמר חלבים ואפרים מצותן עד שיעלה
 עמוד השחר וכל הנאכלין ליום אחד
 מצותן עד שיעלה עמוד השחר . אם בן
 למה אמרו חכמים עד חצות . כדי להתחיל
 את האדם מן העבירה :

תיב אדם לברך על הרעה בשם שהוא
 מברך על המזבח . שנאמר ואהבב
 את יהוה אלהיו בכל לבבו ובכל נפשו ובכל
 מאדו . בכל לבבו בשני יצריה ביצר טוב
 וביצר הרע . ובכל נפשו אפילו הוא נוטל את
 נפשו ובכל מאדו בכל ממנה . דבר אחר
 בכל מאדו . בכל מדה ומדה שהוא מודד
 לה . הני מודה לו במאד מאד . לא יגל אדם
 את ראשו כנגד שער המזבח . שהוא מקו
 כנגד בית קדשי הקדשים . לא יכנס להר
 הבית במקלו ובמגעלו ובפגרתו ובאבק
 שעל תליו . ולא יעשנו קפז ורביא . ודקקה
 מקל וחומר . כל חותמי ברכות שיהו במקדש .
 היו אומרים מן העולם . משתקלו הפנים
 ואמרו אין עולם אלא אחד . התקינו שיהיו
 אומרים מן העולם ועד העולם . והתקינו
 שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם .
 שנאמר והגת בעזי פא מבית לחם ויאמר
 לקוצרים יהוה עמכם ויאמרו לו יברכה יהוה .
 ואומר יהוה עמך גבור התל . ואומר אל תבוז

כי זקנה אסד . ואומר עת לעשות ליהוה
 הפרו תורתך . רבי גמן אומר הפרו תורתך
 משום עת לעשות ליהוה :
 סכנת פאה אלו דברים שאין להם שיעור . תפאת
 ותכפורים ותראיון ותמילות
 חסדים ותלמוד תורה . אלו דברים שאדם
 אוכל פירותיהן בעולם הזה והקנו קנסות
 לו לעולם הבא . כיבוד אב ואם תמילות
 חסדים ותבאת שלום בין אדם לחברו .
 ותלמוד תורה כנגד כולם :

מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם .
 הרי זה לא יטול . וכל מי שאינו צריך לטול
 ונוטל . אינו מת מן הזקנה עד שיצטרך
 בצריות . וכל מי שצריך לטול ואינו נוטל
 אינו מת מן הזקנה עד שיפרנס אחרים משלו
 ועליו תכתוב אומר פרוד הנבר אשר יבטח
 ביהוה ויהיה יהוה מכשחו . וכן בן שרד
 דין אמת באמתו . וכל מי שאינו לא חגר
 ולא סומא ולא פסח ועושה עצמו כאחד מהם
 אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד
 מהם . שנאמר והורש רעה תבואנו . ונאמר
 צדק צדק תרדוף . וכל בן שילוקם שומר
 ומטא את הדין . אינו מת מן הזקנה עד שיעניד
 בתות . שנאמר ושומר לא תקח פי השומר
 יעור פקחים :

סכנת המאי תקלין שבדמאי . השיתין והרמיין
 והעוזרדין ובנות שוח ובנות
 שקפה . נובלות הממנה והטופנין והנאפות
 וביהודה תאוג והחומין והכפפר . רבי
 יהודה אומר כל השיתין פטורים חוץ משל
 דופרא . כל הרמיין פטורים חוץ מרמי
 שקמנה . כל בנות שקפה פטורות חוץ
 מן המוסמפות :

מי שקפו לו עטר שזרות של עשר עשר פדי
 מן ואמר שדיה התיצנה אחת מעשר ואין

ידוע איזו היא. נוטל שתי תביות לזבן.
 חצי שורה החיצונה אמת מעשר ואין ידוע
 איזו היא. נוטל ארבעה תביות מארבע זוויות.
 שורה אמת מעשר ואין ידוע איזו היא. נוטל
 שורה אמת לזבן. חצי שורה אמת מעשר
 ואין ידוע איזו היא. נוטל שתי שורות לזבן:
 תבית אמת מעשר ואין ידוע איזו היא. נוטל
 מכל תבית ותבית:

סכת כלאים התמים והזניח אינן פלאים זה בזה.
 השעורים ושבוקת ושועל.
 הכוסמן והשיפון. הפול והספיר. הפורקנן
 והמזפה. ופול תבין והשעועים. אינם פלאים
 זה בזה:

ארות הנרדן וארות הכוסמן אמרות משום
 פלאים. התולף תביפה אמת אינה
 חבור ואין בה משום פלאים והשוממה בשבת
 פטור. עשה שני ראשית לצד אחד חבור ויש
 בה משום פלאים והשוממה בשבת תבי. רבי
 יהודה אומר עד שישלש. השק והקופה
 מצטרפין לפלאים:

סכת שביעית עד אימתי תרשין בשדה האילן
 ערב שביעית. בית שמאי
 אומרים כל זמן שהוא יפה לפרי. ובית הלל
 אומרים עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות
 קדברי אלו:

בפתור טוב בשביעית רוח תבנים נוחה
 תימנו. הלה סן הער שנתגירו בניו
 עמו לא יחזיר לבניו. ואם התחור רוח תבנים
 נוחה תימנו. כל המטלטלים נקנין בכשיכה.
 וקד תבנים את דברו רוח תבנים נוחה תימנו:
 תרומת תבנים לא יתרמו ואם תרמו אין

תרומתן תרומה. התריש
 והשומה והקמן וההורם את שאינו שלו.
 עובד פוכבים שתבם את של ישראל אפילו
 ברשות אין תרומתו תרומה. מדליקין שפון
 שרפה בבתי כנסיות ובבתי סדרשות
 ובמבואות האפלין ועל גבי החולין ברשות
 בהן. בת ישראל שנשאת לכהן והיא למודה

לכוא אצל אביה: אביה מדליק ברשותה.
 מדליקין בבית המטמה אכל לא בבית האכל
 דברי רבי יהודה. ורבי יוסי אומר בבית
 האכל אכל לא בבית המטמה. רבי מאיר
 אומר כאן ובאן. רבי שמעון מהיר כאן ובאן:
 סכת מעשרות ככל אמת במעשרות. כל שהוא
 אוכל ונשטר ונדולו מן הארץ

תיב במעשרות. ועוד ככל אחר אמת. כל
 שתחלתו אוכל וסופו אוכל אף על פי שהוא
 שמרו להוסף אוכל תיב קטון ונדול. וכל שאין
 תחלתו אוכל אכל סופו אוכל אינו תיב עד
 שיעשה אוכל: שום בער בקי ובאיל של רבסא
 וזריסין בקרקען והעפרים המצריות. רבי

מאיר אומר אף בקרקס. רבי יוסי אומר אף
 בקמניות. פטורין מן המעשר ונלקחין מכל
 אדם בשביעית. זבע לוף העליון זבע פרישים
 זבע בצלים זבע לפת וצנונות ושאר זרעוני נגה
 שאינן גאבלין. פטורין מן המעשרות ונלקחין
 מכל אדם בשביעית. אף על פי שאין ידון
 תרומה הרי אלו יאכלו:

סכת מעשר שני מעשר שני אין מוכרין אותו.
 ואין ממשכנן אותו ואין מתרפין
 אותו ולא שוקלין כנגדו. ולא יאמר אדם
 לחבירו בירושלים הילך ביו ונתן לי שפון וכן
 שאר כל הפירות. אכל נותנין זה לזה מתנת
 הנם: יותנין כהן גדול העביר הודת המעשר.
 אף הוא בטל את המעוררין ואת הנזקקים.
 ועד ימיו הנה פטיש מכה בירושלים. וקמחו
 אין אדם צריך לשאול על הדמאי:

סכת חלה תבנים דברים חייבים בתבנה. בתמים
 והשעורים והכוסמים ושבוקת
 ושועל והשיפון. הרי אלו תבין בתבנה. ומצטרפין
 זה עם זה. ואסורין בתדש מלפני הפסח
 ומלקצור מלפני העומר. ואם השרישו קודם
 העומר העומר מותר. ואם לאו אסורין עד
 שכיבא העומר תבא: בן אנטיגנוס העלה
 בכורות מכלל ולא קבלו ממנו. יוסף הכהן
 הביא בפניו בן ושפון ולא קבלו ממנו. אף הוא
 העלה

העלה בניו ובני ביתו לעשות פסח קמן
 בירושלים והחזירוהו שלא יקבע תדבר חובה .
 ארסקמן הביא בכורו מאפמא וקבלו ממנו
 מפני שאמרו הקנה בסוריא פקנה בפרד
 שבירושלים :

סכת עולה הנומע לטע ולקורות פסוד מן
 הערלה . כפי יומי אומר אפילו
 אסר הפנימי למאכל ותחיצו לטע הפנימי תיב
 ותחיצו פסוד . פסק ערלה בארץ ישראל
 אסור ובסוריא מותר ובחוצה לארץ יורד
 ולקחם ובלבד שלא יראנו ולקט : פרוט נטוע
 ירק וירק גמבר חוצה לו . בארץ ישראל אסור
 ובסוריא מותר . ובחוצה לארץ יורד ולקט
 ובלבד שלא ילקוט גדי . החדש אסור מן
 בתורה בקל מקום . והערלה הלקה . והגללים
 מדברי סופרים :

ככרים יש סביאין בפדחים וקורין . סביאין
 ולא קורין . ויש שאינן סביאין . אלו
 שאינם סביאין . הנומע לתוך שלו והבריד לתוך
 של יחיד או לתוך של רבים . וכן הסביד
 מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך
 שלו . הנומע לתוך שלו והבריד לתוך שלו
 וברד היחיד וברד הרבים באמצע הדי זה
 אינו סביא . כפי יהודה אומר כזה סביא .
 כמה אמרו הסבורים פגבטי כהן . שהוא קנה
 מהם עבדים וקרקעות ובהמה ממאה ובעל
 חוב נוטלן בחובו ואשה בקרובותה פספר
 תורה . כפי יהודה אומר אין גותגין אותם
 אלא לתבר במזבח . וחכמים אומרים גותגין
 אותם לאנשי משמר והם פמלקן בגיתם
 פקדשי במקדש : קריש דומ

סדר מועד

סכת שנה וציאות השבת שמים שהן ארבע
 בפנים ושמים שהן ארבע בחוץ .
 כיצד העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים .
 פשט העני את ידו לפנים ונמן לתוך ידו של
 בעל הבית או שנטל מתוכה והציא . העני תיב
 ובעל הבית פסוד . פשט בעל הבית את ידו
 לחוץ ונמן לתוך ידו של עני או שנטל מתוכה
 והכניס . בעל הבית תיב והעני פסוד . פשט
 העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה
 או שנטל מתוכה והציא . שניהם פטורים . פשט
 בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה .
 או שנתן לתוכה והכניס . שניהם פטורים :
 ספירין גדרים בשבת ונשאלין לזכרים שהן
 לצורך השבת . פוקקן את הסאור ומודדין
 את הפטילית ואת המקנה . ומעשה בימי אביו
 של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן פמינית
 שפסקו את הסאור בפסית וקשרו את המקנה
 בגמי לידע אם יש פנינית פותח טפה אם לאו .
 ואדבריהם לפדנו שפוקקן ומודדין וקושרין
 בשבת :

עירובין ככרי שהוא גבוה למעלה מעשרים
 אמה ימעט . כפי יהודה אומר אינו
 צריך . והרחב מעשר אמות ימעט . ואם יש
 לו צורת הפתח . אף על פי שהוא רחב מעשר
 אמות אין צריה למעט : שרין שגמא במקדש
 כהן מוציא בהמינו שלא לשהות את הטומאה
 דברי רבי יותגין בן ברנא . כפי יהודה אומר
 בצבת שר עין שלא לרבות את הטומאה .
 מהיבן מוציאין אותו . מן ההיכל ומן האולם
 ומבין האולם ולמזבח . דברי רבי שמעון בן
 ננס . כפי עקיבא אומר מקום שתיבין על
 ודונו פרת ועל שנתנו תטאת משם מוציאם
 אותו . ושאר כל המקומות כופין עליו פסבמר .
 כפי שמעון אומר מקום שהמיר לה חכמים
 משגד נתנו לה . שלא המיר לה אלא משום
 שבות :

פסחים אור לארבעה עשר בודקים את החמץ
 לאור היג . בר מקום שאין סבגיסים בו
 חמץ אין צריך בדיקה . ולמה אמרו שמי שזוחת
 בפיתה : מקום שמבגיסים בו חמץ . בית שמאי
 אומרים

אומרים שתי שורות על פני כל המזרחת. ובית הלל אומרים שתי שורות החיצונות שהן העליונות: הפסח אתר חצות מטמא את הדרום הפנימי והעותר מטמאים את הדרום. בינך ברבת הפסח פטר את של זבח. בינך את של זבת לא פטר את של פסח. דברי רבי ישמעאל לא עקיבא אומר לא זו פוטרת זו ולא זו פוטרת זו:

הינה הלל תיבים בראיה חוץ מתרש שומה וקמן ומוטמוס ואנדרונינום ונשים ועבדים שאינם משוחקרים. החיגר והסוקא והחולה והזקן ומי שאינו יכול לעלות ברגליו. איהו קמן כל שאינו יכול לרכוב על כתיפיו של אביו ולעלות מירושלים לחר תבות. דברי בית שמאי ובית הלל אומרים. כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים לחר תבות. שגאמר שלש רגלים:

פיצד מעבירים על טהרת העודה. מקבילים את הגלים שהיו במקדש. ואומרים להם הנהרו שלא תגעו בשלחן ובמנורה ותטמאוהו. כל הגלים שהיו במקדש יש להם שניים ושלישים שאם נטמאו הראשונים יביאו שניים תחתיהן כל הגלים שהיו במקדש מעוגין טבילה. חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחושת. מפני שהם בקרקע. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים מפני שהם מצפים:

בזה ביצה שנולדה ביום טוב. בית שמאי אומרים תאכל. ובית הלל אומרים לא תאכל. בית שמאי אומרים שאור בכזית וחמץ בככזבת. ובית הלל אומרים זה וזה בכזית: מי שזמן אצלו ארבעים. לא יליכו בידם מנות אלא אם גן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב. אין משקים ושוחטים את המדבריות אבל משקים ושוחטים את הביתיות. אלו הם הביתיות הלנות בעיר מדבריות הלנות באמר:

מער קאו משקים בית השקחין במער ובשביעית בין ממעון. יוצא בתחלה בין

ממעון שלא יצא בתחלה. אכל אין משקח לא מימי הנשקים ולא ממי הקילון. ואין עושין עונות לנפלים:

בראשי חדשים בתעבה ובפורים מענות ומטפחות בזה ובזה אבל לא מקוננות. וקבר המת לא מענות ולא מטפחות. איהו ענוי שגלן עונות כאמת קינה שאמת מדברת וכלן עונות אחרית שגאמר ולמדנה קנותים גרו ואשה רעותה קינה. אבל לעתיד לבא הוא אומר גלע המות לנצח ומחה יהנה אלהים דמעה מעל כל פגים:

ראש השנה ארבעה ראשי שנים הם. באחד בנימן ראש השנה במלכים ולרגלים באחד באלול ראש השנה למעשר קהמה כפי אליעזר ורבי שמעון אומרים באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה לשנים ולשמיטין ולזבולות לנטיעה ולירקות. באחד בשבט ראש השנה לאילן בדברי בית שמאי בית הלל אומרים בחמשה עשר בו:

סדר תקיעות שלש של שלש שלש. שיעור תקיעה פשיש תרועות. שיעור תרועה פשיש יכבות. תקע בראשונה ופשיש בשניה בשליש אין בידו אלא אחת. מי שגבר ואמר בך נתמנה לו שופר. תקע ומרע ותקע שלש פעמים. פשם ששלים ציבור חוב בך כל יחיד ויחיד חוב. רבן גמליאל אומר שלים צבור מוציא את חכמים ירי חזקתן:

יומא שבעת ימים קודם יום הפורים ספרישין כהן גדול מביתו ללשבת פקדון ומתקנין לו כהן אחר תחמיו שפא יארע בו פסול. רבי יהודה אומר אף אשה אחרת מתקנין לו שפא תמות אשתו. שגאמר וכפר בעדו ובעד ביתו. ביתו זו אשתו. אמרו לו אם גן אין לדבר סוף: האומר אהמא ואשוב אהמא ואשוב אין מספקין בידו לעשות תשובה. אהמא יום הפורים מברר אין יום הפורים. ספפר. עבירות שגין אדם למקום יום

יום הכפורים מכפר. עבודות שבין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את חברו. את זו רבש רבי אליעזר בן עזריה סבל מטאתיכם לפני יהוה המהירו. עבודות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר עבודות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא אשתיכם ישאל לפני מי אתם סותרין ומי סותר אתכם אביכם שבשמים שנאמר ותרבי עליכם מים טהורים וטהרתם ואמר מקנה ישראל יהוה. מה מקנה סותר את הטמאים. אף תקדש ברוך הוא סותר את ישראל:

מה סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסוקה. רבי יהודה מכשיר. ושאנינה גבוהה עשרה ספחים ושאין לה שלשה דפנות ושתסתה כרבה מצלתה פסולה. סכה ישנה בית שמאי פסלין ובית הלל פגשירין. ואיזה היא סכה ישנה. קר שעשאה קודם להג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג אפיזו סתתלת השנה בשנה: חל להיות יום אחד להפסיק בגמים ספקר שזמנו קבוע היה נוטל עשר חלות והסתעבב נוטל שמים. ובשאר ימות השנה הנקנס נוטל עש והיוצא נוטל אש. רבי יהודה אומר הנקנס נוטל שבע והיוצא נוטל חמש. הנקנסין חולקין בצפון והיוצאין בדרום גילגה לעולם חולקת בדרום וטבעמה קבועה ותלויה סתופה:

אניח מאימתי מזבירין גבורות נשמים. רבי אריעזר אומר מיום טוב הראשון של חג. רבי יהושע אומר מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע הואיל ואין הנשמים בימן פרקה בהג למה הוא מזביר אפר לו רבי אליעזר אף אני לא אמרתי לשאל אלא לתביר פשיב הרוח ומוריד הנשם בעונתו. אמר לו אם בן לעולם יהא מזביר: אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו

ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב ויום הכפורים שבת בנות ירושלים יוצאות בגלי לבן שאולים שלא לבגיש את מי שאין לו. כל הגלים טעונין טבירה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בפרקים. ומה היו אומרות בחור שא לא נא עיניך וראה מה אפה בנור לך אל תתן עיניך בניו מן עיניך במשפחה. אשר נתן והכל היופי אשה וראת יהוה היא תתהלל. ואמר תנו לה ספרי ידיה ויהללה בשערים מעשה. וכן הוא אומר צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעמרה שעמרה לו אמו ביום חתונתו ובוים שמחת לבו. ביום חתונתו זו סתן תורה. ובוים שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה ביימינו אמן:

שקלים באחד באדר משמיעים על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורים את המילה בפרקים ומתקנים את הדרגים ואת הרחובות ואת מקואות המים ועושים כל צרכי הרבים ומציענים את הקברות ויוצאים אף על הכלאים: איברי התמיד גתים סחצי בבש ולמטה במערב. ושל מספין גתים סחצי בבש ומטה במזרח. ושל ראשי הדרשים גתים על פרוב המזבח מלמענה. השקלים ותבפורים אין נוהגים אלא בגני הבית. אבל מעשר דגן ומעשר בהמה ותבכורות נוהגים בין בגני הבית בין שלא בגני הבית. המקדיש שקלים ובכורים הרי זה קודש. רבי שמעון אומר האומר בכורים קודש אינם קודש:

מילה מניחה נקבאת באחד עשר בשנים עשר בשלשה עשר בארבעה עשר בחמשה עשר לא פחות ולא יותר. בפרקים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורים בחמשה עשר. בפרים ועזרות גדולות קורין בארבעה עשר. אלא שהכפורים מקדישין ליום הבניסה:

מעשה ראובן נקרא ולא סתרגם. מעשה

תָּמִד נִקְרָא וּמְתַרְנֵם . מַעֲשֵׂה עֵגֶל
 הִרְאִשׁוּן נִקְרָא וּמְתַרְנֵם וְהַשְׁגִּי נִקְרָא וְלֹא
 כִּתְרָנֵם . בְּרֵבֶת כְּתָנִים בַּעֲשֵׂה דוֹד וְאַמְנוֹן

סדר נשים

וּבְכַרְתִּי וְהַשִּׂיאוּ אֶת אִשְׁתּוֹ . אָמְרוּ לוֹ וְלֹא
 תִּהְיֶה כְּהַגַּת בְּפוֹדְנָקִית . אָמַר לָהֶם דְּבַשְׁתִּי הִיא
 פּוֹדְנָקִית נְאֻמְנָת . הַפוֹדְנָקִית הוֹצִיָּאה לָהֶם מִקָּלַל
 וְתַרְמִילוֹ וּמִסַּפֵּר תוֹרָה שֶׁהָיָה בְּיָדוֹ :

כַּוּוּמַת בְּתוֹלָה גִּישָׁאת לְיוֹם הַרְבִּיעִי וְאַלְמָנָה
 לְיוֹם הַחֲמִישִׁי . שִׁפְעָמִים בְּשֶׁבֶת בְּתִי
 דְּנִינִים יוֹשְׁבֵינָן בְּעִירוֹת בְּיוֹם הַשְּׁנִי וּבְיוֹם הַחֲמִישִׁי
 שָׂאֵם הָיָה לוֹ מַעֲנַת בְּתוּלִים הָיָה מְשֻׁבָּם
 לְבֵית דִּין :

הַכֹּל מַעֲלִין לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְאִין הַכֹּל מוֹדִיעִין
 וְהַכֹּל מַעֲלִין לְיִרוּשָׁלַם וְאִין הַכֹּל מוֹדִיעִין
 אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים וְאֶחָד עֲבָדִים . וְנָשָׂא
 אִשָּׁה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְנִרְשָׂה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל
 גוֹתֵן לָהּ מִסְּעוֹת אֲרָץ יִשְׂרָאֵל . וְנָשָׂא אִשָּׁה
 בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְנִרְשָׂה בְּקַפּוֹמִקְנָא גוֹתֵן לָהּ
 מִסְּעוֹת אֲרָץ יִשְׂרָאֵל . וְנָשָׂא אִשָּׁה בְּקַפּוֹמִקְנָא
 וְנִרְשָׂה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל גוֹתֵן לָהּ מִסְּעוֹת אֲרָץ
 יִשְׂרָאֵל . וְכֵן שִׁמְעוֹן בֶּן נַמְלִיאֵל אוֹמֵר גוֹתֵן לָהּ
 מִסְּעוֹת קַפּוֹמִקְנָא . וְנָשָׂא אִשָּׁה בְּקַפּוֹמִקְנָא וְנִרְשָׂה
 בְּקַפּוֹמִקְנָא גוֹתֵן לָהּ מִסְּעוֹת קַפּוֹמִקְנָא :

קִישׁוֹן הָאִשָּׁה נִקְנִית בְּשִׁלְשָׁה דְרָבָים וְקוֹנָה
 אֶת עֲצָמָה בְּשִׁנֵי דְרָבָים . נִקְנִית בְּכֶסֶף
 בְּשִׁטְר וּבְבִיָּאה . בְּכֶסֶף בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים
 בְּדִינָה וּבְשִׁוָּה דְדִינָה . וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים בְּפְרוּמָה
 וּבְשִׁוָּה פְרוּמָה . וְכַמָּה הוּא פְרוּמָה . אֶחָד מִשְׁמוֹנָה
 בְּאִיסֵר הָאִיטְלָקִי . וְקוֹנָה אֶת עֲצָמָה בְּנֶט .
 וּבְמִיתַת הַבַּעַל . הַיִּכְסָה נִקְנִית בְּבִיָּאה וְקוֹנָה
 אֶת עֲצָמָה בְּחִלְצָה וּבְמִיתַת תִּיבָם . רַבִּי יְהוּדָה
 אוֹמֵר לֹא יִרְעָה בּוֹק בְּהֶמְהָ וְלֹא יִשְׁנֶה שְׁנֵי בּוֹקִים
 בְּמִלִּית אֶחָד . וְחֲכָמִים מְתוּרִים . כָּל שֶׁעָסַף עִם
 הַנָּשִׁים לֹא יִתְיַחַד עִם הַנָּשִׁים . וְלֹא יִלְמַד אֲדָם
 אֶת בְּנֵי אוֹמְנוֹת בֵּין הַנָּשִׁים : רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר
 לְעוֹלָם יִלְמַד אֲדָם אֶת בְּנֵי אוֹמְנוֹת נִקְחָה וְקָלְתָה

וּחַתְּלָל

יִבְמַת הַמֵּשׁ עֲשָׂרָה נָשִׁים פּוֹמְרוֹת צְרוּמִיתָן
 וְצִירוֹת צְרוּמִיתָן מִן הַחִלְצָה וּמִן תִּיבּוֹם
 עַד סוֹף הָעוֹלָם וְאֵלוֹ הֵן . בְּהוֹ זִבְתָּ בְּהוֹ זִבְתָּ
 בְּנֵו . בַּת אִשְׁתּוֹ זִבְתָּ בְּנָה זִבְתָּ בְּתָה . חֲכוּתוֹ
 וְאֵם חֲכוּתוֹ וְאֵם חֲמִיו . אִהְוֵתוּ מֵאִמּוֹ וְאִחּוֹת אִמּוֹ
 וְאִחּוֹת אִשְׁתּוֹ וְאִשְׁתּוֹ אִחּוֹ מֵאִמּוֹ וְאִשְׁתּוֹ אִחּוֹ
 שְׁלֵא הָיָה בְּעוֹלָמּוֹ וְכִלְתּוֹ . תְּרִי אֵלּוֹ פּוֹמְרוֹת
 צְרוּמִיתָן וְצִירוֹת צְרוּמִיתָן מִן הַחִלְצָה וּמִן
 תִּיבּוֹם עַד סוֹף הָעוֹלָם . וְכֵן אִם מְתוֹ אוֹ
 מֵאִנּוֹ אוֹ נִתְרַשְׁוֹ אוֹ שִׁנְמִצָּאוֹ אֵילּוּנִית צְרוּמִיתָן
 מְתוֹרוֹת . וְאִי אִתָּה יִכּוֹל לִזְמֹר בְּחֲכוּתוֹ וּבְאֵם
 חֲכוּתוֹ וּבְאֵם חֲמִיו שִׁנְמִצָּאוֹ אֵילּוּנִית אוֹ
 שְׁמִיָּאנוֹ : אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא כְּשִׁיבְתִּי לְנִתְרַדְעָא
 לְעַבְרַי הַשְּׁנָה מִצָּאִי נְחִמְתָּה אִישׁ בֵּית דְּלִי
 וְאָמַר לִי . שִׁמְעֵתִי שְׂאוּן מְשִׁיאִין אֶת הָאִשָּׁה
 בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל עַד פִּי עַד אֶחָד אֶלָּא רַבִּי יְהוּדָה
 בֶּן בְּבָא . וְנִגְמִיתִי לוֹ בֵּן הַדְּבָרִים . אָמַר לִי אָמֹר
 לָהֶם מְשִׁמִּי . אֲתֵם יוֹדְעִתֶם שֶׁהַמִּדִּינָה הוּאֵת
 מִשְׁבֻּשֶׁת בְּנִיכּוֹת . מִקּוֹבְלֵנִי מִרְבֵּן נַמְלִיאֵל הוֹנֵן
 שִׁמְשִׁיאִין אֶת הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד . וּבְשִׁבְאֵתִי
 וְתִרְצִיתִי הַדְּבָרִים לִפְנֵי רַבֵּן נַמְלִיאֵל שִׁכַּח
 לְדַבְּרִי וְאָמַר מִצָּאִנּוֹ חֲבֵר לְרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא .
 מִתּוֹךְ הַדְּבָרִים נִזְבַּר רַבֵּן נַמְלִיאֵל שֶׁנִּתְרַגְּוּ
 הַחֲזִינִים בְּתֵל אֲחָזָא וְהַשִּׂיב רַבֵּן נַמְלִיאֵל הוֹנֵן
 גְּשׁוּמִיתָן עַל פִּי עַד אֶחָד . וְהוֹחֲזוּקוֹ לְהִיּוֹת מְשִׁיאִין
 עַד מִפִּי עַד מִפִּי עַבְדֵּי מִפִּי אִשָּׁה מִפִּי שִׁפְתָּה .
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמְרִים אִין מְשִׁיאִין
 אֶת הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד . רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
 לֹא עַר פִּי אִשָּׁה וְלֹא עַל פִּי עַבְדֵּי וְלֹא עַל פִּי
 שִׁפְתָּה וְלֹא עַל פִּי קְרוּבִים . אָמְרוּ לוֹ מַעֲשֵׂה
 בְּבִנֵי לְוִי שֶׁהִלְכוּ לְצוֹעַר עִיר הַתְּמָרִים וְתִלְתָּה
 אֶחָד מֵהֶם בְּדַרְךְ וְהִבִּיאוּהוּ בְּפוֹדְנָק וּבְחֹזְרָתָם
 אָמְרוּ לְפוֹדְנָקִית אִיִּה חֲבַרְנוֹ אִמְרָה לָהֶם מֵת

ויתפלל למי שהעושר והתקנים שלו. שאין
 אוסנות שאין בה עניות ועשירות. שלא עניות
 מן האוסנות ולא עשירות מן האוסנות אלא
 הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן אלעזר אומר
 ראייה מסיף מיה ועוף שניש להם אוסנות. והן
 מתפרנסין שלא בצער. והלא לא נבראו אלא
 לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני. ומה
 אלו שנבראו לשמשני הם מתפרנסים שלא
 בצער אני שנבראתי לשמש את קוני אינו דין
 שאתפרנס שלא בצער. אלא שתרעותי את
 מעשי וקפחתי את פונתי. אבא נורין איש
 צידן אומר משום אבא נוריא. לא ילמד אדם
 את בנו חסר גמל ספר ספן רועה וחנוני
 שאופנותן אוסנות לסמים. רבי יהודה אומר
 משמו. הספרים רבן רשעים. התמלים רבן בשרים
 הספנין רבן חסירים. והקשר שבמכתים שהפז
 של עקב. רבי נהוראי אומר. מניח אני כל
 אוסנות שבעולם ואני מלמד את בני אלא
 תורה. שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקבן
 קנמת לעולם הבא ושאר כל אוסניות אינם בן
 כשאדם בא לידי חולי או לידי זקנה או לידי
 יסורים ואינו יכול לעסוק במצאתו הרי הוא
 מת ברעב. אבל התורה אינה בן. אלא משמרתו
 מקל רע בגערותו ונותנת לו אחרית ותקנה
 בזקנותו. בגערותו מהו אומר וקני יהנה המה
 יתלפפו כח. בזקנותו מהו אומר עוד ינובון
 בשיבה. וכן הוא אומר באברהם אבינו ואברהם
 זקן בא בנים ויהנה ברך את אברהם בכל.
 סעינו שקים אברהם אבינו את כל התורה כלה
 עד שלא נתנה שנאמר. עקב אשר שמע אברהם
 בקולי וישמור מצוותי חקותי ותורתי:
 גישו המביא גט מסדינת הים צריך שיאמר
 בפני נכתב ובפני נחתם. רבן גמליאל
 אומר אף המביא מן הים וכן התגר. רבי
 אליעזר אומר אפילו מבפר דודים ללוד. והתקנים
 אוסרים אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני
 נחתם אלא המביא מסדינת הים. והמוליך
 והמביא מסדינה למדינה במדינת הים צריך

שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון
 בן גמליאל אומר אפילו מהמנוניא להמנוניא.
 בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשתו
 אלא אם בן מצא בה דבר ערוה. שנאמר כי
 מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים אפילו
 הקדושה מכשילו. שנאמר כי מצא בה ערות
 דבר. רבי עקיבא אומר אפילו מצא אהרת נאה
 המנה. שנאמר והנה אם לא תמצא חן בעיני:
 משה המקנה לאשתו. רבי אליעזר אומר מקנה
 לה על פי שנים ומסקה על
 פי עד אחד. או על פי עצמו. רבי יהושע
 אומר מקנה לה על פי שנים ומסקה על
 פי שנים:

משמת רבי מאיר בטלו מושלי משלים
 משמת בן עזאי בטלו השקננים
 משמת בן זוטא בטלו חברשנים. משמת רבי
 יהושע פסקה טובה מן העולם. משמת בן
 שמעון בן גמליאל בא נובאי ורבו צרות.
 משמת רבי אלעזר בן עזריה פסק העושר
 מן התקנים. משמת רבי עקיבא בטל כבוד
 התורה. משמת רבי תינא בן חסא בטל
 אנשי מעשה. משמת רבי יוסי קמנוניא פסק
 חסידים. ונמה גברא שמו קמנוניא.
 שניה קמנוניא של חסידים. משמת רבן
 יוחנן בן זכאי בטל זיו התקנה. משמת רבן
 גמליאל הדקן בטל כבוד התורה ונתה
 מורה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן
 באבי גמל זיו התקנה. משמת רבי בטלה
 ענה ויראת המא. רבי פנחס בן יאיר אומר
 משתרב בית המקדש בושו חברים וכני
 חורין ופפו ראשם. ונבדלו אנשי מעשה
 ונברו בעלי רוע ובעלי לשון ואין דורש ואין
 מבקש ואין שואל. על מי יש לנו להשען על
 אבינו שבשמים. רבי אליעזר תדול אומר
 מיום שתרב בית המקדש שרו הכיפויא
 למתו קספריא וספריא בתווא ותווא בעמא
 דארעא. ועמא דארעא אולה ובלדסה
 ואין שואל ואין מבקש. על מי יש לנו להשען

על אבינו שבשמים . בעקבות משיחא
 חוצפא יסגא וינקר יאסיר . הגפן נתן פריה
 ותין ביתר ואין תובתה . בית ועד יהיה לזנות
 ותגליל יתרב ותגבן . ישום ואנשי הנבול
 יסובבו מעיר לעיר ולא יהננו . חכמת סופרים
 תסרח ויראי תמא ימאסו והאמת תהא
 געדרת . גערים פני זקנים ולבינו . זקנים יעמדו
 ספגי קטנים . בן מגול אב . בת קמה באמה
 בלה בתמותה . אויבי איש אנשי ביתו . פני
 הדור קפני הנבל . הגן אינו מתבניש מאביו
 על מי יש לנו להשען על אבינו שבשמים .
 רבי פנתס בן יאיר אומר . וריות מביאה לידי
 גקיות ונקיות מביאה לידי מתרה ומתרה
 מביאה לידי פרישות ופרישות מביאה לידי
 קדושה וקדושה מביאה לידי ענוה וענוה
 מביאה לידי יראת המא ויראת המא מביאה
 לידי חסידות וחסידות מביאה לידי רח
 הקדוש . ורחם הקדוש מביאה לידי תמי
 הסתים ותתית הסתים בא על ידי אלחיו
 זכור לטוב אמן :

ובקרפון ובשבועה . פגרי בשמים . לא אטר
 פלום . פנדבותם . גדר פגור ובקרפון :
 בראשונה היו אומרים שלש גשים יוצאות
 ונוטלות פהובה . האומרי ממאה
 אני קד שמים ביני לביןך גמולה אני מן
 היהודים . חור לומר שלא תהא אשה נותנת
 עיניה באתר ומקלקלת על בעלה אלא האומרת
 ממאה אני קד מביא ראה קדריה . שמים
 ביני לביןך יעשו דרך בקשה גמולה אני
 מן היהודים יפר חלקו ותהא משששתו ותהא
 גמולה מן היהודים :

ניר כל פגני גירות פגירות . האומר אהא
 תרי זה ניר . או אהא ננה ניר גיוק
 ננים פנים תרי זה ניר . תריני כוח תריני מסלסל
 תריני מבלבל תרי עלי לשלום פרע תרי זה
 ניר . תרי עלי אפרים . רבי מאיר אומר ניר
 ובחכים אומרים אינו ניר :

ניר היה שמואל קדברי רבי גחוראי . שנאמר
 ומרה לא יעלה על ראשו . נאמר
 בשמשון מרה ונאמר בשמואל מרה . סח
 מרה האמרה בשמשון ניר . אף מרת
 האמרה בשמואל ניר . אטר רבי יוסי והלא
 אין מרה אלא של בשר ודם . אטר לו רבי
 גחוראי והלא כבר נאמר ויאמר שמואל איה
 אלך ושמע שאול ותרנני . שקבר היה עליו
 מרה שר בשר ודם : קיש ורמן

סדר ניקון

במא סמא ארבעה אבות ניקון . השור והבור
 והמבעה ומהקער . לא הרי
 השור פתרי המבעה ולא הרי המבעה פתרי
 השור . ולא זה וזה שיש בהם רוח מיים פתרי
 האש שאין בו רוח מיים . ולא זה וזה שדרפון
 לילך ולחזיק פתרי הבור שאין ברבו גלגל
 ולחזיק . הצד השנה שבתן שדרפון לחזיק
 ושדרפון עלוד והשהזיק מב החזיק לשלם
 משלומי גוק פמיטב הארץ :

מוציא תרי אלו של בעל הבית .
 הכובס נוטל שלשה חומין והן שלו . ותר
 מן תרי אלו שר בעל הבית . אם היה
 בשחור על גבי הלפון . נוטל את הכל והן
 שלו . החיט ששור מן החוט כרי לתפור בו .
 ומסלית שהוא שרט על שלש תרי אלו של
 בעל הבית . מה ששהרש מוציא במעצד
 תרי אלו שלו . ובכשיל של בעל הבית . ואם
 היה עושה אצל בעל הבית אף הנסורת של
 בעל הבית :

מכין שמהכום מוציא תרי אלו שלו . וישחמורק

בבא מציעא. שנים אוחזין בטלית זה אומר אני
 מצאתיה וזה אומר אני
 מצאתיה זה אומר כלה שלי וזה כלה
 שלי. זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה
 ישבע שאין לו בה פחות מחציה וחלוקו. זה
 אומר כלה שלי וזה אומר חציה שלי. האומר
 כלה שלי ישבע שאין לו בה פחות משלשה
 חלקים והאומר חציה שלי ישבע שאין לו
 בה פחות מרביע. זה נוטל שלשה חלקים וזה
 נוטל רביע :

שהתי גנות זו על גב זו והורק בנמים. רבי
 מאיר אומר של עליון. רבי יהודה אומר
 של תחתון. אמר רבי מאיר אם ירצה העליון
 לקח את עפרו אין באן ירק. אמר רבי יהודה
 אם ירצה התחתון ומלאות את גנתו עפר
 אין באן ירק. אמר רבי מאיר מאחר ששניהם
 יכולין קטנות זה על זה רואים מהיכן ירק זה
 חי. אמר רבי שמעון כל שהעליון יכול
 לקטוט את ירו ונטול תרי הוא שלו. והשאר
 של תחתון :

בבא בתרא השתפין שרצו לעשות מחיצה
 בקצור. בוגין את הבתול
 באמצע. פקום שנהגו לבנות גויל גוית
 כפיסין לבגים. בוגים הכל כפניהן בסדינה
 כגויל זה נותן שלשה טפחים וזה נותן שלשה
 טפחים. בגוית זה נותן טפחים ומחצה וזה
 נותן טפחים ומחצה. בכפיסין זה נותן
 טפחים וזה נותן טפחים. בלבגים זה נותן
 טפח ומחצה וזה נותן טפח ומחצה
 לפיכך אם גפול הבתול במקום והאבנים
 של שניהם :

המילה את חמיו בשטר גובה מנבקים
 משועבדים. על ירי. גדים גובה
 מנבקים בגי חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא
 תיב לו גובה מנבקים בגי חורין. ערב היוצא
 לאמר תתום שפחות גובה מנבקים בגי חורין
 מעשה בא לפני רבי ישמעאל ואמר גובה
 מנבקים בגי חורין. אמר לו בן גמס אינו גובה לא

מנבקים משועבדים ולא מנבקים בגי חורין.
 אמר לו למה. אמר לו תרי תחונק את ארבע
 בשוק ומצאו חברו ואמר לו הנה לו וצאני
 נותן לך פטור. שלא על אמונתו הלוי.
 ואיזהו ערב שהוא תיב. הלוי ואני נותן לך
 תיב. שכן על אמונתו הלוי. אמר רבי
 ישמעאל הרוצה שיתכים יעסוק בדיני סמונות
 שאין לך מקצוע בתורה גדול מהן. שהן כמעין
 הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני סמונות ישמש
 את שמעון בן גמס :

מנהרין דיני סמונות בשלשה. גזלות וחבלות
 בשלשה. גזק וחצי גזק משלומי הכל
 ומשלומי ארבעה וחמשה בשלשה. האונס
 והמפתה והמוציא שם רע בשלשה דברי
 רבי מאיר. וחכמים אומרים מוציא שם רע
 בעשרים ושלשה. משום שיש בו דיני נפשות:
 הסתגמא בשם עבדות כוכבים ואומר בק
 אמרה עבדות יפוכים. אפילו פינן
 את ההלכה לטמא את הטמא ולטהר את
 הטהור. הבא על אשת איש ביון שגנבסה
 לרשות הפעל לנשואין אף על פי שלא גבעלה
 הבא עלית תרי זה כתיב. וזוממי בת פהן
 ובועלה. שכיב הזוממין סקנימין לאותה ביתה
 חוץ מזוממי בת פהן ובועלה :

מכות ביצד העדים געשים זוממין. מעידין אנו
 באיש פלוני שהוא בן נרושה או בן
 חלוצה. אין אומרים יעשה זה בן נרושה או
 בן חלוצה תחמיו אלא לוקה ארבעים. מעידין
 אנו באיש פלוני שהוא תיב לגלות. אין אומרים
 יגלה זה תחמיו אלא לוקה ארבעים. מעידין
 אנו באיש פלוני יגבר את אשתו ולא נתן
 לה כתובתה. והלא בין היום ובין למחר סופי
 להן לה כתובתה. אופדין בסה אדם רוצה
 להן בכתובתה של זו שאם נתאלמנה או
 נתגרשה ואם מתה יירשנה בעלה. מעידין
 אנו באיש פלוני שהוא תיב לחברו אלף
 וזו על מנת להן לו כבאן ועד שלשים יום
 והוא אומר כבאן ועד עשר שנים. אופדין בסה

אדם רוצה לתן ויהי בידו אלה וזו בין נתנו
מבא ועד שלשים יום בין נתנו מבא ועד
עשר שנים :

רבי תנניא בן עקיבא אומר . רצה בקדוש
ברוך הוא לזכות את ישראל לפיכך
תרבה להם תורה ומצות . שנאמר יהיה חפץ
למען צדקו יגדיל תורה ויגדיר :

שבועות שבועות עתים שהן ארבע . ידיעות
הבוסתא שמים שהן ארבע . יציאות
השבת שמים שהן ארבע . מראות ננעים
שנים שהן ארבעה : הדין שורי . אמר לו
אני יודע מה אמת סת . והוא שמת או נשבר
או נשפה או נגנב או נאבד . משביעך אני
ואמר אמן חיב . אמר לנושא שכר ולשוכר
הדין שורי . אמר לו סת . והוא שנשבר או
נשפה . נשבר . והוא שמת או נשפה . נשפה
והוא שמת או נשבר . נגנב . והוא שנאבד .
נאבד . והוא שנגנב . משביעך אני ואמר אמן
פטור . סת או נשבר או נשפה . והוא שנגנב
או שנאבד . משביעך אני ואמר אמן חיב .
נאבד או נגנב . והוא שמת או נשבר או נשפה
משביעך אני ואמר אמן פטור . זה הכלל . כל
המשנה מחובה לתובה ומפטור לפטור ומפטור
לתובה פטור . מחובה לפטור חיב . זה הכלל
כל הנשבע לתקל על עצמו חיב . להחמיר על
עצמו פטור :

עיה שמאי אומר כל הנשעים בין שעמין . ותלך
אומר מפקידה לפקידה ואפילו לומים
תרבה . ותקמים אומרים לא כדברי זה ולא
כדברי זה . אלא בעת לעת ממעטת על יד
מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעטת
על יד בעת לעת . כל אשה שיש לה נסת
בזה לעתה . המשמשת בעדים חברי זו
מפקידה וממעטת על יד בעת לעת ועל יד
מפקידה לפקידה :

אמר רבי יהושע מקובל אני ברבן יוחנן בן
זבאי ששמע טרפו ורפו טרפו הלכה
למשה ססני . שאין אלהו בא לטמא ולטהר

לחק ולקרב . אלא לחק המקורבים בזרע
ולקרב המרותקים בזרע . כשפמת בית צריפה
היתה בעבר מתהו ורחקה בן ציון בזרע . ועוד
אחרת היתה שם וקרבה בן ציון בזרע . כגון
אלו אלהו בא לטמא ולטהר לחק ולקרב .
רבי יהודה אומר לקרב אבל לא לחק . רבי
שמעון אומר להשוות הסחלוקת . ותקמים
אומרים . לא לחק ולא לקרב אלא לעשות
שלום בעולם . שנאמר הנה אנכי שולח לכם
את אליה בביא ועי' . ותשיב לב אבות על
בנים ולב בנים על אבותם :

ע"ז לפני אידיתן של עובדי כוכבים שלשה ימים
אסור לשאת ונתת עמהם . דתשאילין
ולשאל סהן . דבלווחן וללות סהן . לפורען
והפרע סהן . רבי יהודה אומר גפרעין מהם
ספגי שהוא מיצר לו . אמרו לו אף על פי
שמיצר הוא עכשיו שמת הוא לאתר זמן :
הלזכה בני משמיס סן העובדי כוכבים . את
שדרכו לתמביל ימביל . להנעיל ינעיל . ללבן
באור ילבן באור . השפור והאסקלה סלפגן
באור ותפסן שפה והיא טורה :

אבות משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע
ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים
מסרוה לאנשי כנסת הגדולה . הם אמרו שישות
דברים . הוו מתונים בדני והעמידו מלמדים
תרבה ועשו סני לתורה : בן הא הא אומר
לפום צערא אנרא : כל מה שבבא בקדוש
ברוך הוא בעולמו לא כראו אלא לכבודו
שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי כראתי
יצרתיו אף עשיתיו : ואמר יהוה יסלוד
לעולם ועד : רבי תנניא בן עקיבא אומר רצה
הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל לפיכך
תרבה להם תורה ומצות . שנאמר יהיה חפץ
למען צדקו יגדיל תורה ויגדיר :

הריות הורו בית דין לעבור על אמת סבל
מצות האסורות בהנהגה תלוד
היחיד ועשה שונג על סיהם . בין שעשו ועשה
עמהם בין שעשו ועשה אמהיהן בין שלא
עשו

עשו ועשה פטור. ספני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהם ששעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלה ועשה על פיהו. בין שעשו ועשה עמקו בין שעשו ועשה אחריהו בין שלא עשו ועשה הרי זה חייב ספני שלא תלה בבית דין. זה בכלל התולה בעצמו חייב והתולה בבית דין פטור:

כחן קודם ללוי לוי לישראל ישראל למסור ומסור לנתין ונתין לגר וגר לעבד משוחרר. איסתי בזמן שכלם פנים. אבל אם היה מסור תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ. מסור תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ: קדש ורבנו

סדר קדשים

וחים כל הובחים שזנכחו שלא לשמן בשרים אלא שלא עלו לבגעים לשם חובה חוץ מן הפסח ומן התמאת. הפסח בזמנו והתמאת בקל זמן. רבי אליעזר אומר אף האשם. הפסח בזמנו והתמאת והאשם בקל זמן. אמר רבי אליעזר התמאת בזה על חטא והאשם בא על חטא. מה חטאת פסולה שלא לשמה אף האשם פסול שלא לשמו: אלו קדשים קרבים במשכן. קדשים שהוקדשו למשכן. קרבנות הצבור קרבין במשכן וקרבנות היחיד בבקשה. קרבנות היחיד שהוקדשו למשכן וקרבין במשכן ואם הקריבין בבקשה פטור. מה בין בשר יחיד לבשר צבור סמיכה ושחיטת צפון וזמנו סביב ותנופה ותנשף. רבי יהודה אומר אין סמיכה בבקשה וכהן ובגדי שרת וכלי שרת וריחם וסחיצה קדמים ורחוץ ודים ונגלים. אבל הזמן והגורר והטמא שזין בזה וכו':

ובמנחה אשה ריח ניחוח. לכבוד שאמר במנחה ואמר המסעיש ובלבד שיבנו אדם את דעתו לשמים: חליו הכל שוחטין ושחיטתן כשרה חוץ מתרש שוטה וקטן. ששם וקלקו בשחיטתן. וכולן ששהטו ואחרים רואין אותם שחיטתן כשרה. שחיטת נכרי גדלה וטמאתה במשא. השוחט בלילה וכן הסוכא ששחט שחיטתו כשרה. השוחט בשבת וקיום הפסחים אף על פי שמתחייב בגופו שחיטתו כשרה: לא יטול אדם עם על בגים אפילו לפטר את המזבוע. וזה אם מצוה קלה שהיא באישר אכרה תורה למען ייטב לך והארכת ימים. קל וחומר על מצות המזרות שבתורה: כבודו הלוקח עבר חסורו שר נכרי והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי והמשתתף לו והמקבל סמנו והנותן לו בקבלה פטור מן תבבורה. שנאמר בישראל. אבל לא באחרים. כהנים ולוים פטורים מקל וחומר. אם פטור של ישראל במדבר. דין הוא שפטורו של עיזין: יצאו שנים כאחד מונה אותם שנים שנים. כהן אחד תשיעי ועשירי מקולקלים יצאו תשיעי ועשירי כאחד תשיעי ועשירי מקולקלים. כהן תשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שלשתם מקדשים. התשיעי נאכל במזמו והעשירי מעשר ואחד עשר קרב שלמים ועשה המזוה דברי רבי מאיר. אמר רבי יהודה ובי יש המזוה עושה המזוה. אמרו משום רבי

במאד אדו הוה תמורה לא הוה קרב . קרא
 לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי ולאחד עשר
 עשירי אין אחד עשר מברש . זה הכלל . כל
 שלא גיער שם עשירי ממנו אין אחד עשר
 מקדש :

עיינו הכל מעריבין וגעריבין נודרים ונדרים
 כהנים ולויים וישראלים נשים ועבדים .
 טומסום ואנהניגום נודרים ונדרים ומעריבין
 אכל לא געריבין . שאינו געריב אלא זכר ודאי
 ונקבה וראיה . חרש שומה וקטן נדרים ונעריבין
 אכל לא נודרים ולא מעריבים . ספגני שאין
 בהם דעת . פחות סגן חדש נדר אכל לא
 געריב . ישראל שברש את אבי אמו לוי אינו
 נואל בסדר הוה וכן לוי שברש את אבי אמו
 ישראל אינו נואל בסדר הוה . שגמאר בי
 דתי ערי הלויים . עד שהיה לוי ובערי הלויים
 דברי רבי . וחכמים אומרים אין תדברים
 אמורים אלא בערי הלויים . אין עושים שדה
 מברש ולא מברש שדה ולא מברש עיר ולא
 עיר מברש . אמר רבי אלעזר במה דברים
 אמורים בערי הלויים . אכל בערי ישראל עושים
 שדה מברש ולא מברש שדה מברש עיר ולא
 עיר מברש . כדי שלא יתריבו את ערי ישראל .
 הכהנים והלויים מוכרים לעולם ונואלים לעולם
 שגמאר נאולת עולם תהיה ללויים :

חמורה הכל ממירים אחד אנשים ואחד נשים
 לא שאדם רשאי להמיר . אלא
 שאם המיר מותר וסופג את הארבעים
 הכהנים ממירים את שלהם וישראל ממירים
 את שלהם . אין הכהנים ממירים לא בחטאת
 ולא באשם ולא בקבור . אמר רבי יוחנן בן
 גורי ובי ספגני מה אין ממירים בקבור . אמר לו
 רבי עקיבא חטאת ואשם סמנה לכהן
 ותקבור סמנה לכהן . מה חטאת ואשם אין
 ממירים בו . אף תקבור לא ימירנו בו . אמר לו
 רבי יוחנן בן גורי מה לי אינו ממיר בחטאת
 ואשם שאין נהים בהם במיניהם . האמר בקבור
 שזכים בו בחייו . אמר לו רבי עקיבא והלא

כבר נאמר והיה הוא ותמורתו יהיה קודש
 היכן קדשה הלה עליו בבית הבעלים . אף
 המורה בבית הבעלים :

כל הקדשים שגשגמו חוץ לזבן וחוץ למקומן
 הגוי אינו ישרפו . אשם הלוי ישרף . רבי
 יהודה אומר וקבר . חטאת העוף הפאה על
 ספק תשרף . רבי יהודה אומר ומילגה לאמה .
 כל הנשרפים לא יקברו וכל הנקברים לא
 ישרפו . רבי יהודה אומר אם רצה להתמיד
 על עצמו לשרוף את הנקברים רשאי . אמרו
 אינו מותר לשנות :

כריתות שלשים נפש כריתות בתורה . הבא על
 האם ועל האשת האב ועל הכלה
 הבא על הנזיר ועל בהמה ואשה המביאה
 את בהמה עליה . הבא על אשה ובמה ועל
 אשת איש . הבא על אחותו ועל אחות אביו
 ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל אשת
 אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הגדה . המנקה
 והעובר עבודת כוכבים והנותן מתעו למזיד
 ובעל אוב . המחלל את השבת . המפא
 שאכל את הקדש והבא למקדש טמא .
 האוכל חלב ודם גזר ופגול . השוחט והמעיף
 בחוץ . האוכל חמין בפסח . האוכל והעושה
 מלאכה ביום הכפורים . המפסיד את השמן
 והמפסיד את הקטורת והסד בשמן המשתה .
 הפסח והמילח במצות עשה :

רבי שמעון אומר כבשים קודמים לעזים
 בכל מקום . יכול ספגני שהן מוכתרים
 מהן . תלמוד לומר אם כבש יביא קרבנו
 לחטאת . מלמד ששניהם שקולים . תורין
 קודמין לכגי יונה בכל מקום . יכול ספגני שהן
 מוכתרין בהן . תלמוד לומר וכן יונה או תור
 לחטאת . מלמד ששניהם שקולים . האב
 קודם לאם בכל מקום . יכול שפבוד האב
 עורף על פבוד האם . תלמוד לומר איש אמו
 ואביו תראו . מלמד ששניהם שקולים . אב
 אמרו חכמים האב קודם לאם בכל מקום .
 ספגני שהוא ואמו חבים בקבור אביו וכן

בְּתַלְמוּד תוֹרָה אִם זָכָה תִּבְּרַן לִפְנֵי דַבְּרֵי תְּרֵב
קוֹרֵם אֵת הָאֵב בְּכָל מְקוֹם . מִפְּנֵי שֶׁהוּא וְאָבִיו
תּוֹכִים בְּכַבּוּד רַבּוֹ :

כעילה קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלים
בהם . שחטן בדרום וקבל דמן בצפון
בצפון וקבל דמן בדרום שחטן ביום וזרק
בלילה בלילה וזרק ביום או ששחטן חוץ
לזמנם וחוץ למקומם מועלים בהם . פל
אמר רבי יהושע . כל שהיה לה שעת התר
לכבדים אין מועלים בה . ושלא היה לה שעת
התר לכבדים מועלים בה . איזו היא שהיה
לה שעת התר לכבדים שנינה ושגממאת
ושניצאה . איזו היא שלא היה לה שעת התר
לכבדים . ששחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה
ושקבלו פסולים וזרקו את דמה :

פרוטה של הקדש ששפלה לתוך הבים או
שאמר פרוטה בבים זה הקדש . בין
שחוציא את הראשונה מעל דברי רבי
עקיבא . וחכמים אומרים עד שחוציא את כל
הבים . מורה רבי עקיבא באומר פרוטה מן
הבים זה הקדש שהוא מוציא והוצר עד
שחוציא את כל הבים :

תמיד בשלשה מקומות הכבדים שומרים בבית
המקדש . בבית אכבינים ובבית הניצוץ
ובבית המוקד . בית אכבינים ובית הניצוץ היו
עלויות והרובים שומרים שם . בית המוקד פפה
ובית גדול היה סוקר ורובים של אבן וקני
בית אב ישנים שם ומפתחות העזרה בידם
ופרתי כהונה איש בסרו בארץ . לא היו ישנים
בבגדי קודש אלא פושטים ומקפלין ומניחים
אותם ממת ראשיהם ומתבסים בכסות עצמם
אירע קרי לאחד מהם יוצא והולך לו בספקה
החולכת ממת הבירה והגרות הדקות מבאן
ומבאן עד שהוא מגיע לבית הטביקה ומדורה
היתה שם ובית קסא של כבוד וזה היה
כבודו . מצאו געול בידוע שיש שם אדם . פתוח
בידוע שאין שם אדם . ירד וטבל עלה ונסתפג
ונתחמם כנגד המדורה . בא וישב לו אצל אחיו

הכבדים עד שהשערים נפתחים ויוצא
והולך לו :

השיר שהיו הלויים אומרים במקדש . ביום
הראשון היו אומרים ליהוה הארץ ומלוואה
וגו' . בשני היו אומרים גדול יהוה ומהלל
מאד וגו' . בשלישי היו אומרים אלהים נצב
בעבת אל וגו' . ברביעי היו אומרים אל
נקמות יהוה וגו' . בחמישי היו אומרים
הרנינו לאלהים עזנו הריעו לאלהי עקב .
בששי היו אומרים יהוה מלך גאות לבש
וגו' . בשבת היו אומרים קמור שיר ליום
השבת . קמור שיר לעתיד לכא ליום שכל
שבת ומנוחה לחי העולמים :

מדות בשלשה מקומות הכבדים שומרים
בבית המקדש . בבית אכבינים
ובבית הניצוץ ובבית המוקד . ויתלגם
געשרים ואחד מקום . חמשה על חמשה
שערי בר הבית . ארבע על ארבע פנותיו
סתוכו . חמשה על חמשה שערי העזרה
ארבע על ארבע פנותיו סבחוץ . ואחד בלשפת
הקרבן ואחד בלשפת הפרוכת ואחד לאחורי
בית הכפורת :

ששדרום לשבת העץ לשבת הנולה לשבת
הקזית . לשבת העץ . אמר רבי
אריעזר בן יעקב שבחתי מה היתה משמשת .
אבא שאול אמר לשבת בהן גדול היתה
והיא היתה אחורי שתייהם ונג שלשתן שוה .
לשבת הנולה . שם היה בור הנולה קבוע
והנולל נתון עליו ומשם מספיקין מים לכל
העזרה . לשבת הקזית . שם היתה סנהדרי
גדולה של ישראל וישבת ודנה את בהמה .
וכהן שנימצא בו פסול לוגש שחורים ומתעמף
שחורים ויוצא והולך לו . ושלא נמצא בו
פסול לוגש לכנים ומתעמף לכנים נגזם
ומשמש עם אחיו הכבדים . ויום טוב היו
עושים שלא נמצא פסול בורעו של ארנון הבתן .
ובך היו אומרים . פרוך המקום ברוך הוא
שלא נמצא פסול בורעו של אתרן . ופרוך הוא

להביא עוד שלש פרידות. סמין אחד. משני
 מינים הביא ארבע. בקבועה נדרה צריכה
 להביא עוד חמש פרידות סמין אחד. משני
 מינים הביא שש. נתנתן לכהן ואין ידוע מה
 נתנה הלך הכהן ועשה ואין ידוע פה עשה.
 צריכה להביא עוד ארבע פרידות לנדרה
 ושמיט לחובתה ומטאת אחת. בן עזאי
 אומר שתי מטאות. אמר רבי יהושע והו
 שאמר פשהו חי קולו אחד ופשואו מת
 קולו שבעה. ביצד קולו שבעה שתי ברגיו
 שתי מצוצרות. שתי שנקו שני תלילים. עור
 לתוף. מעיו לנבלים. בני מעיו לכנורות. ויש
 אומרים אף צמר לתבלת. רבי שמעון בן
 עקיבא אומר וקני עם הארץ כל זמן שפוקנין
 דעתן ממרפת עליהם. שגאמר מסיר שפה
 לנאמנים ומעם זקנים וקח. אבל זקני תורה
 אינם בן. אלא כל זמן שפוקנין דעתם מתישבת
 עליהם. שגאמר בישישים חכמה ואורך ימים
 תבונה : קריש דיבנן

שבדר באהרן ובניו לעמוד לשרת לפני יהוה
 בבית קדשי הקדשים :
 כים מטאת העוף געשית למטה ומטאת בהמה
 למעלה. עולת העוף געשית
 למעלה ועולת בהמה למטה. אם שנה בנה
 ובה פסול. סדר קנים בך הוא. התובה אחד
 מטאת ואחד עולה. בנדרים ונדבות כלם
 עולות. איזהו נדר האומר הרי עלי עולה.
 ואיזהו נדרה האומר הרי זו עולה. מה בין
 נדרים לנדבות. אלא שהנדרים מתו או נגבו
 תמים באתרויתם ונדבות מתו או נגבו אין
 תמים באתרויתם :
 האשה שאמרה הרי עלי. בן בשאלך זכר
 נדרה זכר כביאה שמי קנים. אחת
 נדרה ואחת לחובתה. נתנתן לכהן והכהן
 צריך לעשות שלש פרידות כלמעלן ואחת
 סמסין לא עשה בן אלא עשה שמים למעלה
 ושמים למטה ולא נמלך. צריכה להביא
 עוד פרידה אחת וקרבנה למענה. סמין אחד.
 משני מינין הביא שמים. פרישה נדרה צריכה

סדר טהרות

פיה רבי אלעזר אומר עגלה בת שנתה ופרה
 בת שמיים. נתכמים אומרים עגלה בת
 שמיים ופרה בת שלש או בת ארבע. רבי
 מאיר אומר אף בת המט בשרה הוקנה. אלא
 שאין מסתינין לה. שמה תשחור. שלא תגסל :
 אמר רבי יהושע לא שמעתי אלא שלשית
 אמרו לו מה הלשון שלשית. אמר להם בך
 שמעתי סתם. אמר בן עזאי אני אפרש. אם
 אומר אמה שלשית. לאתרות במגן.
 ובשאתה אומר שלשית. בת שלש שנים.
 ביוצא בו אמרו פרם רבעי. אמרו לו מה
 הלשון רבעי. אמר להם בך שמעתי סתם
 אמר בן עזאי אני אפרש. אם אומר אמה
 רבעי. לאתרים במגן. ובשאתה אומר רבעי
 בן ארבע שנים. ביוצא בו אמרו האוכל בבית
 המנוגע פרם משלושה לקב. אמרו לו אמרו

מטאת שלש מעלות כמקראות זו למעלה מוון וזו
 למעלה מוון. מי נבאים. שמה טמא
 ושתה טהור. טמא. שמה טמא ומלא
 בכלי טהור. טמא. שמה טמא ונפל
 בבר של הרוחה. אם הדיח טמא ואם לא
 הדיח טהור :
 אבל אוכלים טמאים ושתה משקים טמאים
 טבל והקיאן טמאים. מסגי. שאינן
 טהורים בגוף. שמה מים טמאים טבל
 והקיאם טהורים. מסגי שהם טהורים בגוף
 בלע טבעת טהורה נכנס לאהל הסת יהוה
 ושנה וטבל והקיאה הרי היא כמות שהיתה
 בלע טבעת טמאה מוצר ואוכל בטרומה
 הקיאה טמאה ומטאתו. חין שהוא תחוב
 באדם. גזמן שהוא גראה חוצין. ואם אינו
 גראה מובל ואוכל בטרומתו :

מְשֻׁמְנֵה עֲשָׂרָה לַסָּאָה. אָמַר לָהֶם בְּךָ שְׂמַעְתִּי
 סָתֵם. אָמַר בֶּן עֲזַאי אֲנִי אֶפְרָשׁ. אִם אֹמֵר
 אַתָּה מִשְׁלֹשָׁה לְקָב אֵין בּוֹ תֵלֵה. וְכִשְׂמַתָּה
 אֹמֵר מְשֻׁמְנֵה עֲשָׂרָה לַסָּאָה מִעֲמַתּוֹ תֵלְתוּ :
 שֶׁבֶל אֵת הָאֲזוּבִיּוֹם וְהַזֶּה בְּיוֹם בִּשְׂר. בְּיוֹם
 וְהַזֶּה בְּלֵילָה בְּלֵילָה וְהַזֶּה בְּיוֹם. בְּיוֹם
 וְהַזֶּה בְּיוֹם שְׁלֹשְׁתֵּינוּ פְסוּל. אֲכָל הוּא עֲצָמוֹ
 מִדָּבָר בְּלֵילָה וּמִיּוֹם בְּיוֹם. שְׂאִין מִזֵּין עַד שְׂתַגֵּן
 הַתְּפִיחָה. וְכֵלָן שְׂעֵשׂוֹ מִשְׂעֵלָה עִמּוֹד
 הַשְּׂחַר כְּשֶׁר :

יִים מִי רְבִיעִית נוֹמְלִין לְיָדִים לְאַחַד אֶפֶס
 לְשָׁנִים. מַחְצִית לֹג לְשֹׁלֶשֶׁה אוֹ
 לְאַרְבָּעָה. מְלֹג לַחֲמִשָּׁה וְלַעֲשָׂרָה וּלְמֵאָה
 רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר וּבְלֵבֶד שְׁלֹא יַחְזוֹת לְאַתְרוֹן
 שְׂדָהָם מְרַבֵּיעִית. מוֹסִיפִין עַל הַשְּׂנִיִּים וְאֵין
 מוֹסִיפִין עַל הַרְאֵשִׁינִים :

אָמַר צְרוּרִי גְדִילִי קוֹבֵל אֲנִי עַלְיֶכֶם פְּרוּשִׁים
 שְׂאֵתֶם כּוֹתֵבִין אֵת הַמּוֹשֵׁל עִם מִשָּׁה
 בְּגַט. אָמְרוּ פְּרוּשִׁים קוֹבְלִים אָנוּ עַלְיֶךָ צְרוּרִי
 גְדִילִי. שְׂאֵתֶם כּוֹתֵבִין אֵת הַמּוֹשֵׁל עִם הַשֵּׁם
 בְּדָף. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שְׂאֵתֶם כּוֹתֵבִין אֵת הַמּוֹשֵׁל
 מִלְּמַעַל וְאֵת הַשֵּׁם מִלְּמַטָּן. שְׁנֵי אֹמֵר וְיֹאמֵר
 פְּרַעַה מִי יִתְּנָה אֲשֶׁר אֲשַׁמְעֵה בְּקוֹלִי לְשַׁלַּח
 אֵת יִשְׂרָאֵל. וְכִשְׁלָקָה מְחוּ אֹמֵר יִתְּנָה הַצְּדִיק :
 אֵהְלֹת שְׁנַיִם טְמֵאִים בְּמַת. אֶחָד טְמֵא טוֹמְאָת
 שְׁבָעָה וְאַחַד טְמֵא טוֹמְאָת עֶרְבִי.

שְׁלֹשָׁה טְמֵאִין בְּמַת. שְׁנַיִם טְמֵאִין טוֹמְאָת
 שְׁבָעָה וְאַחַד טְמֵא טוֹמְאָת עֶרְבִי. אַרְבָּעָה
 טְמֵאִין בְּמַת. שְׁלֹשָׁה טְמֵאִין טוֹמְאָת שְׁבָעָה
 וְאַחַד טְמֵא טוֹמְאָת עֶרְבִי. כִּיצַד שְׁנַיִם. אֶדָם
 הַנּוֹגֵעַ בְּמַת טְמֵא טוֹמְאָת שְׁבָעָה וְאַדָם
 הַנּוֹגֵעַ בּוֹ טְמֵא טוֹמְאָת עֶרְבִי :

עֲשָׂרָה סְקוּמוֹת אֵין בָּהֶם מִשּׁוֹם סְדוּר
 עֲבוֹרַת פּוֹכְבִים. אֲהֵלֵי הַעֲרָבִים
 וְהַסְּבֹת וְהַצְּרִיפִים וְהַבּוֹרֵנִים וְהַאֲלֻקְמִיּוֹת
 וְכִית שֶׁר וְאַצְרֵה שֶׁל חֲצוֹר וְהַמְרַחֵן וְהַמִּקּוֹם
 הַחַצִּים וְהַמִּקּוֹם הַלְּיוֹנוֹת :

גַּעִים סְרָאוֹת גְּנָעִים שְׁנַיִם שְׁהֵם אַרְבָּעָה

בַּתְּרַת עֲזָה בְּשָׁנֵינוּ. שְׁנֵיָה קָה כְּסִיד הַתֵּיכֵל
 וְהַשָּׂאת בְּקָרוֹם בִּיצָה. שְׁנֵיָה לָהּ כְּצֶמֶר לִבָּן.
 דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחַבְמִים אוֹמְרִים. הַשָּׂאת
 כְּצֶמֶר לִבָּן. שְׁנֵיָה לָהּ בְּקָרוֹם בִּיצָה. שְׁנֵי
 מִצְוָעִים שְׁנֵי עָרְבוּ קָרְבָּנוֹתֵיהֶם. קָרַב קָרְבָּנוֹ
 שֶׁל אֶחָד מֵהֶם וּמַת אֶחָד מֵהֶם. זוֹ הִיא שְׁשָׂאוֹ
 אֲנָשִׁי אֲלֶכְסֵינְדְרִיא אֵת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר
 לָהֶם וּכְתוּב וְנָסִיו לְאַחַר וְיָבִיא קָרְבָּנוֹ עִנִּי :
 זֵכִים הַרְוָאָה רָאִיָה אֶתֵת שֶׁל זֹכֵב. בֵּית שְׂמַאי
 אוֹמְרִים כִּשְׂמוֹמֶרֶת יוֹם כְּגִנְדֵר יוֹם

וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים כְּבַעַל קָרִי. רָאִה אֶתֵת
 וּבְשֵׁנֵי הַפְּסִיק וּבְשִׁלְיֵשִׁי רָאִה שְׁתֵּים אוֹ אֶתֵת
 מְרַבָּה בְּשֵׁתִים. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים זָב נְמוֹר.
 וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְטֵמָא מְשָׁבֵב וּמוֹשֵׁב וְצְרוּרִי
 בִּיאַת מִיָּם מִיָּם וְפְטוּר מִן בְּתִקְרָנוֹ. אָמַר
 רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן יְהוּדָה מוֹדִים בֵּית שְׂמַאי בְּזֶה
 שְׂאִינוֹ זָב נְמוֹר. וְעַל מַה נִּתְלַקֵּי. עַל הַרְוָאָה
 שְׁתֵּים אוֹ אֶתֵת מְרַבָּה בְּשֵׁתִים וּבְשֵׁנֵי
 הַפְּסִיק וּבְשִׁלְיֵשִׁי רָאִה אֶתֵת. בֵּית שְׂמַאי
 אוֹמְרִים זָב נְמוֹר. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְטֵמָא
 מְשָׁבֵב וּמוֹשֵׁב וְצְרוּרִי בִּיאַת מִיָּם מִיָּם וְפְטוּר
 מִן בְּתִקְרָנוֹ :

אֵלֹו פּוֹסְלִים אֵת הַתְּרוּמָה. הַאֹזֵב אוֹכֵל
 רֵאשׁוֹן וְהַאֹזֵב אוֹכֵל שְׁנֵי וְהַשּׁוֹתֵה
 מִשְׁקִין טְמֵאִים. וְהַבָּא רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ בְּמִים
 שְׂאוּבִים וְסָהוּר שְׁנֵי עַל רֵאשׁוֹ וְעַל רַבּוֹ
 שְׁלִישָׁה חֲזָנִין מִיָּם שְׂאוּבִין. וְהַסָּפֵר וְהַיָּדִים וְהַכּוֹל
 יוֹם. וְהַאֹזְבִּים וְהַבָּלִים שְׁנֵי טְמֵאִים בְּמִשְׁקִים :
 נִרָה שְׂמַאי אוֹמֵר כָּל הַנְּשִׂים בֵּין שְׁעָמֹן. וְהַלֵּל
 אוֹמֵר מְפָקְדָה לְפָקְדָה וְאֶפֶס
 לְמִים הַרְבֵּה. וְחַכְמִים אוֹמְרִים לֹא כְּדָבְרֵי זֶה
 וְלֹא כְּדָבְרֵי זֶה. אֵלָּא מַעַת לַעַת מִמְּעַמֶּת עַל
 יַד מְפָקְדָה לְפָקְדָה וּמְפָקְדָה לְפָקְדָה
 מִמְּעַמֶּת עַל יַד מַעַת לַעַת. כָּל אִשָּׁה שִׁישׁ לָהּ
 וְכֵת בְּזֶה שְׁעָמֹן. וְהַמְשַׁמֶּשֶׁת בְּעֵדִים הָרִי זוֹ
 מְפָקְדָה וּמְפָקְדָה עַל יַד מַעַת לַעַת וְעַל יַד
 מְפָקְדָה לְפָקְדָה :

הַרְוָאָה יוֹם אֶחָד עֲשָׂר וְכַבְרָה לְעֶרְבִי וְשִׁמְשָׁה.

בית שמאי אומרים סממאים מסבב ומושב ומכין בקרבן . ובית הלל אומרים פטורים מן בקרבן . טבלה ביום של אמריו ושמישה את ביתה ואמר בך ראמה . בית שמאי אומרים סממאים מסבב ומושב ופטורים מן בקרבן . ובית הלל אומרים הרי זה גרעין . ומודים ברוזה בתוך אחד עשר יום ומבלה לערב ושמישה . שמיסמאין מסבב ומושב ומתבים בקרבן . טבלה ביום שלא אמריו ושמישה . הרי זו תרבות רעה . ומנען ובעילתן הליזים :

מהיות שלשה עשר דברים בגבנת העוף המהור צריכה מסממה ואינה צריכה הקשר . ומסממה טומאת אוכלין בקבוצה . כנות בבית הקליעה . והאוכה טעון הערב שמש ומדין עליה על באת המקדש ושורפין עליה את המרומה . והאוכל אבר מן החי סמנה סופג את הארבעים . שחיטתה ומליקתה מטהרות את מריפתה דברי רבי מאיר . רבי יהודה אומר אינו מטהרות . רבי יוסי אומר שחיטתה מטהרת אבל לא מליקתה :

בין העגולים לזנין רשות הרבים . פרם שלפני הבוצרים רשות תיחיד . ושלאמר הבוצרים רשות הרבים . אימתי בזמן שטרבים גבנסים בזו ויוצאים בזו . גלי של בית הבד ושל גת והעקל . בזמן שהם של עץ מנבן והם מהורים . בזמן שהם של גמי מישון כל שנים עשר חודש או חולקין במסין . רבי יוסי אומר אם נהגים לטבולת תגדו בו :

גלים אבות המזמאות . השרין ושכבת זרע וממא סת ומצורע בימי ספרו ומי תמאת שאין בהם כדי תווה . הרי אלו סממאין אדם וגלים במגע ובלי תרם באויר ואינם סממאים במשא : צלותית קמנה שגמל פיה סממה . גדולה שגמל פיה מהורה . של פלימוון שגמל פיה מהורה . ספני

שהיא מברחת את הד . לניזין גדולים שגמל פיהם סממאים . ספני שהוא מתקנם לכבשין . והאפרכס של זבובית מהורה . אפר רבי יוסי אשרוד גלים שגבנסת במזמאה ויצאת בטהרה :

מכל ים הסבנס חרות על מנת להפריש ונשכו בית שמאי אומרים חבור במבול יום . ובית הלל אומרים אינם חבור . מקרצות נושבות זו בזו ובקרים נושבים זה בזה . האופה חמישה על גבי חמישה עד שלא קרסו במגור . וקולית של פום הסחולחלת ותימית גריסין של פוד ראשונה ותימית מן מדש . רבי יהודה אומר אף של אוה . בית שמאי אומרים חבור במבול יום . בית הלל אומרים אינו חבור . ומודים בשאר כל המזמאות בין קלות בין כבדות :

בתורם את חבור ואמר הרי זה תרופה על סנת שתעלה שלום . שלום סן השקר ומן השפיכה . אכל לא סן המזמאה . רבי שמעון אומר אף סן המזמאה . ושברה אינה כדמעת . עד היכן תשבר ולא תדמע כדי שתתגלגל ותגיע לבזר . רבי יוסי אומר אף מי שהיה בו בעת להתנות ולא התנה . ושברה אינה כדמעת . ספני שהוא תנאי בית דין :

כשירין כל מסקה שהתלתו לרצון . אף על פי שאין סופו לרצון או שסופו לרצון אף על פי שאין התלתו לרצון . הרי זה כדי ימן . מסקן סממאים סממאים לרצון ושלא לרצון : חלב האשה סממאה לרצון ושלא לרצון וחלב בהמה אינו סממא אלא לרצון אפר רבי עקיבא קל וחומר הדברים . ומה אם חלב האשה שאינו מיוחד אלא לקמנים סממא לרצון ושלא לרצון . חלב בהמה שהוא מיוחד לקמנים ולגדולים אינו דן שמיסמא לרצון ושלא לרצון . אמרו לו לא . אם סמא חלב האשה שלא לרצון שדם מנפתה סמא . וסמא חלב בהמה שלא לרצון

לרצון שדם מנפחה מהור. אמר להם סחמיר
אני בתלב מבדם. שהתולב לרפואה ממא
המקוין רפואה מהור. אמרו לו פלי ויתים
וענבים יוכיחו. שהמשקים היוצאים מהם
לרצון ממאים ושלא לרצון מהורים. אמר
להם לא. אם אמרתם בפלי ויתים וענבים
שתחילתו אוכל וסופן משקה. האמרו
בתלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה
השוכה. אמר רבי שמעון מבאן ואילך
היגו משיבין לפגיו מי גשמים יוכיחו.
שתחלתם וסופם משקה ואינם ממאים
אלא לרצון. אמר לנו לא. אם אמרתם
במי גשמים שאין רבן לאדם אלא לארצות

ולאילנות. ורוב התלב לאדם:
עיקרו כל שהוא יד ולא שומר. ממא
וממא ולא מצטרף. ושומר אף על
פי שאינו יד. ממא וממא ומצטרף. לא
שומר ולא יד. לא ממא ולא ממא: אמר
רבי יהושע בן לוי. עתיד הקדוש ברוך הוא
להחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה
עולמות שצאמר להחיל אוהבי יש ואוצרותיהם
אמלא: אמר רבי שמעון בן חלפתא לא קצא
הקדוש ברוך הוא כלי סחויק ברכה לישראל
אלא השלום. שצאמר יהיה עוז לעמו והן יהיה
ברוך את עמו בשלום: קיש דרבנן

ספר יצירה

בשלישים ושמים נתיבות פליאות חכמה. תתק
יה ריה יהוה צבאות אלוהי ישראל
אלהים מים ומלך עולם. אל (שדח) כחום ותנון
רם ונשא שובן עד מרום וקדוש שמו. ברא
עוזבו בשלישה ספרים. בספר וסופר וספור:
כללו שר דבר. מקצת אלו מצטרפים עם אלו
ואלו המורות אלו. אלו כנגד אלו
ואלו כנגד אלו. ואם אין אלו אין אלו.
וכלם ארוקים בתלי ונלגל ולב. גם את כל
תפץ זה לעומת זה ברא אלהים. טוב לעמת
רע ורע לעמת טוב. טוב מטוב רע מרע.
טוב מ'חין רע. ורע מ'החין טוב. טוב נגחה
למזכים ורע נגזו לרעים. ובין שפא אברתם
אבינו והביט וראח ותקר והבין ותקן ותצב
וצבר ויצר ותשב ועלתה ברו ונלגה עקיו
ארוך הכל. הושיבו בתיקו ונשקו על ראשו
וקראו אוהבו וברת לו ברית ולרעו אחריו
לעולם. והאמין ביהוה ונתשבה לו צדקה וקרא
עליו כבוד יהוה. דכתיב ב'הם אצרך ב'בין
ידעמיה. וברת לו ברית בין עשר אצבעות
בגליו ותיא ממיתה. ובין עשר אצבעות ידיו
והוא תלשון. קשר עשרים ושמים אותיות
ב'לשונו. ובקדוש ברוך הוא גלה לו סוד.

משכן בפנים דלקן באש רעשן ברוח בענו
בשבעה כוכבים נהנם בשנים עשר מזלות.
אור תיה נויה ארץ קר וחום ובטן ושמים
וראש זהו א'מ'ש שבתיאי שבת נפה. צדק אחד
בשבת ועין ימין. מאדים שני בשבת ועין
שמאל. חמה שלישי בשבת ואף ימין. נוגה
רביעי בשבת ואף שמאל. כוכב חמישי
בשבת ואון ימין. לבנה ששי בשבת ואון
שמאל. יהו ב'ג'ד ב'פ'רת. ואלה שנים עשר
מזלות. טלה ג'סן כגד. שור א'יור מרה.
תאומים ס'ינו מהול. כרמן תמוז במסס. אריה
אב כול'יא ימין. בתולה א'לול כול'יא שמאל.
מאזנים ה'שרי קו'רק'ון. עקרב מ'ר'חש'ון קבה.
קשת פ'ליו יד ימין. גדי מ'בת יד שמאל.
דגו ש'ב'מ'ת'ג'ל ימין. דגים א'דר נ'ג'ל שמאל.
והו ה'ז ו'ח מ'י ל'ין ס'ע צ'יק: שלישה אויבים
הם. לשון כבד מרה. שלישה אוהבים הם.
ע'יג'ים א'ז'נים לב. שלישה ממים הם. שנים
ח'ז'ים מ'חול. שלישה ממיתים הם. שני נקבים
ת'ה'ה'ג'ים ו'פה. שלישה אינם ב'ר'ש'ו'תו. ע'י'ו
א'ז'ו'י ח'ז'ס'ו. שלישה שמועות טובות לאון.
ב'ר'כ'ה שמועה טובה וקלום. שלישה ראות
רעות. עין נואפת עין רע עין מ'ג'רת. שלישה

ראיות

ראיות טובות. בושט עין טובה ועין נאמנת. ואחד בלב: רבי חנניא וכו': קיש דרבנן בפנים נעות כע והפלישין והסדפר אחד בפה

זוהר פרשת אמור

שבתות תמימות למזבחי לכוונתא דא לא אקרי טהור ולא בקללא דטהור הוא ולא הוא כדאי למהו ליה חולקא באורייתא ומאן דמטי טהור להאי יוסא ותושבנא לא אהאביר מניה בד מטי להאי ליליא ליליא ליליא ליה למלעי באורייתא ולא תתברא פה ולנצרא דכיו עלאה דמטי עליה כההוא ליליא ואתדבי ואוליפא דאורייתא דבעי ליה למלעי כהאי ליליא אורייתא דבעל פה בגין דיתבבון כהיא מסבנא דגחלא עמקא לבתר כהאי יוסא ליתי תורה שכתב ויתבב כהו וישתבבון כהיא ביוותא חר לעילא כדון כהניו עליה ואמרי נאני זאת כריתי אותם אמר יהנה חתי אשר עליך ודברי אשר שפתי כפיד וכו' ועל דא חסידי כדמאי לא הו עימי כהאי ליליא והו לעאן באורייתא ואמרו גייתי לאתסנא יורתא קדישא כן ולבנו כדירין עלמין וכהוא ליליא כנסת ישראל אתעטרת עליהו ואתיא לאזבונא ביה כמלכא ומתנייהו כמעטרי על רשיהו דאעיון דוכאין להכי. רבי שמעון הכי אמר בשעמא דמתבגשי כהניא כהאי ליליא לגביה גייתי לתקנא מכשיטי בלה בגין דתשתבב כהניו במכשיטתא ותקונתא לגבי מלכא כדקא יאות זכאה חולקיהון דכהניא בד יתבע מלכא למשחונותא מאן מקון מכשיטתא ואנהיר עטרקא ושני מיקונתא ולית לך בעלמא מאן דדבע לתקנא מכשיטי כדה אלא כהניא זכאה חולקיהון בעלמא דין זבעלמא דאחי.

כב אפא ורב תיא הו אזלי בארתא. אמר כב תיא כתיב וספרתם לכם מספרת השבת מיום הדיאכם את עומר התנופה. מאי קא מיירי אמר ליה הא אוקסמה כהניא אכל מא חוי ושראל בד הו במצרים הו ברשותא אתרא נהו אחידן כמסאבותא בארתא דא בד היא יתבת כיומי כמסאבותא. כתר דאתגורו אעלו כחולקא קדישא דאקרי ברית כיון דאתאחדו ביה פסק מסאבותא כליהו כדא אתתא בד פסקו מינה דמי מסאבותא כתר דאתפסקו מינה פה כתיב וספרה לה שבעת ימים כד קא כיון דעאלו כחולקא קדישא פסקא מסאבו סנייהו ואמר קדישא כריד הוא כמאן זכאה חולקנא לכוונתא וספרתם לכם לכם ויקא כסה דאת אמרת וספרה לה שבעת ימים לה לעצמה אוף קא לכם לעצמכם ולמה בגין לאתברא כמיון עליון קדישין ולכתר למיני לאתברא ביה כמלכא וקבלתא אורייתא כתיב וספרה לה שבעת ימים אוף קא שבע שבתות אמאי שבע שבתות בגין לכזי לאתברא כמיון דהוא נטר דניד ונפיק ואקרי מים חיים וכהוא נטר שבע שבתות נפקו מיניה. ועל דא שבע שבתות ודאי בגין לאתברא ביה כמא דאתתא דכיו דילה כלייא לאשתמשא כבעלה כד כתיב וברדת המל על המטה לילה על המטה כתיב. ולא כתיב וברדת המל כלה ואימתי נחת מאי מלא כד כריבו ישראל לטורא דמיו כדון נחת מהו מלא בשלימו וארכו ואתפסקא זודמקון כמנייהו ואתכפרו ביה כמלכא וקבילו אורייתא וכנסת ישראל הא אוקימנא וכההוא וכמא ודאי כל הגהלים חולקים אל מים לאתברא לאתסחאה וכלא אתקשרו ואתכפרו ביה כמלכא קדישא וקא חוי כל בר נש דלא מני חושבנא דא אינון שבע

(*) אלא על הסתנה בגין דיוהר סההוא נקודה על אינון יומין דאתקריאו סנהג 14 ליה

ליה אתנת לדכאה לה למטרוניתא וקאניון
 דמשימנתי גבה. למלכא ברוה היה בר יחידאי
 אהא לונגא היה במטרוניתא עלאה מאי עבדת
 אימיה כל ההוא ליליא עאלת לבי גניזתא
 אפיקת עמרה עלאה בשבשים אבני יקר
 סתרתא ואתעמרא ליה אפיקת לבושי דמלכו
 וארכישת ליה ואתקנת ליה בתיקוני דמלכין
 לכמר עאלת לבי בלה חמת עולמותא דקא
 מתקני עמרתא לבושתא מבשימנתיא לתקנא
 לה אמרה לון קא אתקנית בי מבידה אתר
 דמיין גבעין וכל היחין ובוסמין סותרני איגון
 מיין דבכאה דכלתי לימי בלתי מטרוניתא דברי
 ועולמותא ויתרכון ביהוא אתר דאתקנית
 ביהוא בי מבידה דמיין גבעין דעמי. לכמר
 תקינו לה לתבשימנתיא אלכישו לה לבושתא
 אעברו לה בעמרתא למחר בד ימי גרי
 קאזונגא במטרוניתא ומקון היכרא לכלהו
 וישתבה מדוריה ככו בחדא פד מלכא קדישא
 ומטרוניתא ותכרייא כהאי עונגא ואמא עלאה
 דמתקנת פלא אשתבח דמלכא עלאה
 ומטרוניתא ותכרייא מדוריהון בחדא ולא
 מתפרשין לעלמין תדא הוא דכתיב יהוה מי
 יגד בארץ ונוי. תולד פסים ופועל צדק
 מאן הוא אלא אלון איגון דמתקני למטרוניתא
 בתבשימנתיא בדבושתא בעמרתא וכל חד פועל
 צדק אקרי. אמר רבי תיא אלמלא לא וקינא
 בעלמא אקא דמסמע סילין אלון רי. ובאה
 חולקתון דאיגון דמשימנתיא באוריתא וידעין
 אורתי דמלכא קדישא דרעותא דלהון
 באוריתא. עניניהו פתיב כי בי חשק ואפלקתו
 אשגבהו וכתיב אמצתו ואבכתו:

ובדרשות דקראי ובקוין דתבסמא בגין דאלון
 איגון תקונין דיקה ומבשימנתיא ואימי ועולמותא
 עאלת וקיסת על ראשיהון וארתמנא ברו
 ותדאה כהו כל תהיא ליליא וליומא אתרא לא
 עאלה לחופה אלא בחדייתו ואלון אקרון בני
 חופתא ובקוין דאעלת לחופתא קדישא בריה
 הוא שאיל עליהו ומכרד לון ומעמר לון
 בעמרתא דבלה. ובאה חולקתון. יהוה רבי
 שמעון וכלהו חבריא מבניין בריה דאורייתא
 כל חד וחד מנייהו ויהו חדי רבי שמעון וכל
 שאר חבריא אמר לון רבי שמעון בני זבאה
 חולקבון בני דלמטר לא תיעול בזה לחופה
 אלא בחדייתו בגין דכלהו דמתקנין תקונתא
 כהאי ליליא ותדאן ביה פלהון יהון רשימין
 וכתיבין בספרא דתכרייא וקודשא בריה הוא
 מכרד לון בשבעין ברכאן ועמרין דעלמא
 עלאה:

פמת רבי שמעון ואמר השמים מספרים כבוד
 אל ונוי קרא דא הא אוקימנא ליה אבל
 בומנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה בימא
 דמחר אתתקנת ואתגהיבת בקשושתא בחד
 מתכרא דתדאן עמה כל תהוא ליליא ואימי
 תדאת עמהון וכיומא דמחר בפה אוריוסין
 ומשיריין מתבנשין בחדא ואימי וכלהו מתכאן
 לכל חד וחד דתקינו לה כהאי ליליא ביון
 דמתתבראן בחדא ואימי תכאת לבעלה מה
 פתיב השמים מספרים כבוד אל השמים דא
 חתן דעאל לחופה מספרים ומנהיין כותרא
 דספיר דצחיר ונחיר מכיפי עלמא ועד ספי
 עלמא כבוד אל דא כבוד בלה דאקרי אל אל
 זעם בכל יום בכל יומי עימא אקרי אל והשתא
 דעאלת לחפה אקרי כבוד ואקרי אל יקר על
 יקר נחירו על נחירו ושלומנא על שלומנא.
 בדין כהוא שעתא דשמים עאל לחפה ואתי
 ונחיר לה כל איגון חבריא דאתקינו לה בלתי
 אתפרשו בשמיהון פמן תדא הוא דכתיב ומעשה
 ידיו מניד תרקע פעשה ידיו אלון איגון מארי
 קיימא וברית אלרון פעשה ידיו פמה דאת

אמרת ומעשה ידנו בוננהו דא פריה קומא | דחתים בךשקרא דבר נש : קיש חגמ

תפלה לפני אמירת תרי"ג מצות מלא ובכונה

הריני מקבל עלי מצות ואהבת לרעך כמוך. אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת איתך זרצות בנו ורוכסרנו מכל הלשוטות. וקרבתנו לעבודתך וקדשתנו מכל העמים במצותיך קדושת הגוף. ברמ"ח מ"ע שהם כנגד האיברים שבאדם ושם"ה מל"ת כנגד גידים שבאדם. כדי שנהפוך מדברים החאמדיים ונשמיים לחותמים. וכדי שנהיה מחוברים ומקשרים בך. ונזכה לחיים ארוכים בעוה"ז ולחיים נצחיים לעוה"ב. כמו שאמר משה לישראל. ועתה ישראל שמע אל החוקים ואל המשפטים אשר אנכי מלכו אתכם לעשות למען תחיון וצאתם וירשתם את הארץ אשר ה' אלהי אבותיכם נתון לכם. ואהם הרבקים בה' אלהים חיים כולכם היום. ולפי שבזמן שבהמ"ק היה קיים היינו יכולים לקיים כל המצות במעשה. ועבשיו בחורבנה אין אנו יכולים לקיים אפי' רוב מצות במעשה רק באמירה בלבד. לכן באתי היום לפני כסא כבודך לומר לפניך מצותיך. ויהי' סלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי (יטין לטס הוי"ה סטא נחמיס) שיהא אמירה זו שאני אומר היום מצותיך. נחשב לפניך כאילו עשיתי במעשה. וכוננתי בכל הכוננות תר"י"ג התלויים בכל מצוה ומצוה. אמן סלה :

הבן העולמים ואדוני האדונים אב דהרמים והסליות. מורים אהנו לפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו בקידה ובהשתחויה. שקרבתנו לעבודתך עבודת הקדש ונתת לנו באהבה משפטים ישרים והורת אמת חקים ומצות טובים. והבדלתנו מן העמים. ותודיענו משפטי צדק ותלמדנו לעשות בהם חוקי רצונך. והלק טוב בסודות תורתך הקדושה. מה אנו ומה חיינו אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. ע"כ אהנו מפילים לתחתנו לפניך. שכשם שיוכתנו לקבל את התורה. תזכנו לעבדה ולשמרה במ"ע ול"ת. ותפתח לבנו להבין עסקי סודותיה. ותשים בלבנו אהבתך ויראתך לעשות רצונך כרצונך ולעבדך בלבב שלם. ונזכה ונחיה ונירש טובה וברכה. ויהיה עולה לפניך לימוד אלה המצות שאני לומד היום לשם כל ישראל. כאלו קיימתי התר"י"ג מצות בכל כללי ופרטי. כל מצוה ומצוה הכלולה מתר"י"ג מצות. כדי שתתחול ותסלת לפשעינו וחטאתינו. ונשלמה פרים שפתינו. וזכות משה רבינו אשר על ידו נתת אלה המצות. יעמוד לנו ולכל ישראל אחינו שבגולה. כדי שתסודר גאולתנו. ואז נעבדך באמת וביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות :

שם יהוד קוב"ה ושבינרניה. ע"י ההוי: ממיר ונעלם. בשם כל ישראל. הרינו רוצה ללמוד תר"י"ג מצות שצוני בוראי יתברך. כדי לידע ליוהר בהם ולשמור ולעשות: ויסי עטס וגו' ומגיע מעט מהבין בזמן הזה. ויטין נחמשה. ויצירי ובוראי. אני מקבל על עצמי בקבלה אמיתית לקיים:

סדר תרי"ג מצות

מי הטון הדטב"ם ז"ל. וכבוד שמונין נהורס. ולריך לאומרס נכונה לשמור ולפסוק ולקיים. ולא הקב"ה מלך מהשנה סונה למחשה :

- א מצות פריה ורביה: ב מצות מילה: ג שלא לאכול גיד הנשה: ד מצות קדוש בחורש: ה מצות שחיטת הפסח בארבעה עשר בניסן: ו מצות אגילת גזר הפסח גליל המישה עשור בו: ז מצות השבתת תמין: ח מצות אגילת מצה: ט מצות קדוש פבורות בארץ ישראל: י מצות פסח יציאת מצרים: יא מצות פדיון פטר חמור: יב מצות עריפת פטר חמור: יג שלא לאכול הפסח גא ומקשל: יד שלא לחזריר בשר
- הפסח עד בוקר: טו שלא ימצא תמין ברשותינו בפסח: טז שלא לאכול מקד דבר שיש בו תמין: יז שלא להאביל מן הפסח לישראל מומר: יח שלא להאביל מן הפסח לגר הושב: יט שלא להוציא מקשר הפסח חוצה: כ שלא לפבור עצם מן הפסח: כא שלא יאבל עגל מן הפסח: כב שלא לאכול תמין בפסח: כג שלא יקאה לנו תמין בפסח: כד שלא לצאת בשבת חיון לתחום: כה מצות האמנה במציאות השם: כו מצות קדוש

קדוש שבת בדרברים: כו מצות כבוד אב ואם: כח שלא לעלות במחשבה שיש אלוה זולתי השם: כט שלא לעשות פסל: לו שלא להשתחוות לעבודת פוכבים: לא שלא בעבוד פוכבים במה שדרכו להעבד: לב שלא לשבע לשוא: לד שלא לעשות מלאכה בשבת: לה שלא לחרוג נקי: לה שלא לגלות ערות אשת איש: לו שלא קננוב נפש אדם: לז שלא להעיד שקר: לח שלא לחמוד: לא שלא לעשות צורת אדם אפילו לנוי: מא שלא קבנות אבני מזבח גזית: מא שלא לפסוע על המזבח: מב מצות דין עבד עברי: מג מצות יעוד של אמה העבריה: מד מצות פדיון אמה עבריה: מה מצות בית דין לחרוג בהיקב המחויב: מז מצות דיני קנסות לחובל בחבירו: מח מצות בית דין לחרוג במיטת המחויב: מח מצות בית דין לדון דין בהמה שהזיקה שלא בדרך: סא מצות בית דין לדון בגנב הבור: סב מצות בית דין לדון גנב גנב בתישומים או במיתה: סג מצות בית דין לדון בגנב מבעה: סד מצות בית דין לדון בגנב גנב האש: סה מצות בית דין לדון בגנב שומר תנים: שי מצות בית דין לדון בגנב טענן ונמען: שז מצות בית דין לדון בגנב גנבא שקר ושוקר: טו מצות בית דין לדון בגנב השואל: טז מצות בית דין לדון בגנב המפתה: טז שלא למכור אמה העבריה הקונה אותה מיד האב: נא שלא לגרוע שאר פסות ועונה: סא שלא להכות אב ואם: סב שלא לאכול שור הנסקר: סג שלא לחיות מבשר: סד שלא לחנות הגר בדרברים: סה שלא לחנות הגר בממון: סז שלא לענות יתומים ואקמנות: סח מצות הוואה לעני: סט מצות המצה אחרי נבים: סח מצות פרוק מפשא: סח מצות שמיטת ברכעות: ע מצות שבייתה בשבת: עא מצות תנינה בנזלים: עב מצות הבאת כבודים: עג שלא יתבע הוב מעני שאין לו מה לפרוע: עד שלא ישית יד בין לזה למזה

כרבת: עה שלא יקלל הבן: עו כאו דברכת השם: עז שלא לגלל הנשיא: עח שלא להקדים חקי התבואות: עט שלא לאכול מרפה: סא שלא לשמוע פטעת בעל דין שלא בפני בעל דינו: סב שלא יעיד בעל עבירה: סג שלא לנמות אחרי רבים בדיני נפשות בשביל אחד: סד שלא ילמד חובה מי שלמד זכות החלה בדיני נפשות: סה שלא לרחם על עני בדין: סז שלא להטות משפט חוטא בפני רשעו: סח שלא להחוק תדין באומד הדעת: טא שלא לקח שוחד: טב שלא לשבע בעבודת פוכבים: טג שלא לחרות בני ישראל אחר העבודת פוכבים: יא שלא ישחט זה הפסח בארבעה עשר בגיוסן בעוד שהתחמץ ברשותנו: יב שלא יניח איסורי הפסח לפסל בלינה: יג שלא לבטל בשר בחלב: יד שלא לזרות ברית לשבעת עממיא: יז שלא להושיב עובדי פוכבים בארצנו: יח מצות בגן בית הבחירה: יט מצות סדור לחם הפנים ולמנוחה וזה לפני יהוה בכל שבת: יז שלא להוציא בדי הארון סמנו: יח מצות עריבת גרות במקדש: יח מצות לבישת בגדי פתנים: ק מצות אכילת בשר חמאת ואשם: קא מצות הקטבת קטורת: קב שלא יזח החשן מעל האפוד: קג שלא לקרוע המעיל של פתנים: קד שלא יאכל יר בשר קדשי הקדשים: קה שלא להקטיר ולהקריב על מזבח הזהב חוץ קטורת: קו מצות נתינת מתנות השקל בשנה: קז מצות קדוש ידים ורגלים לפני עבודה: קח מצות משיבת פתנים גדולים ומלכים בשמן המשחה: קט מצות שביית הארץ בשנת השמיטה: קי שלא יסוד יר בשמן המשחה: קיא שלא לעשות במתבונת שמן המשחה: קיב שלא לעשות במתבונת הקטורת: קיג שלא לאכול ולשותות הקדושת עבודת פוכבים: קיד שלא לאכול בשר בחלב: קטו שלא יעשו בית דין משפט סות בשבת: קטז מצות מעשה העולה: קיז מצות קרבן

מנחה: קים מצות מלידת הקרבן: קים מצות
 קרבן בית דין שטעו בהוראה: קב מצות
 קרבן טמאת ליתור ששגג במצות לא תעשה
 שתוכין עליה פרת: קא מצות עדות:
 קב מצות קרבן עולה ויזרד: קג מצות
 תוספת חומש לאוכל מן התרומה או מועל
 בה: קד מצות קרבן אשם הלוי: קה מצות
 קרבן אשם ובאי: קט מצות השבת הגול:
 קכו שלא לתקריב שאזר או דבש: קכז שלא
 לתקריב קרבן בלא מלח: קכח שלא להבדיל
 בתמאת העוף: קכט שלא להמן שמן זית במנחת
 חומט: קלא שלא לתת לבונה במנחת חומט:
 קלב מצות הרמת הדשן: קלג מצות הרלקת אש
 על המזבח בכל יום: קלד מצות אכילת שירי
 מנחות: קלה מצות קרבן מנחה של פתן גדול
 בכל יום: קלו מצות מעשה התמאת: קמז מצות
 מעשה האשם: קלח מצות מעשה זבח השלמים:
 קמט מצות שרפת גזר תקדשים: קמ מצות
 שרפת בשר קודש שנתמא: קמא שלא לכבות
 אש מעל המזבח: קמב שלא לעשות שירי
 מנחות חמין: קמג שלא תאכל מנחת פתן:
 קמד שלא לאכול מבשר טמאת הנעשית בפנים:
 קמה שלא להותיר מבשר קרבן התודה והוא
 הדין לשאר קדשים: קמו שלא לאכול פגור:
 קמז שלא לאכול בשר קדשים שנתמא: קמח שלא
 לאכול חלב: קמט שלא נאכל דם בהמה חיה
 ועוף: קי מצות גדנת סמני בהמה והיה:
 קיא מצות גדנת סמני דגים: קיב מצות גדנת
 סמני חגבים: קיג מצות טומאת שמונה שרצים:
 קיד מצות עגן טומאת אקלים: קיה מצות עגן
 טומאת נבלה: קיו שלא יפגשו הבדנים למקדש
 מגדלי שער: קיז שלא יפגשו הבדנים למקדש
 קרועי בגדים: קיח יצאו הבדנים מן המקדש
 בשעת עבודה: קיט שלא להפגם שתווי יין
 במקדש וכן שלא יזרד שתוי: קכ שלא לאכול
 בהמה וחתה טמאה: קכא שלא לאכול דג טמא:
 קכב שלא לאכול עוף טמא: קכג שלא לאכול
 ישרין הארץ: קכד שלא לאכול מיני שרצים

בקים הנולדים בזרעים ובפרות: קכה שלא
 לאכול משרץ המים: קכו שלא לאכול מן השרצים
 המתוים מן העפוש: קכז מצות עגן טמאת
 יולדת: קכח מצות קרבן יולדת: קכט מצות
 עגן טמאת מצורע: קד בהנת מצורע בפריעה
 ופריטה וקד טמאי אדם צריבין להודיע שהן
 טמאין: קעה מצות עגן נגעי בגדים: קעז שלא
 יאכל טמא מן התקדשים: קעח שלא לגלח שער
 הנתק: קעט מצות המהרה מן הצרעת שתחת
 גבינים ודועים: קעה מצות הגלחת מצורע ביום
 השביעי: קעו מצות טבילה לטמאים: קעז מצות
 קרבן מצורע בשיתרפא מצרעתו: קעח מצות
 עגן טמאת בית שיהיה בו נגע: קעט מצות
 עגן טמאת זב להיות טמא ומטמא: קפ מצות
 קרבן זב פשוט מוזבו: קפא מצות עגן טמאת
 שכבת זרע שהוא טמא ומטמא: קפב מצות עגן
 טמאת גדה שטמאה ומטמאה: קפג מצות עגן
 טמאת זבה שטמאה ומטמאה: קפד מצות קרבן
 זבה פשוט מוזבה: קפה מצות עבודת יום
 הכפורים: קפו מצות בסוי הדם: קפז שלא
 יפגשו הבדנים בכל עת במקדש: קפח שלא
 לשחוט קדשים חוץ לעודה: קפט שלא להתקרב
 לאחת מכל העריות אפילו לבא ביאה: קצ שלא
 לגלות ערות אב: קצא שלא לגלות ערות אם:
 קצב שלא לגלות ערות אשת אב ונאף על פי
 שאינה אמו: קצג שלא לגלות ערות אחותו בכל
 צד שהיא אחותו: קצד שלא לגלות ערות בת
 הבן: קצה שלא לגלות ערות בת הבת: קצו שלא
 לגלות ערות הבת: קצז שלא לגלות ערות
 אחותו מן האב והיא בת אשת אביו: קצח שלא
 לגלות ערות אחות אב: קצט שלא לגלות ערות
 אחות אם: ר שלא לבוא על ערות אחי האב:
 רא שלא לבא על אשת אחי האב: רב שלא
 לבא על אשת הבן: רג שלא לבא על אשת אח:
 רד שלא לבא על אשה ובה: רה שלא לגלות
 ערות אשה ובה בנה: רו שלא לגלות ערות
 אשה ובה בתה: רז שלא לבא על אחות
 אשתו בחי אשתו: רח שלא לבא על אשה

צדה: רמ שלא לתן מורעו כמולך: רי שלא
 ללא על הזכר: ריא שלא לשכב עם בהמה:
 ריב שלא תשכבנה הנשים עם בהמות: יג מצות
 יראת אב ואם: ריד מצות פאה: רט מצות
 גקט: רס מצות הנחת עוללות הפרס: ריז מצות
 הנחת פרט הפרס: ריח מצות שופט שישפטו
 בצדק: ריט מצות תוכחה לישראל שאינו
 נוהג בשורה: רכ מצות אהבת ישראל:
 רכא מצות נמע רבעי להיות קודש: רכב מצות
 ליראה מן המקדש: רכג מצות כבוד הקמים:
 רכד מצות צדוק המאמינים והמשקלים והמדות:
 רכה מצות שושפנו מי שותחייב שרפה:
 רכו שלא לפנות אחר עבודת כוכבים במחשבה
 ולא בדבור ולא אפילו בהקטטה: רכז שלא
 לעשות אילול שר כוכבים לא לעצמו ולא
 לזולתו: רכח שלא לאכול נותר: רכט שלא
 לבלות בהפאה בשדה: רל שלא לקחת שבילים
 הנופלים בשעת הקציר: רלא שלא לבלות
 עוללות הפרס: רלב שלא ללקוט פרט הפרס:
 רלג שלא לנגוב שום חפץ או ממון: רלד שלא
 יכחש על ממון שיש מאחר בידו: רלה שלא
 לשבע לשקר ער בפירות ממון: רלו שלא
 לשבע לשקר בשבועת גמיו: רלז שלא
 לעשוק: רלח שלא קנזול: רלח שלא לאתר
 שבר שכיר: רמ שלא לקלל אחד מישראל
 בין איש בין אשה: רמא שלא להקשיר תם
 בדרך: רמב שלא לעות המשפט: רמג שלא
 לכבד גדול בדין: רמד שלא לנגל: רמה שלא
 לעמוד ער דם העים: רמו שלא לשנא אח:
 רמז שלא להלבין פני אדם מישראל: רמח שלא
 לנקום: רמט שלא קנטור: רנא שלא להרביע
 בהמה מין עם שאינו מינו: רנב שלא לזרע
 קלאי ורעים בארץ ולא להרביב אילן בשום
 מקום: רנג שלא לאכול ערלה: רנד שלא לאכול
 זלשות כדרך זולל וסובא: רנז שלא לנחש:
 רנה שלא לענוג: רנו שלא להקור פאת הראש:
 רנז שלא להשתות פאת זקן: רנח שלא לכתוב
 בקשור פתובת קניקע: רנט שלא לעשות מעשה

אוב: רס שלא לעשות מעשה ידעוני: רסא שלא
 להזנות במדות וכל המדות בכלל: רסב שלא
 לקלל אב ואם: רסג שלא ללכת בחוקות העובדי
 כוכבים: רסד מצות ענון טמאת הכהנים
 לקרוביהם ובבללה שיתאבלו כל אחד מישראל
 על ששה מקרוביהם הידועים: רסה מצות
 קדוש זרע אהרן: רסו מצות כהן גדול לשא
 בערה בהזאה: רסז מצות הקרבן להיות תמים:
 רסח מצות הקרבן שיהיה משמנה ימים
 ולמעלה: רסח מצות קדוש השם: רע מצות
 שבייתה ביום ראשון שר פסח: רעא מצות קרבן
 מוסף כל שבעת ימי הפסח: רעב מצות שבייתה
 בשביעי של פסח: רעג מצות קרבן העומר
 של שעורים ביום שני של פסח: רעד מצות
 ספיבת העומר: רעה מצות קרבן סנהה חדשה
 מן החמים ביום עצרת: רעו מצות שבייתה
 ממלאכה ביום עצרת: רעז מצות שבייתה ביום
 ראש השנה: רעח מצות קרבן מוסף ביום
 ראש השנה: רעט מצות מענית ביום עשירי
 בתשרי הוא יום הכפורים: רס מצות שבייתה
 ממלאכה ביום הכפורים: רסא מצות קרבן מוסף
 ביום הכפורים: רסב מצות שבייתה ממלאכה
 ביום ראשון של תג הסבות: רסג מצות קרבן
 מוסף בכל יום משבעה ימי הסבות: רסד מצות
 שבייתה ממלאכה ביום שמיני שר סבות שהוא
 נקרא שמיני עצרת: רסה מצות קרבן מוסף
 ביום שמיני עצרת: רסז מצות נמיטת לולב:
 רסח מצות ישיבת סבת: רסח שלא יטמא
 כהן הדיוט בפת זולת בקרובים המבוארים
 בפתוב: רסח שלא ישמש כהן טבול יום עד
 שיעריב שמשו: רע שלא ישא כהן אשה זונה:
 רעא שלא ישא כהן אשה תללה: רעב שלא
 ישא כהן נרושה: רעג שלא יגום כהן גדול
 באהל המת אפילו לקרוביו: רעד שלא יטמא
 כהן גדול בשום סמאה קמת: רעה שלא ישא
 כהן גדול אלמנה בלא קדושין: רעז שלא יבעור כהן גדול
 אלמנה ואפילו בלא קדושין: רעז שלא יעבוד
 כהן בעל מום קבנע בעבודת המקדש

רחם שלא יעבוד כהן בעל מום עובר : רצם שלא
 יקנס בעל מום בהיכל בלו : ש שלא יעבוד
 כהן טמא : שא שלא יאכל כהן טמא תרוסה :
 שב שלא יאכל שום זר תרוסה : שג שלא
 יאכל הושב כהן ושכיר תרוסה : שד שלא
 יאכל ערל תרוסה : שה שלא תאכל חללה
 מן הקדש : שו שלא לאכול מטבל אפילו כהן :
 שי שלא יקדש בעלי מומין להקריבן למזבח :
 שח שלא ימן מום בקדשים : שט שלא ישחט
 בעלי מומין לישים קרבן : שי שלא יקטיר איסורי
 בעלי מומין : שיא שלא יזרוק דם בעל מום על
 המזבח : שיב שלא ילחם זכר אחד מקל המינים :
 שיג שלא להקריב קרבן בעל מום מיד העובדי
 פופכים ומנולות : שיד שלא נשחוט בהמה ובה
 ביום אחד : שיו שלא לעשות דבר שיתחלל בו
 שים שמים בין בני אדם : שיוו שלא לעשות
 מלאכה ביום ראשון של פסח : שיוו שלא לעשות
 מלאכה ביום שביעי של פסח : שיה שלא לאכול
 מהבואה חדשה קודם בלות לששה עשר בנין :
 שיש שלא לאכול קלוי מהבואה חדשה עד היום
 והוא : שכ שלא לאכול ברמל מהבואה חדשה
 עד היום והוא : שכא שלא לעשות מלאכה
 ביום תג שבועות : שכב שלא לעשות מלאכה
 ביום ראשון של תשרי : שכג שלא לעשות מלאכה
 בעשרה בתשרי : שכד שלא לאכול ולשתות
 ביום תפפורים : שכה שלא לעשות מלאכה
 ביום ראשון של תג תסבות : שכו שלא לעשות
 מלאכה ביום שמיני עצרת : שכז מצות ספירת
 שבע שבתות שנים : שכח מצות תקיעת שופר
 בחול ביום תפפורים : שכט מצות קדוש שנת
 חובל : של מצות עצות דין לוקם ומוקר :
 שלא מצות השבת קרקע לבעליהן בחובל :
 של מצות פדיון נחלות שהן תוך עיר חומה עד
 השלימת שנה : של מצות עבודה בעבר כגעני
 לעולם : שלו שלא יעבוד האדמה בשנה
 השביעית : שלה שלא יעשה עבודה גם
 באילנות : שלו שלא יקצור ספיתים בשנה
 השביעית : שלו שלא יאסוף פרות האילן

בשביעית בדרך שאוספין אותן בכל שנה :
 שלה שלא יעבוד בארץ בשנת חובל : שלם שלא
 לקצור ספיתו תבואות של שנת חובל : שם שלא
 לאסוף פרות האילנות בחובל בדרך שאוספין
 אותן בשאר שנים : שמא שלא להונות במקח
 ומסבר : שמב שלא להונות בדברים : שמג שלא
 תסבר שנה בארץ ישראל לצמיתות : שמו שלא
 לשנות מנשי ערי הלויים ושוחתיקן : שמה שלא
 להלוות פרבית : שמו שלא יעבוד בעבד עברי
 עבודה בווייה כמו עבדת כנעני : שמוו שלא
 יסבר עבד עברי על אבן המסכה : שמוח שלא
 יעבוד בעבד עברי עבדות פרוך : שמוט שלא
 להניח לעבד פופכים ומנולות לעבוד בעבד
 עברי המסבר לו בפרך : שנג שלא ישפתה על
 אבן מסבית אפילו לישים : שנה מצות מעריך
 אדם שיתן דמים הקצובים בהורג : שנה מצות
 המסיר בהמת קרבן בהמה שהתינה שתיקן
 קדוש : שנה מצות מעריך בהמה שיתן כפי
 שיערכנה הכהן : שני מצות מעריך בתים
 שיתן הערך שיערכנה הכהן ותוספת חומש :
 שנה מצות מעריך שנה שיתן הערך הקצוב
 בפרשה : שנו מצות דין מהרים מנכסיו שהוא
 בכרמים : שנו מצות מעשר בהמה מהורה בכל
 שנה : שנה שלא נמיר תקדשים : שש שלא
 לשנות תקדשים מקרבן לקרבן : שס שלא תסבר
 קרקע שהתרימו אותה בעליה אלא תגרון
 לכרמים : שסא שלא תגאל שדה החרים : שסב שלא
 לגאול מעשר בהמה אלא יאכל בירו שלם :
 שסג מצות שדות טמאים חוץ למחנה שביעה :
 שסד מצות ודוי על החטא : שסה מצות סוטה
 שביאה הבעל אל הכהן ויעשה לה במשפט
 הכתוב : שסו מצות גדוד שער גזיר : שסז מצות
 גלות הנזיר והבאת קרבנותיו : שסח מצות ברבת
 כהנים בכל יום : שסט מצות משא הארון בהקפה
 שי שלא יקנס טמא בבית המקדש : שעא שלא
 לתן שמן בקרבן סוטה : שעב שלא להשים לבונה
 בקרבן סוטה : שעג שלא ישמה הנזיר יין או ביי
 מיני שבר : שעד שלא יאכל הנזיר ענבים לחים :
 שלא

שעה שלא יאכל הנזיר צמקנים : שני שלא יאכל הנזיר גרוע הענקים ששני שלא יאכל הנזיר קליפת הענקים : שעה שלא יגלה הנזיר שערו כד ימי גזרו: שעה שלא יבגס הנזיר לאוקהל המת: שש שלא יכמא הנזיר במת: שש מצות שחימת פסח שני בארבעה עשר באדר למי שהיה טמא או בדרך החוקה: שש מצות פסח שני שאוכל על מצות זמורות כליל במשה עשר באדר: שש מצות תקיעת הצנורות במקדש ובמלחמה: שש שלא להותיר מקדש פסח שני למחרתו: שש שלא לשבור עצם מעצמות פסח שני: שש מצות חלה: שש מצות ציצת: שש שלא לתור אחר בחשבת הלב וראית העינים: שש מצות שמירת המקדש: שש מצות פדיון בכור אדם: שש מצות עבודת הלויים במקדש: שש מצות מעשר ראשון: שש מצות הלויים לתת מעשר מן המעשר: שש שלא לבטל שמירת המקדש: שש שלא יתעסקו הכהנים בעבודת לויים וזוים בעבודת כהנים: שש שלא יעבוד נר במקדש: שש שלא לפדות בכור בהמה מהורה: שש מצות פרה אדומה: שש מצות כל מוצאת טהרה מצות כי גדה שסמטאין אדם מהורה ומפתחין אדם טמא ממוצאת טהרה: שש מצות דיני נזילות: שש מצות הקרבנות המדין בכל יום: שש מצות קרבן מוסף שבת: שש מצות קרבן מוסף בכל ראש חודש: שש מצות קרבן מוסף ביום חג השבועות: שש מצות לשמוע קול שופר בראש השנה: שש מצות הפרת נדרים: שש שלא יחל דבריו בנדרים: שש מצות לתת ערים ללויים לשבת בהן והן קולמות: שש מצות בית דין להגלות מכה גפוש בשנה מעירו לערי מקלט ועל תרצח בעצמו ללכת לו: שש שלא לברוח הרוצח קודם שיעמוד בדין: שש שלא יורה העד בדין שהעיד בדני גפשות: שש שלא יקח שופר להציל ממנו הרוצח: שש שלא לקח כופר ממחוייב גלות לפורו מן הגלות: שש שלא למנות בדנין אדם שאינו חכם בדיני תורה אף על פי שהוא חכם בתקנות אחרות: שש שלא יירא

הדין בדין מאדם רע: שש מצות אחרות השם: שש מצות אהבת השם: שש מצות תלמוד תורה: שש מצות קריאת שמע ערבית ושמעית: שש מצות תפילין של יד: שש מצות תפילין של ראש: שש מצות מוזהב: שש מצות הרצת שבעה עממים: שש שלא להתאות מה שבני אחרים: שש שלא לנסות נביא אמת: שש כדאי: שש שלא לחזן לעובדי כוכבים: שש שלא להתחנן בעובדי כוכבים: שש מצות פרשת המזון: שש מצות אהבת הנגרים: שש מצות יראת השם: שש מצות תפלה: שש מצות התורה והדברה עם תכמי הרעה: שש מצות על הצדק לשבע שישבע באמת בשם יהוה: שש שלא להנות מצפוי עבודת כוכבים: שש לא להדקיק שום דבר מעבודת כוכבים ומשקשיה במסגניו וברשותינו להנות בה: שש מצות לאבד אשה ומשקשיה: שש מצות להקריב כל התרנגולות שיש על האדם בחובה או בגדלה בגלל הראשון שפוגע בו: שש מצות להקריב כל התרנגולות בבית הבחירה ולא בחוץ: שש מצות פדות קדשים שנפל בהם מום ונאמר בד סתרון באבילה: שש מצות שחיטה: שש מצות להמפל בהבאת הקרבן מחוץ לארץ לבית הבחירה: שש מצות חקורת עדים היטב: שש מצות שריפת עיר הנדבת וכל אשר בה: שש מצות פדיון סמיני העוף: שש מצות מעשר שני: שש מצות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית וששית: שש מצות השקפת כספים בשנה השביעית: שש מצות לנגוש את העובדי כוכבים: שש מצות צדקה: שש מצות העניקה עבד עברי: שש מצות לשמוע ברגליי: שש מצות לתראות ברגלים במקדש: שש לא לאבד כהן עבודת מקדש נספרי מקדש ושלא לחזק שמות הקדושים בתרגום שם: שש שלא להעלות קדשים בחוץ: שש שלא לאכול מעשר שני של דגן חוץ לירושלים: שש לא לאכול מעשר שני של תירוש חוץ לירושלים: שש לא לאכול מעשר שני של

יצחק חוץ לירושלים: חסג שלא לאכול בכור
 תמים חוץ לירושלים: חסג שלא יאכלו הכהנים
 בשר חמאת ואשם חוץ לקלעים: חסג שלא
 לאכול בשר העוקה: חסג שלא לאכול בשר
 קדשים קלים קודם זריבת דמים: חסג שלא
 יאכלו פהנים בכורים קודם הנחתם בעוקה:
 חסג שלא לעזוב הלויים מלתת להם מתנותיהם
 וצמחם בתקנים: חסג שלא לאכול אפר
 מן החי: חסג שלא להסיר על מצות התורה:
 חסג שלא תרוע מצצות התורה: חסג שלא
 לשמוע מהתנבא בשם כוכבים: חסג שלא
 להסיר אחד מישראל אחר עבודת כוכבים:
 חסג שלא לאהוב את המסית: חסג שלא
 לעזוב השנאה מן המסית: חסג שלא להציל
 את המסית: חסג שלא ילמד הנסת זכות
 על המסית: חסג שלא ישחוק הנסת מללמד
 חובה על המסית: חסג שלא לבנות עיר
 הנבחרת לכמות שהיתה: חסג שלא להנות
 במסון עיר הנבחרת: חסג שלא להתגודד במון
 עובדי כוכבים: חסג שלא לעשות קרחה על
 סת: חסג שלא לאכול פסולי המוקדשין:
 חסג שלא לאכול תנב קמח וכל שבי שרץ
 העוף: חסג שלא לאכול מבשר בהמה חיה
 ועוף שמתו מאליהן: חסג שלא לתבוע
 הסנאה שעבר עליה זמן שביעית: חסג שלא
 למנוע מלהחיות העני מדתו לו מה שהוא
 צריך: חסג שלא ימנע מלהלות לעני מפני
 השמטה: חסג שלא לשלוח עבד עברי ריקם
 כשיצא חפשי: חסג שלא לעבוד בקדשים:
 חסג שלא לגזוז את הקדשים: חסג שלא
 לאכול חמין בארבעה עשר בניסן אחר
 חצות: חסג שלא להותיר מן שר קרבן
 בתחיתו שנקרב ביום ארבעה עשר בניסן עד
 יום השלישי: (שלא לתקריב קרבן פסח בקמת
 יחיד): חסג שלא לעלות לרגל בלא קרבן שהיה
 עמו בשנת קריב שם: חסג מצות מגוי שופטים
 ושופרים בכל קהל מישראל: חסג מצות
 לשמוע מכל בית דין הגדול שיעמדו להם

מישראל בכל זמן: חסג מצות מגוי ישראל
 בארץ ישראל עליו: חסג מצות לתבוע המלך
 ספר תורה אחת יתרה על שאר בני ישראל:
 חסג מצות מתנות זרוע לחיים ותקובה לבנות:
 חסג מצות הפרשת תרומה גדולה ולתן לבנות:
 חסג מצות ראשית תנו שהתן לבנות: חסג מצות
 להיות הכהנים עובדים במקדש משכרות
 משכרות וכמועדים עורים באחד: חסג מצות
 לשמוע מכל נביא שהיה בכל דור ודור אם
 לא יוסף וכו' יבוע במצות התורה: חסג מצות
 להקין איש ערי סקלט: חסג מצות לעשות
 קערים וזמין כמו שרמו לעשות: חסג מצות
 למשוח כהן למלכה: חסג מצות לעשות
 במלכות הרשות במשפט הכתוב בתורה:
 חסג מצות עריפת העגלה בנחל: חסג שלא
 למעט אילו במקדש: חסג שלא לתקום מצבה:
 חסג שלא לתקריב קרבן בעל סוס עובר:
 חסג שלא להסרות על פי בית דין הגדול
 שיעמדו לישראל: חסג שלא לבנות מלך בארץ
 ישראל כי אם סגני ישראל: חסג שלא ירבה לו
 במקדש סוסים: חסג שלא ירבה לו המלך נשים:
 חסג שלא ירבה לו המלך כסף וזהב לבד מה
 שצריך לו: חסג שלא לשכון בארץ מצרים
 לעולם: חסג שלא יהיה לשבט לוי גדולה בארץ:
 חסג שלא ימול לוי תלך בבגדה בשעת כבוש
 הארץ: חסג שלא לקסום: חסג שלא רבשה:
 חסג שלא לחבר חבר: חסג שלא לשאול באוב:
 חסג שלא לשאול בידעוני: חסג שלא לדדוש
 אל המתים: חסג שלא להתנבאות שער בשם
 יהוה: חסג שלא להתנבאות בשם עבודת
 כוכבים: חסג שלא ישמע לנביא השקר
 ולא יגור סגנו: חסג שלא נרחם על המזיק
 כדיני קנסות: חסג שלא להסין נבול: חסג שלא
 לתת דין על פי עד אחד: חסג שלא לערוץ
 מפני האויב במלחמה: חסג שלא להחיות כל
 נשמה משבעה עממין שבתורה: חסג שלא
 להשחית אילני מאכל במצור וכן כל השחתה
 בכלל הלאו: חסג שלא לעבוד ולזרוע בנחל

איתן: תקליט מצות דין יפת תואר: תקליט מצות
 דין תלצה למי שיתחייב לתלות: תקליט מצות
 קבורה לנהרג על פי בית דין וכן דכל מת:
 תקליט מצות השבת אברה: תקליט מצות הקמת
 משא לוישראל: תקליט מצות שלום תקנות מצות
 מעקה: תקליט מצות קדושין באשה: תקליט מצות
 שמשב אשת המוציא שם רע פתחיו לעולם:
 תקליט מצות על בית דין למקול באבנים מי
 שנתחייב סקידה: תקליט מצות על המאנס שישא
 אנוסתו לאשה: תקליט מצות התיקון יד במתחמה
 סחין למתנה: תקליט מצות התיקון יתד במתנה:
 תקליט רשות הוצאה לעבדי כוכבים ברכות אם
 מצטרף ללות: תקליט מצות קיום מוצא שפתים:
 תקליט מצות להגות השכיר לאכול בזמן שכירתו
 סדקרים ידועים: תקליט מצות הרוצה לגרש
 אשתו שיתרשנה בשטר: תקליט מצות שישמח
 חתן עם אשתו בשנה ראשונה: תקליט מצות
 השבת המושבין לבעליו בעת שהוא צריך לו:
 תקליט מצות נתינת שכר שכיר ביומו: תקליט מצות
 הנחת עומר השבתה: תקליט מצות מלקוח
 לרשעים: תקליט מצות יבום: תקליט מצות חליצה:
 תקליט מצות לחזיל בערף: תקליט מצות לזכור
 מה שעשה עמלק לישראל בצאתם ממצרים:
 תקליט מצות להקרית זרעו של עמלק: תקליט מצות
 למכור אשת יפת תואר: תקליט מצות להתעמר
 באשת יפת תואר אחר שפא עליה: תקליט מצות
 דין הצלוב על העין וכן המת בביתו אלא
 לכבודו: תקליט מצות להתעלם מן האברה:
 תקליט מצות להגות בהמת הבית רובצת פחת
 משאח: תקליט מצות תענה אשה עדי איש:
 תקליט מצות יענה האיש עדי אשה: תקליט מצות
 לקח האם על הבנים: תקליט מצות דהגות
 במקשול: תקליט מצות לזרע בלאים בגרם
 בארץ ישראל דאורייתא: תקליט מצות לאכול
 ולהגות ספלאי תגרם: תקליט מצות מלאכה
 בשני מיני בהמה: תקליט מצות ללבוש שעטניו:
 תקליט מצות יגרש מוציא שם רע את אשתו:
 תקליט מצות לענוש האנוסה: תקליט מצות יגרש

האונס את אנוסתו: תקליט מצות יקח פרים
 בת ישראל: תקליט מצות יקח ממזר בת ישראל:
 תקליט מצות ישא עמוני ומצאבי בת ישראל:
 תקליט מצות לדרוש שלום לעמו ומצאב:
 תקליט מצות להתחייב זבע אדום מהתחמק עם
 קהל ישראל אחר שנתגירו אלא עד דור שלישי
 ולא שלישי בכלל: תקליט מצות להתחייב מצרי
 כמו בן אלא עד דור שלישי ולא שלישי בכלל:
 תקליט מצות ופגם טמא למתנה לנים: תקליט מצות
 להתחייב עבד שפירח מאדוניו סחוצה לארץ
 לארץ ישראל: תקליט מצות להונות עבד זה
 שפירח מאדוניו סחוצה לארץ ישראל:
 תקליט מצות תהיה קדשה מבנות ישראל:
 תקליט מצות להתקרב ארתנו זונה ומחור בלב:
 תקליט מצות ללות ברכות מישראל: תקליט מצות
 לאתר הנדרים והנדבות: תקליט מצות יקח
 השכיר יותר עק אכילתו: תקליט מצות יאכל
 השכיר בשעת מלאכה: תקליט מצות יחזיר המגרש
 גדותו אחר שנשאח: תקליט מצות יצא חתן
 סביתו כל שנה ראשונה לצבא ולא לשום
 דבר מצרכי צבוא: תקליט מצות לחבול בלים
 שעושין בהן אוכל גפוש: תקליט מצות לתלוש
 סימני צרעת: תקליט מצות למשפן בעל חוב
 בזרע: תקליט מצות למנוע עבוס מבעליו בעת
 שצריך לו: תקליט מצות יעיד קרוב: תקליט מצות
 להטות משפט גר או יתום: תקליט מצות למשפן
 אומנה: תקליט מצות לקח עומר השבתה מהבואה
 או מאיכנות: תקליט מצות להוסיף במלקות המוחיב
 מלקות ובכרלה שלא נפת ישראל: תקליט מצות
 לחסום בהמה בשעת מלאכה: תקליט מצות
 תנשא תיבמה לאחר חוץ מן תיבם: תקליט מצות
 לחוס על הרוקח: תקליט מצות גשקה פדות
 ומשקלות חסרים עמנו ואף על פי שלא נשא
 ונתן בהם: תקליט מצות גשפה מעשה עמלק
 שעשה עם אבותינו בצאתם ממצרים: תקליט מצות
 קריאה על הכפורים: תקליט מצות נדוי מעשר:
 תקליט מצות להכבות בברכי השם הטובים
 והישרים שנצפוינו לעשות כל מעשינו בדרך
 היותר

היישר ותשוב : הרש שלא לאכול מעשר שני
 באיגרות : הר שלא לאכול מעשר שני בטומאה
 תריא שלא להוציא דמי מעשר שני בשאר
 דברים שאינן מאכלה ושתיה : הריב מצות
 בקהל במוצאי שביעית : הריב מצות לכתוב כל
 אחד מישראל ספר הורה לעצמו שגאמר ועתה

היישר ותשוב : הרש שלא לאכול מעשר שני
 באיגרות : הר שלא לאכול מעשר שני בטומאה
 תריא שלא להוציא דמי מעשר שני בשאר
 דברים שאינן מאכלה ושתיה : הריב מצות
 בקהל במוצאי שביעית : הריב מצות לכתוב כל
 אחד מישראל ספר הורה לעצמו שגאמר ועתה

אודרא רבא לשבועות

ורבי יוסא יבה יקבו לרבי שמעון ואצבעון וקפוי
 לעילא ועאלו בתקלא ביני אולני ויתבו קם
 רבי שמעון צלי צלותיה קריב בעוניה ואת
 כל חד ישני ידוי בתקופיו שוח דיהו ונסב לון
 פתח נאמר ארוה האיש אשר געשה פסל
 ובסכה מעשה ידי תרש נשם בסתר וענו כל העם
 ואמר אמן פתח רבי שמעון ואמר עת בעשות
 ליהנה מאיעת לעשות ליהנה משום דתפרו התורה
 מאי תפרו התורה הורה דלעילא דאיהי מהבטלא
 אי לא יתעביד פתיקוהי שמה דא ולעתיק זמן
 אתפר . פתיב אשריך מעראל מי בסוד וכתוב מי
 בסודה באלים יהוה קרא לרבי אלעזר בריה
 אוריביה קמיה ולרבי אבא סבירא ארנא ואמר
 אגן פללא דקלא עד השתא אתהכנו קייסין
 אשתכו שמעו קרא וארבעותן דא לרא גקשן
 מאיקלא קלא דכנפריא עליאה דמתבגוי חדי רבי
 שמעון ואמר יהוה שמעתי שמעו יהאתי אפר
 התם יאות הוה למתוי דחיל אגן בתביכותא
 מליא סתרא דכתוב ואתבב את יהוה אלךר
 וכתוב מאהבת יהוה אתכם וכתוב אהבתי
 אתכם אפר יהוה :

מניא אמר רבי שמעון לתכנייא עד אפית
 גיהיב בקיימא דמד בכרא . פתיב עת
 לעשות ליהנה תפרו התורה זמן וערין ונארי
 דתבא דתיב פרנא קארי כל יומא ומהדדי
 תקלא וערין אינון ואינה בשולי ברמא לא
 אשתנו ולא דעין לאן אמר אזלון קמה דנאות
 אתבגשו סביריא לבי איךרא מלובשין שרן
 סיפוי ורומחי בידכון אנריו בתיקוניכון בעימא
 בתקמתא בסוכלתנו כדעתא בתיז בגין
 פרילין אמלכו עליכון קפאן דכרשוניה חיי
 וכוזא למעור דינין דקשום מלין דקדושי
 עליוזין צייתי להון וחדאן למשמע להו ולמנדע
 להו ותיב רבי שמעון וזכה ואמר וי אי
 גלינא וי אי לא גלינא תביריא דהו פמן
 אשתיקו קם רבי אבא ואמר ליה אי גימא
 קמיה דמר לנלאה הא פתיב סוד יהוה ליהויו
 נחא סביריא אלון במין דקורשא ברך הוא
 אינון וזכר עאלו באררא דבי משפנא סנהון
 עאלו ונדרון ופקו מאנא אתמנו סביריא קמיה
 דרבי שמעון ואשפכו רבי אלעזר בריה ורבי
 אבא ורבי יהודה ורבי יוסי בר יעקב ורבי
 יצחק ורבי הלקה בר בב ורבי חייא ורבי יוסי

אח מה כמות המור . כא . איסו ארז דאריי שמור . ובג"כ כתיב אח מה כמות המור כמות ימים החלל מיום כחבר מיסד .
 כמות ימים אלון . לאו חיון ככמות ימים דסוכות . דאשן עלאין . דאשן האלן . וע"ד בלשון כלל נמור וכתיב לאו כלל נמור .
 ועל דאשן לתחא . כמות ימים החלל מיום . מזה כתיב רבב נלאו' . דעדי נלא שרנא חטת יומין עלאין רחא דז' . וחי חישא כיון דחזי
 רחא דזה כמות הארש . לחמי מרחא . דכא חייק פעלין בקדש ולא מורוין . לחמי מרחא לשהא בלשון יומין סהלא . ס"ח . כתיב וכס
 צדור וכסד ביה וכו' . מתן דוכס אלעזר (לא לשהא) עולם בקדמיחא ולבסר על בתיב . כגוהא דא סאי דרגא סאי לארשתי
 ולנשא בקדמחא לשהא עולם . וכין דחיוו הארש . כע לשהא על בתיב ולקדש לון . וע"ד מרחא לשהא לקדש בתיב . וכמה חקד
 לון . כירבאל לתחא . ס"ח כגוהא דעומת . וכין דלשון מהקדש . כעוק לשהא לפ לשהא . דכא כד בימה דמסוהא לארשתי . כין
 סתק לשהא לארשתי בלשון יומין עלאין . כין כגוהא כין כגוהא . לחמי לקדש על רגלי . ירכין וגוסא כדורא . מתן ירכין וגוסא
 לקדש . כדכורא דקדש מתיב . ולא כדכורא דלשהא למיב . ועוד כין כגוהא דעלמא עולם . ובגין דחיוו רחא דדכורא . כס
 סכורח מוח סגלא דא . ולא מהחייבין לתימ . כד דכורין . לארשתי כל חר דקא חיות . כגוהא דא דלש כל וכוך . דכורין ולא כין .
 בגין דכורא דבתיב . כדכורא חיוו ולא כדכורא . ובגין דקדש רחא לעלמא כין לא מהחייבין . ורחא חוסיבא כחא . דככל כמות יומין חלון
 יומין עלאין . טלא קדשא יומא דא (ומתאה) דלשון החא . וכאי סהאי ארבי כעט . דלשהא ככמות יומין עלאין . וכן ככל כמות
 הכעט

הכנסת האילנות המזקין יומין עד ולא עד בכלל. וכד בארצות ארבעין ומשע יומין מלאין. אשהמה להחא בשעה זמין דהאקדו נכו. וכל מה אקרי שבע דעאל נאלין שבע. ועד כתיב שבע שבתות שבעות הכיית. גנין דאלין מקיבן. קטש קרא לישא דמקיבן. וכד לאקדשה סבו וניהא מחתא לאתחברא איתא כנענס. דיון אקרי תר שבעות מליטין קניני דשברי מליטין איתן יומין מלאין דהאקדו נכו. ונגזר קייב בשבעותיכס. איתן דילתן. ולא כתיב בשבעות. גנין דכתיב גנין מקדשין יבאל להחא שבתון. ועד כד מתיב להשע וארבעין יומין. סתו זמא מלא שבעות. דאיתו זמא דהמקן דשע על השע וארבעין יומין. רחא דכנלא דאורייתא כהשע וארבעין ארבעין. ודיון סתו זמא מלא יומא דהמקן. כהשעוהתא דהתא. אסיק אורייתא כנלא כהשע וארבעין ארבעין :

כס לך יג קדישם כמין אהר. וכמון לאור היום. ויאת שיר הכרים סולה. ובמך כל התיקון ויאת המים ז. וק גליל הסהעא רכס מהר ימות הכנס. כהסח למד כל סילה :

הפכה לליל שבועות והושענא רבא

יה אפטר באותו צער ותשפיע עלי משפע הטוב מפרך עליון למצילי מצרת אשר נתחייבתי ולמשן שמך הגדול הגבור והנורא ואלד כשהוא במקומו אאהלידה שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות ויהיה למוד זה גמת רוח לפני כסא כבודך ותתן כניו פת לעמוד על המשמר וללמוד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש הפצה לומדים התורה לשמה ולכבודך כל גזרות הקדושות שענתפרו בין הקלפות על ידינו ולהתקיים אל הקדושה לתדא שקינתא בבועה לאוקמא יתה מעפרא ולתת גמת רוח ליוצגנו דבבק בפשגנו ורחמנו ונשמתנו לעבדו וינראה אותו בלבב שלם: ויהי נועם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידיו כוננה: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן :

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שאם נתחייבתי לפניך ברת רבית דניך מצדק על חסאתי ופגומתי ופשעי המרבים יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנגמעתני במילה מנה וגבדתי שינה מעיני שתשנית עלי בעין הסלקך ויהיא עינא פקוחא דלא נאים ותירי מדיד שגממך הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל ותקבע עד הני תרע מעלי. ותתני ותברכני מאוצר חסדך תעמוד לימין העליון שהוא קל להוציא משם ותמן לעבדך (פלי גן אמתך סליח) חיים ארוכים לעסוק בתורתך יוםם ולילה ויהיה הצער שיש לי בעיני תקן לפני ה' אבות ששפתי געניו עקאין ואשר תרע בעיניך עשיתי. ותתן לפני ה' הוא בכל המקומות ששפתי מארבע עולמות אצילות פריאה יציקה עשה ומצילי מעונש חבוט הקבר מסלףך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר ועל ידי צער

סוף לעמוד הסדר. יתפלל חסלה ז :

רבנו של עולם. מרים אנתנו לך. על חסדך הרבים אשר עשית עמנו ועם אבותינו. והיום הזה קרבתנו לפני ה' מיני. ובתרת בנו מכל העמים. ורצית בנו. ונתת לנו תורתך הקדושה על יד נאמן בירתך משה רעיא מהימנא. מה אנו ומה היינו. כי עשית עמנו חסדים גדולים ורבים כאלה. ואלו פיננו מלא שירה כים. אין אנו מספיקים להודות לך על אהר מאלפי רבבות חסדך הרבים והעצומים בכלל ופרט. ועל אשר זכיתנו בתורתך הקדושה ועל כולם יתברך ויתרומם ויתנשא תמיד שמך לעד. וכל החיים יודוך סלה. והנה הלילה הזה קרינו בתורתך הקדושה בתורה נביאים וכתובים וכוהר הקדוש. לתקן את שרשם במקום עליון. ולעשות גמת רוח לפניך. ולחבר החרים יחדיו. ואתה ב טובך רתם עלינו. ותקבל למודנו לרצון. ובבת תורתך הקדושה. תשפיע לנו שפע ישועה ורחמים ותצילנו מיצר הרע. וקיים לנו מה שהבטתנו על ידי עבדיך חכמי ישראל. הבא למהר מסייען אורו. פתחו לי פתח כבודה של ספר. ואפתח לכם פתח כפרתו של אולם. אנא ה' רחם וחמור עלינו. דשפי התעוררת לבנו באהבתך ותורתך יתמידו ויתרבו. עורנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והזקנו ואמצנו בתלמוד תורתך הקדושה. ותוכנו לעסוק בתורה לשמה אנתנו ורענו ורע ורענו. בקדושה ובסתרה. ותוכנו לשמונה וארבעים דברים שהתורה נקנית בהם. ותתן לנו כח לעשות היל. ותוכנו להתרחק מהנאות וכעס והקפדה. ונכיר מעוש ערבתו. ונפשנו כעפר לכל תהיה. ותוכנו להתרחק

להתרחק מלשון הרע וחנופה וליצנות ושקר וכזב ומרמה ודבור חול בשבת ויו"ט וכל דבור אסור. ותזכנו להתרחק מתאות התענוגים ונאכל לשובע נפשנו וכן בכל צרכינו ותזכנו להתרחק מכל דאגה ועצבות ושחורה. ונהיה שמחים לעבודתך וליראתך. ותזכנו להשלים תיקון גרין בגלגול זה (ויהי רצון מלפניך יהו"ה אלהינו ואלהי אבותינו. אב הרחמים ארון הסליחות. שאם נגזר עלינו ח"ו להכרת בהכרת רשעים. יכבשו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך עלינו. שיהא חשוב צערנו שנצטערנו הלילה הזו וקממנו שינה מעלינו. לקרוע רוע נור דיננו בשם קר"ע שמ"ן) ונהר יוצק יסודנו. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ פשוטך. ותחום ותרם עלינו. ואל תכריחני. לא כרת דיוטי. ולא כרת דשני. ולא כרת נפשנו מלמעלה מ"ן למעלה. ולא כרת נפשנו מלהרדוג כבת זוגה בעולם הנשמות בהכרת רשעים ח"ו. ותשפיע עלינו הוד ישועה ורחמים מברך עלינו להציל נפשנו ממות: ולהחיותנו חיים ארוכים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכנו למקום שהרחות והנשמות נחצבות משם. וזוכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העוה"ב ובכח שמך הקדוש (אאהילד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו. כל גזירות קשות ורעות. ותשיגה עלינו בעין חמלתך. שנאמר בו. הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ויהיה הצער שנדרנו שינה מעינינו בלידה הזו. לתיקון מה שפגמנו בעייני עילאין. והרע בעיניך עשינו. ונפטר מלהרגלגל נפשנו בעוף הנקרא ראה בעון פנים הראות. ופצנו והצילנו. מעונש חיבוט הקבר. ומהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנדרנו שינה מעינינו. נפטר מארנו הצער. ותנוח נפשנו במשכנות מבטחים. והנה התורה הקדושה שבה נתעסקנו הלילה הקדושה הזו. היא נפלאה. והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו. המה ימליצו טוב בעדנו. לקבלנו בתשובה. ודקרו רוע נור דיננו. ונפטר מכל צער. ואל המקטריגים אשר נבראו בעונותינו. ימחו בכח קדושת תורתך הקדושה. אנא הבט בעמלינו. ואל תביט במעללינו. ותבא לפניך זועתנו. לב נשבר ונדכה אלהים לא תבוה. ויצאו מים חיים מכותב העליון דרך רחובות הנהר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו. לשהרנו מכל פשעינו. ואחה במובך תעורר רחמיך. ויפן מצהא דא"א רעוא דכל רעוין במצה ז"א. ועינא דא"א בעינא דו"א. ובכך יתבטלו כל הדינין והיו כלא היו. כי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חננו ועננו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי והיגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי:

המקרא. ויש למחות נפש. אך אין קודמא כ"כ. ויש שבעה שמעתי
 סקורא לבי' כדברות שותף. והסקל אומרים אותם ואח"כ סקורא:
 (ט) נכחו לעמוד נעם קריאה ה' דברות. ואכזר לומר לישאר יוצא
 ואסור להפסיק נפש. וז' קורא כולס' (כ) נתיקס סגנו לקרוא
 לכך לבי' דברות. אין לשמש. וקורא חצי' אם כוח כתי. ואם סוף
 אכל חזק ו'. לא יעלה. וקורא לבי' דברות לגדול דבור. וקודם
 שקראס. יאמר הסבוק רבב אלהים רבותים: (כא) אם דילג
 ה' דברות. חצי' קרא כ' נגני והגניו ס"ס. ויזא ס"ס ויקראס
 ועולה ה' כדרכה חתלה וכוף. וז' חצי' שמש אמר קדים. חצי' לקרוא עוד
 לא'. רק קורא ויקראס כקול רם בני כדרכה. ואם רחב לקרוא עוד
 לא' ולומר קדים שית. אין מתיקון אותו: (כג) אם קרא ה' דברות
 לא' נגני ולא קרא כל ס'. אם סכס' עדיין על סגנו. מוזיק
 עולה ח' וקורא עמו מה שדילג כדרכה חתלה וכוף. ואם קרא בני
 כדרכה חתלה. יבדק ע"ס כדוף. ואם לא ניקר. חצי' ס"ס עדיין
 על סגנו. או לא קרא כלל וסלך ס"ס אחר ס"ס ה' דברות
 יא: (כד) עשה וקרא כל הבבור. וזכור קודם שניקר סגנו
 לאתים. יגלה ויקרא בחודש השלישי: (כה) אמרן קדיה.
 זאקס: שקראו כפ' כל הבבור. מלטרסין למנין ה'. ואם ככר
 ניך וזא' אמר קדים. קורא עוד עולה ח' וקורא עמו בחודש
 השלישי. כל ס': (כז) עשה וקרא שור או כשב. או ס' ח'
 מהחכמים. יחזור ויקרא בחודש השלישי: (כח) אמרן קדיה.
 וגולל ס"ס. וכיו יודע שבוס מ"ס. קורין כדברות כעשה
 העליון. כמו שהוא מנהג ממוחן ביד גדולי ישראל (בדורא לא תחום
 לנברי המסקסס [הר"ל] אבר לאו דבעה מלך יכירי. להסיר אבר
 ולא ביד חזק כ"א כפסומי מילי נגמר וסגיר. וככר סכס' על
 העומותיו ועל דבריו בעל"ט ס"ד) אכן לא רבים יתקנו לסבין
 ולסבין ביד טעם הסתחון וסעליון. לכן נלגינס סס כחור ועינין [תמלא
 לעיל]: (כט) ס"ס ז'. קורין למספיר כס' מתח. וזכור סכס' סס
 עד וסכס'ס וגולל ס"ס ומספיר וסחל' ח'. ויכר סכס'ס סס
 עד ברך כבוד ה' מתקומו וסגנו כולכול. שאין סקסן מספיר כס:
 (ס) אבר. יסלנו. ויחזיון ס"ס מתיקון. ח"י קדים. מוסף
 על י"ט מחזיר ש"ך העלס. ועליון לויק. קדי' סלס. או כללסלס
 עלים. קדים יחוס. י"ט סכסוד. קדים. מחזור כ"ט לוי מסב
 פסדים

(ד) כהר גומרים כלל. : (עו) מולין ז' ס"ס ז'
 קורין כס' יתר. כחודס השלישי (והאומרים פיוס הקדמות.
 ואמרו קודם שמתך סכסן. ק סכסיו גדולי הדורות. ח"י
 להפסיק בו חן קריאה סתורס (ע"ז) ס' הווסר בית סכס) אין זה
 צדק לפיס. ולא ילפיס מתקלקלת. חצי' דמר אכא רכס בגלון
 הססד נעל שער ארסיס [הא"ס ס' י'] נחשו' דחוק טובה וזמא
 לים למסכוי נפסיס ארך מהגאס. מאן יידין כל מספירי ומליק עיינין.
 אברא לא חונא לאכ"ס חסירא קדיסא דעמיד כתי. ויש להקוס
 כרס על דכתי. אלא שאין כאן מקום להאריך. ותמכר על האול
 בלא מדעס במחילת כבוד. שס בלאו עיני. דלי איהא דשייכא ככא
 פני יהיא דסתכוד על כדנר. ה' חצי' לא שייך אלא כחיוני
 סלסכויס. דחצרי אכ"י. להפסיק כל כדרכות וקריאות. כל הלך
 סוכס כחלונו נכנטי פיוסס. כמחילת כבוד כי רכ הוא. וק' כי
 כוונסו לקוסה חיס. וככרי עמס קעבדי. ולא יקוסס שכר כוונס
 סלסויס. וחילי גס מעשה לזוי חיס. ונחשו' נעל חונס יאיר ס' ה'.
 וכחצרי לדעו ז' ככללות עיני הסיוסס לזוי עיני כדורות ססס.
 כמ"ס כמכח ארסיס כס"ד. מת"כ כומנו זס. ודלי לא לטון יהיו
 לפי ה' הספסוק: ומה מכתימו לכל ספורת כלו. ועקל עליו
 אחריו גדול כחכס. אם אמנס גס נעטי יקר סיוסס החסוב סנו.
 גס חצי אומנין אורו. לפי שהסס גדול מברך. וזכר לזוי שאמרו.
 אכל ח"י להעלות על דעס. שמככרו סק להפסיק בו נתוך קדיס.
 אבר לא זוס וז' עתה על לנו. אלא שהדורות כהלים. הסנו
 להגדיל כבודו ככך. אמנס כבוד שמיס כוח נודחי בלא להפסיק
 ויקרין כבוד ארסיס ככבר. והוסר טוב. לאמרו קודם שפסח
 ס"ס): (סז) (כסן) עד חצי בני ישראל (זוי) יעלו ככר (שלישי) יענו
 בקול (רביעי) נעך (חמישי) עד סוף כדרכ (וככנו שפוסח ס"ס
 וזאין סחא מקום הקריאה מוק. ומכסין אורס כמעיל סנו וקרין
 לכס שיעל. וכשעול אומרים אקדמות. ואח"כ מברך לפי
 וקורא. וככנו כ"מ שאמר מגן אקדמות. לא הקורא. וכו':
 (ח) וקרא עברת כדברות כעשה העליון (וכיוון כמעשה. כאלו עומד
 פניה אל כר ס"י. והמועס מפי ס' ומסע עבדו) ואסור לקרוא
 חייס כעליון ומסו כמתחון. וז"ל לקרוא רק ספוק אכבי עד לא יהיה
 כמתחן: (ת) ה' מתקומו סגנו. לקרוא סיובור ח' דברות עס